

Nói rồi, không kết hôn đâu!

Contents

Nói rồi, không kết hôn đâu!	1
1. – Mở Đầu	2
2. – Chương 1	3
3. – Chương 2	10
4. – Chương 3	14
5. – Chương 4	20
6. – Chương 5	25
7. – Chương 6	31
8. – Chương 7	36
9. – Chương 8	42
10. – Chương 9	47
11. – Chương 10	53
12. – Chương 11	56
13. – Chương 12	62
14. – Chương 13	66
15. – Chương 14	72
16. – Chương 15 (end)	81

Nói rồi, không kết hôn đâu!

Giới thiệu

Edit: BốngCò có thể làm bạn tình, nhưng sẽ không bao giờ có chuyện cô dâng hiến bản thân cho một người khác.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-roi-khong-ket-hon-dau>

1. – Mở Đầu

Tới kì nghỉ đông nên bọn trẻ con vui mừng phấn khởi, còn người lớn thì suy nghĩ xem nên sắp xếp cho con như thế nào trong những ngày nghỉ sắp tới.

Con trai tôi hiện đang học lớp Ba, vậy mà bài vở của cậu nhóc ngày càng nặng nề. Trong đợt nghỉ hè vừa rồi, nhóc con quyết định không học hành gì nhiều, chỉ tập trung học bơi và học tiếng Anh. Kết quả là học kỳ trước điểm của nhóc rơi rớt thảm hại, làm bài thi mà điểm số trung bình chỉ ở khoảng tám mươi, tôi nhìn điểm của con mà chỉ biết lắc đầu. Vậy là tôi kèm cặp nhóc học trong vòng hai tháng, cuối cùng điểm trung bình của nhóc lại trở về đầu chín. Kì nghỉ đông đang dần tới, tôi không muốn con trai mình biến thành con sâu lười trong mấy ngày nghỉ ấy. Vì thế nên phải sắp xếp thời gian biểu cho nhóc, có vừa học vừa chơi, hoạt động ngoài trời, tránh nghỉ quá nhiều thành ra rồi rạc cả người.

Tôi cũng không phải là một người mẹ thích uốn nắn con cái, không đủ kiên nhẫn để nhìn chòng chọc con trai làm bài tập, nhưng tôi luôn dạy con trai rằng luôn phải chịu trách nhiệm về những việc mình làm, và cuối buổi tối, tôi luôn kiểm tra bài tập của nhóc. Sở dĩ tôi muốn điểm trung bình của nhóc ở khoảng chín mươi điểm vì tôi cho rằng giáo dục là cơ sở cơ bản nhất của một đất nước. Điểm tốt không phải vì thể diện của bố mẹ (tôi thường không nói về điểm số của con cái trước mặt bạn bè người thân) mà nó thể hiện sự tiếp thu lời dạy của học sinh. Tôi chỉ lo rằng nếu nhóc học kiến thức cơ bản không vững thì khi nâng cao làm sao theo kịp?

Nghĩ lại, trẻ con học mẫu giáo trong ba năm là thời gian mà bố mẹ vui vẻ, cảm thấy nhẹ nhàng nhất. Nhưng trẻ con càng lớn lên sẽ càng chịu nhiều áp lực từ nhiều yếu tố, làm bố mẹ sao không lo lắng cho con cái được?

Tôi chỉ mong rằng năm mới sẽ tốt đẹp hơn năm trước, cả người lớn và trẻ con đều có thể vui vẻ, đều hài lòng và trân trọng cuộc sống của mình.

Anh: “Em nói em đồng ý làm tình nhân của tôi?”

Cô: “Không phải tình nhân. Là bạn giường, bạn tình, tùy anh, nhưng không phải tình nhân.”

Anh nhìn cô nói không có vẻ gì là ngại ngùng. Người ngoài cuộc sẽ nghĩ là cô có kinh nghiệm trong tình trường lắm, nhưng anh biết cô không như vậy, anh hiểu cô.

“Có gì khác đâu?”

“Tình nhân là cầm tiền của người khác rồi phục vụ giải quyết tình dục cho người ấy, không thể từ chối “ông chủ” được. Còn phải nịnh bợ “ông chủ” nữa.” Cô nghiêm túc nói, “Anh chắc cũng hiểu rằng em không nịnh bợ được người khác, cho nên diễn trò tình nhân sẽ không hợp chút nào. Em thích làm chính bản thân mình, tự kiếm tiền, muốn cùng em lên giường thì sẽ lên giường, nhưng em không muốn thì sẽ đá xuống giường.”

“Cái gì?” Anh tưởng mình nghe nhầm.

Rất đại nghịch bất đạo sao?

Đôi mắt hạnh phúc long lanh rất nghiêm túc: “Vì có “đá xuống giường” tự do nên sẽ không phải là tình nhân.”

“Em không thích tiền sao?” Anh không tin.

“Tôi yêu tiền, nhưng tôi yêu tự do, tâm hồn tự do vẫn hơn.”

Anh không hiểu được logic của cô nhưng cũng chẳng quan tâm.

“Tôi sẽ không kết hôn với anh.”

“Tôi biết.”

“Chúng ta nhất định phải dùng biện pháp tránh thai, luôn phải sử dụng, đề phòng là trước hết.”

“Có thể.”

“Mình không nghĩ lẽ cùng nhau.” Lẽ tình nhân, Giáng Sinh, sinh nhật gì chứ! No no no!

“Tôi cũng không muốn lúc nào cũng kè kè bên cạnh anh. Mới nghĩ đến đã mất hứng.”

“Không được yêu tôi.”

“Anh cho rằng anh có thể “Yêu” sao?”

“Này, em muốn cãi nhau với tôi phải không?”

“Này, ở đây, anh chỉ là bạn giường của tôi, nhớ kĩ đấy!”

Đêm khuya một ngày nào đó...

“Anh muốn về à?” Giọng cô lười biếng truyền ra từ dưới chiếc chăn bông.

“Ừ, em gái tôi đang đợi ở nhà.”

Cho nên dù anh mệt mỏi nhưng vẫn muốn bò về nhà? Đúng là người anh trai có trách nhiệm.

“Lần sau anh không cần tặng quà cho tôi đâu.”

“Tôi thích thế. Nếu em không thích thì có thể cho người khác.”

“Anh đúng là người đàn ông đáng thương. Anh nghĩ tôi sẽ nhờ cậy cấp trên sao? Tôi có thể viết cho anh một bản cam kết, thật đấy!”

“Nói ít thôi!”

Anh luôn là một người bình tĩnh, khó mà nóng giận được, anh sập cửa bỏ đi.

Lại đêm khuya một tháng một năm nào đó...

“Hôm nay anh không phải về nhà à?”

“Ừ, em gái tôi kết hôn.”

“Cho nên?”

“Cho nên gì? Em không biết em gái tôi kết hôn à?”

“Đương nhiên biết. Nhưng việc này và việc ngủ chung giường với tôi thì liên quan gì? Tôi có thói quen ngủ một mình!”

“Tôi cũng có thói quen ngủ một mình, cho nên chúng ta cùng thích ứng dần với nhau đi.”

Anh ôm cô rồi ngủ ngon lành. Cô trằn mắt lườm anh cả buổi, cuối cùng mãi vẫn không tìm cách nào đẩy anh ra khỏi giường được.

Đọc tiếp Nói rồi, không kết hôn đâu! – Chương 1

2. – Chương 1

Rõ ràng cô ấy có thể trở thành một con phượng hoàng, được hưởng một cuộc sống sung sướng, vậy mà lại chọn cách sống theo lối sống của một con chim sẻ bình thường.

Ngày xuân ấm áp, ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa bằng ren, trên giường có một đôi nam nữ ôm nhau ngủ. Cả hai người họ đều đã tỉnh.

Người đàn ông tỉnh dậy trước tiên, thật lâu sau mới ý thức được anh đang không nằm trên giường của mình, vậy mà sao mình lại ngủ say đến vậy? Thật kì lạ. Nhưng không còn nhiều thời gian để anh suy nghĩ, anh đứng dậy, mặc lại quần áo của mình tối qua một cách nhanh chóng.

Cô gái lật người, tiếp tục ngủ. Khăn trải giường màu tím nhạt trượt xuống, những sợi tóc mềm mại hơi rối vương trên tấm lưng trắng nõn, không tì vết như tuyết. Cảnh đẹp đó làm ọi thằng đàn ông thấy đều muốn vươn tay ra, phủ bàn tay lên thân thể nõn nà, đường cong mềm mại của cô.

Phản ứng đầu tiên của anh là kéo lại rèm cửa sổ, lúc sau mới nghĩ tới mình đang ở trên tầng mười sáu, ai lại có thể nhìn thấy cô đang để lộ cảnh xuân đẹp mắt?

“Rốt cuộc mình đang làm gì thế này?” Anh tự mắng mình một tiếng, nhắc nhở bản thân không nên tốn nhiều thời gian của mình cho phụ nữ này.

Anh lôi ra một tấm chỉ phiếu từ trong túi áo âu phục, viết lên đó vài số rồi đặt lên bàn trang điểm. Anh biết cô sẽ không lấy tiền nên viết kèm thêm một tờ giấy: “Dùng tiền này mua giúp anh dao cạo và vài vật dụng hàng ngày khác.”

Vừa lúc anh bước đi, cô liền mở mắt.

Đôi mắt mèo to tròn của Nhạc Xuân Phàm có chút mệt mỏi, thật sự là đêm qua cô không ngủ được nhiều. Cô có thói quen ngủ một mình, trên giường càng có nhiều người nằm cùng thì cô lại càng mất ngủ.

Chỉ một lần này thôi! Tuyệt đối chỉ có lần này!

Bạn giường cũng được, tình nhân cũng được, nhưng không bao giờ có chuyện cô làm tình nhân thì anh sẽ sống cùng với cô.

Cô sống trên đời hai mươi lăm năm nhưng lại không có nhiều kinh nghiệm tình trường với đàn ông, mai sau cô cũng không muốn chung sống cùng người đàn ông nào, điều mà cô tiếc nhất trong đời mình là cô không phải người đồng tính, có thể yêu một người con gái khác. Thế nên cô sẽ tìm người đàn ông nào không yêu cô, người đó cũng không phải gout của cô, hai người cô đơn lúc nào thì có thể an ủi nhau lúc ấy.

“Ôi, giờ chỉ muốn trốn làm một ngày để ngủ bù quá.” Cô ôm tấm chăn mỏng, lưu luyến không muốn rời.

Tiếc là cấp trên xấu xa của cô quản lí nhân viên vô cùng nghiêm khắc, cứ như tổng giám đốc không biết phụ nữ cả phòng có “kì sinh lí” rắc rối hàng tháng ấy.

“Aiz... Lại nghĩ nhiều rồi, phải rời giường thôi!” Nhưng vừa động dậy thì toàn thân cô đau nhức. Đều là do tên cầm thú kia gây ra, hại cô thiếu ngủ nguyên một đêm, cuối cùng khắp eo lưng đau nhức kinh khủng.

Nhạc Xuân Phàm nghẹn ngào nức nở lên hai tiếng. Không ai biết thật ra cô rất hay khóc, dù có đánh chết cô nhất quyết không để lộ ra bí mật này. Khi bước ra khỏi nhà, cô luôn mang hình tượng một thư kí hoàn hảo: bình tĩnh, lí trí, cẩn thận, tỉ mỉ.

Chuông điện thoại vang lên, cô vươn tay với lấy điện thoại nghe.

“A lô.” Giọng cô yếu ớt.

“Ôi... Cậu bị ép khô rồi hả?” Một giọng nói mềm mại có chút nũng nịu rất dễ thương vang lên, “Cần cà phê không?”

“Có.”

“Chờ cậu đấy nha.” Cô nàng ở đầu dây bên kia lại nũng nịu nói, không để cô trả lời lại đã dập máy luôn.

Nhạc Xuân Phàm cuối cùng cũng có động lực để xuống giường. Cô nhanh chóng rửa mặt chải đầu rồi thay nhanh một bộ đồ công sở. Vừa lúc nhìn về phía bàn trang điểm được sắp xếp gọn gàng thì cô thấy tấm chỉ phiếu và tờ giấy nhắn. Cô trợn mắt, “Nhờ tôi dùng mười vạn để mua vật dụng sinh hoạt hằng ngày? Đùa gì thế! Toàn bộ chỗ này là không gian riêng của tôi! Không ai có thể chiếm được chỗ này, nhất là đàn ông!”

Cô xé tan tấm chỉ phiếu và tờ giấy nhắn không chút do dự. Nếu người đàn ông đó có ý định chiếm lấy khoảng không của riêng cô, nhất định cô phải chống trả, cô sẽ không tiếc bất cứ thủ đoạn nào!

Nhạc Xuân Phàm đầy kiêu hãnh xách chiếc túi da lên, bước ra khỏi căn hộ. Cô đi xuống tầng dưới, ấn chuông cửa căn hộ của Phạm Ti Ti.

“Xuân Phàm à ~...”

Cửa rộng mở, mùi hương thơm ngát ập vào cô, một thân hình nóng bỏng bổ nhào tới. Xuân Phàm nhanh nhẹn né sang một bên, mặc kệ đằng sau có một mỹ nữ đang nhiệt tình chào hỏi, đi thẳng vào nhà. Cô nhanh chóng đi qua phòng khách, tiến vào nhà bếp rồi ngồi vào bàn ăn.

“Cà phê đâu? Bữa sáng đâu?” Xuân Phàm nằm bò lên bàn giả vờ khóc lóc.

Phạm Ti Ti sở hữu một vẻ đẹp quyến rũ kiêu mị. Cô là hình mẫu ột “tình nhân” hoàn hảo, chỉ cần nói giọng nũng nịu cũng có thể khiến chân đàn ông rã rời, tiếc rằng giọng nói quyến rũ ấy lại vô tác dụng với Xuân Phàm.

“Hôm nay cậu thích làm nữ thổ phỉ à?” Giọng Phạm Ti Ti bực bội, cô oán hận đóng cửa lại.

“Cậu mà không inh ăn ngay bây giờ thì mình sẽ phi dao gọt hoa quả vào cậu đấy!” Xuân Phàm vừa nói vừa ngáp một cái rõ to. Cô đang cần gấp hai tách cà phê đen, nếu không hôm nay cô sẽ không thể trụ hết một ngày làm việc quần quật ở công ty mất.

“Hình tượng đâu! Hình tượng! Xin cậu chú ý tới hình tượng của bản thân một chút được không? Nếu muốn ngáp thì phải làm duyên che miệng nhỏ lại, để lộ ra chút lưỡi biếng mà vẫn quyến rũ...” Ti Ti đóng vai người mẹ đoan trang, nói không ngừng.

“Dao gọt hoa quả đâu? Cậu giấu dao đi đâu rồi?”

“Nào nào, cà phê tới đây, tới ngay đây.” Ti Ti cô còn đang trẻ đẹp, lại còn sở hữu một thân hình chữ S hoàn hảo, chưa hết ham chơi nên còn rất yêu đời, chưa muốn chết. Ti Ti nhắc bình pha cà phê đang nóng hầm hập lên, rót cà phê vào tách với bộ dạng đầy duyên dáng, sau đó lại lấy từ trong lò nướng ra một ổ bánh mì caramel nóng hổi, bày tới trước mặt Xuân Phàm, nói: “Phục vụ chu đáo nhé!”

“Không tệ, ưu điểm lớn nhất của cậu chính là biết pha cà phê ngon đấy.”

“Này, ăn của người ta thì phải biết ăn nói một tí, đừng có nói kiểu đáng ghét như thế nhé!” Phạm Ti Ti đưa tay nâng lên chiếc cằm nhọn của mình, đôi mắt mê hoặc như lưới tơ, giọng cô ngọt như đường mật, “Cậu nhìn mình đây này, đẹp nghiêng nước nghiêng thành, từ trên xuống dưới ngoại trừ ưu điểm ra thì chỉ có ưu điểm, pha cà phê ngon chỉ là trò vặt thôi!”

Xuân Phàm há mồm cắn một miếng bánh mì caramel thật to, không quan tâm cô bạn đang huyền thuyên cái gì.

“Cậu...! Cậu xem, bây giờ cậu duyên dáng chưa kìa! Nhìn tướng ăn kìa, cứ như bánh mì nướng là kẻ thù của cậu ấy, nhai nghiêng răng nghiêng lợi. Xấu quá! Chẳng hiểu nổi đàn ông trong công ty cậu bị gì mà bầu cậu là “Thư kí duyên dáng nhất”! Cậu đúng là đồ lừa đảo!”

Cuối cùng Xuân Phàm cũng chịu liếc nhìn bạn, “Mình cùng hấn ta đúng là có thù oán.”

Phạm Ti Ti chớp chớp đôi mắt đẹp, “Cậu có thù oán với bánh mì hả?”

“Không. Mình coi bánh mì là hấn ta, chỉ hận không thể cắn tan xương nát thịt anh ta thôi! Anh ta là kẻ khiến mình ngủ không đủ giấc. Không thể tha thứ được!”

“Oa! Hai người tối qua kịch liệt vậy sao?”

“Thu lại ánh mắt háo sắc của cậu đi. Anh ta không chạy về nhà ngủ mà lại ngủ trên giường mình, hại mình trần trọc cả đêm.”

Phạm Ti Ti cười trộm. Xuân Phàm xem trọng giấc ngủ nhất, nếu cô ấy không được ngủ đủ thì thái độ sẽ như ăn phải thuốc nổ. Cô cũng muốn nhìn xem bộ dạng đó của Xuân Phàm như thế nào, có còn là thư kí hoàn hảo không.

“Phàm à ~... Tiểu Phàm Nhi à ~...” Cô rất thích đổ thêm dầu vào lửa.

Xuân Phàm hưng hăng trừng mắt với cô, “Mình không muốn lãng phí đồ ăn, đừng để mình nôn hết ra!”

“Hả, cậu đúng là chẳng thú vị gì cả. Thế mà vẫn có loại đàn ông muốn cậu. Không khéo anh ta đang phải nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng cậu đấy!”

“Anh ta cần gì phải nghiêng răng nghiêng lợi? Thích thì chia tay!”

“Nhạc Xuân Phàm, cậu có phải là phụ nữ không thế?”

“Hàng thật giá thật.”

Vừa uống một tách cà phê thơm ngon nên tâm trạng của cô cũng tốt hơn. Xuân Phàm vừa tự rót thêm một tách cà phê, vừa trở về với vẻ thường ngày, đánh giá cách ăn mặc ngày hôm nay của Phạm Ti Ti. Hôm nay cô ấy rất ăn diện, ừ, vẫn lộ vẻ cợt nhả như mọi khi. Cô khen: “Anata của cậu có vẻ rất thích tặng cậu những bộ đồ kêu gọi. Không ngại cậu ra ngoài đường mặc thế này bị người ta trêu ghẹo, chắc hẳn anh ta rất tự tin đấy nhỉ?”

Quả nhiên Phạm Ti Ti cười rạng rỡ như được tô thêm một lớp trang điểm, “Anata hiểu rõ mình là người đẹp cả trong lẫn ngoài, hiền lành, chung thủy. Cô ấy biết mình kêu gọi chỉ là vẻ bề ngoài thôi, thật ra mình là người rất e dè, sống khép kín.”

Xuân Phàm gật đầu tỏ vẻ đồng tình, “Khó lắm mới tìm được người hiểu cậu như thế, phải biết giữ lấy. Nhìn cậu như bao cô thế mà cũng thông minh phết.”

“Mình có gì giống bao cô? Cậu mới là bao cô! Chẳng hiểu mình gì cả. Mình thông minh, tinh thông chuyện đời thế này cơ mà!” Phạm Ti Ti vốn đẹp, trang điểm lên nhìn càng đẹp hơn, cho dù trừng mắt lên với ai thì trông cô vẫn rất quyến rũ. “Tiểu Phàm Phàm, cậu gặp được người đàn ông độc thân kim cương như vậy mà không biết dùng thủ đoạn lợi dụng anh ta. Cho dù không kết hôn thì cũng phải đòi anh ta mua ột căn nhà cao cấp chứ!”

Xuân Phàm lườm Ti Ti, “Anh ta là loại đàn ông thích dùng tiền để mua chuộc phụ nữ, sau đó bắt người ta phải làm theo ý mình để đền đáp lại. Đến lúc chán thì anh ta sẽ bỏ đi tìm người khác không chút do dự, bởi vì anh ta có tiền, muốn làm gì thì làm mà! Vứt tiền ra thì cũng chẳng khác gì giao dịch làm ăn, cảm giác yêu thích gì cũng bị biến chất hết.”

Phạm Ti Ti cười nhả nhỏ, “Hửm? Cậu yêu hấn à?”

Xuân Phàm trả lời với giọng giễu cợt, “Không, anh ta không phải kiểu của mình.”

“Thế mà cậu còn để ý đến việc tình cảm sẽ biến chất? Mọi được bao nhiêu thì phải mọi chứ! Tuổi thanh xuân của con gái là quý giá nhất mà.”

“Đồ ngốc này! Tôn nghiêm, tự do của mình mới là thứ quý giá nhất. Mình không muốn bị giống mẹ mình, phải chịu một cuộc sống khổ sở như bà.”

Phạm Ti Ti im lặng, cô rất hiểu tâm sự của Xuân Phàm nên không nói gì thêm. Chỉ là cô cảm thấy tiếc cho bản thân. Rõ ràng cô ấy có thể trở thành một con phượng hoàng, được hưởng một cuộc sống sung sướng, vậy mà lại chọn cách sống theo lối sống của một con chim sẻ bình thường.

“Xuân Phàm, hôm nay đi xe mình đi. Ngày mai đến lượt cậu làm tài xế.”

“Ok!”

Hai mỹ nữ cùng vào thang máy, xuống bãi đỗ xe chuẩn bị đi làm. Một người thì ăn mặc sành điệu, kêu gọi, lúc nào cũng có thể “phóng điện” tới người qua đường; một người lại vừa xinh xắn đáng yêu, vừa dịu dàng, tao nhã. Hai người nhìn tràn đầy sức sống khiến ai cũng mê mẩn, nhưng họ đều biết rằng bề ngoài của mình chỉ là vỏ bọc, đám đàn ông đừng hòng thấy họ yếu đuối mà dụng vào.

Khu nhà của hai người khá an toàn, hơn nữa còn gần công ty nên đi lại cũng rất tiện. Nếu buổi sáng họ dậy sớm một chút, chỉ cần đi bộ hơn 10 phút là tới công ty đúng giờ. Nhưng Xuân Phàm là thư ký của tổng giám đốc nên phải tới sớm hơn những người khác, Phạm Ti Ti cũng làm Quản lý phòng ngoại giao nên hai người đều cần xe để đi lại cho thuận tiện.

Như nhiều người phụ nữ khác, họ cũng mê mẩn giày, không tiếc tiền mua những đôi giày cao gót vừa đẹp vừa chắc chắn, đi lại cả ngày cũng không bị đau chân, cho dù đắt một chút nhưng cũng đáng. Họ đều nghĩ sống trên đời là không được phép ngược đãi bản thân, thế nên chi tiêu rất phóng khoáng. Đó là nguyên tắc sống cơ bản nhất.

“Xuân Phàm, cuối tuần này ma đầu sẽ đi công tác ở Nhật Bản, cậu nhất định phải đi cùng sao?”

“Ma đầu” mà Ti Ti nói là giám đốc Dương Lập Hân của tập đoàn Đức Hân. Anh ta năm nay ba mươi tuổi, còn độc thân, trông rất tuấn tú. Ưu điểm lớn nhất của anh ta là suy nghĩ rất chu đáo, phong thái trầm tĩnh, có đúng một khuyết điểm là tính tình quá lạnh lùng. Mọi người trong công ty đồn rằng chỉ trong hai năm đầu tiếp quản công ty, anh ta bị gọi là kẻ “Khoát tay vô tình”, ai không theo kịp yêu cầu của anh, hay chỉ là anh ta không thích ai thì sẽ thẳng tay đuổi đi, những người đã làm việc trong công ty từ lâu rồi cũng không là ngoại lệ.

Sau khi Dương Lập Hân tiếp nhận chức vụ giám đốc, Nhạc Xuân Phàm mới tới công ty. Làm thư ký cho anh ta hai năm, cô hiểu rõ công việc của anh ta vất vả, nặng nề đến thế nào. Anh ta không thừa tâm lực để thông cảm cho những người cao tuổi trong công ty không còn theo kịp thời đại được. Thà trực tiếp cung cấp một khoản hậu đãi rồi cho họ về nghỉ hưu còn hơn.

Nhưng cô vẫn bí mật gọi giám đốc là “ma đầu” với mọi người trong công ty.

“Mình không thấy anh ta không dặn dò gì, chắc lần này đi với trợ lý Sa và chủ nhiệm Cao rồi.”, Xuân Phàm suy đoán. Trợ lý Sa cùng chủ nhiệm Cao là hai cánh tay đắc lực của Dương Lập Hân, luôn xuất ngoại lo chuyện làm ăn cùng anh ta.

“Chắc, ma đầu phải sửa thói quen này thôi. Đi đi về về suốt nhưng lúc nào cũng kè kè một đồng đàn ông bên cạnh, chẳng trách bắt đầu có những lời đồn không tốt về anh ta.” Phạm Ti Ti cười nhạo.

“Người ta đồn gì cơ?”

“Thì đó, có người nghi tổng giám đốc của chúng ta là gay đấy. Khéo ghê.”

Xuân Phàm không nói gì, mỉm cười.

“Này, cậu không để ý hả?”

“Mình làm thư ký, chỉ cần cấp trên mỗi tháng trả tiền lương ỉnh, không làm khó mình thì mình chỉ làm đúng bốn phận của mình thôi. Để ý anh ta là nam, nữ hay gay làm gì.”

“Cậu vô tâm thật.”

Phạm Ti Ti không trêu được bạn, mà bạn cô còn thể hiện ra là thư ký trung thành bảo vệ sếp, đúng là vô vị.

Chỉ phí Dương Lập Hân được coi là “Giám đốc đẹp trai nhất” mà lại không quyến rũ được nữ thư ký xinh đẹp lại trung thành như vậy. Rốt cuộc là khả năng phóng điện của anh ta kém hay do Nhạc Xuân Phàm quá lí trí? Nhàm chán!

Phạm Ti Ti rất thích khuấy động một hồ nước mùa xuân, nhưng chẳng may cô lại gặp phải hai hồ nước lạnh.

Một lát sau họ đã tới công ty. Trước tiên sảnh công ty có một đám nhân viên quây lại. Lạ thật, trước công ty sao lại có nhiều người vây lại như thế? Chẳng lẽ có chuyện không hay?

“Xuân Phàm, xuống nhanh! Nghe ngóng giúp mình xem có chuyện gì. Mình đỗ xe xong sẽ tới ngay.”

“Không sợ đến muộn à?” Không phải ai cũng đều hứng thú với chuyện bát quái.

“Còn 15 phút, đi nhanh!”

Xuân Phàm gần như bị đuổi khỏi xe. Dù sao cô cũng hay đi vào công ty bằng cửa chính, cũng tiện thể xem hộ Ti Ti có chuyện xảy ra.

Ô ô, đi thế nào đây? Có một người đàn ông đang quỳ trước lối đi, nhì

n bộ dạng như muốn chết đi cho xong. Anh ta muốn diễn kịch ọi người xem ư?

Trai gái già trẻ xung quanh thì thầm với nhau.

“Anh ta là ai?”

“Không biết. Tôi vừa tới đã thấy anh ta quỳ ở đây. Được khoảng nửa tiếng thì bảo vệ tới mời đi nhưng anh ta sống chết không rời nửa bước. Anh ta bảo muốn chờ bạn gái, xin cô ấy tha thứ.

“Anh ta làm gì sai mà phải quỳ ở đây?”

“Không biết.”

“Bạn gái anh ta là ai nhỉ?”

“Hình như là thư kí giám đốc...”

Có người phát hiện ra Xuân Phàm đã đến, ánh mắt quét về phía cô.

“Tôi không quen anh ta!” Cô cao giọng nói như mắc phải “nỗi oan Đậu Nga”[1].

[1]

Vở Tập Kịch “Nỗi oan của nàng Đậu Nga” kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ. Lúc Đậu Nga còn nhỏ, mẹ Đậu Nga chết, vì cảnh nhà nghèo khó, cha nàng bán nàng cho gia đình bà Thái làm con dâu nuôi từ bé. Sau đó, chồng nàng Đậu Nga ốm chết, nàng và bà Thái sống dựa vào nhau, nhưng nàng bị thằng vô lại quấy rầy rồi vu cáo hãm hại nàng bỏ thuốc độc giết người. Quan lại xử án nhận hối lộ, bức cung nàng một cách độc ác, Đậu Nga trước sau không chịu khuất phục. Quan xử án biết Đậu Nga rất hiếu thảo, bèn tra tấn bà Thái trước mặt nàng, Đậu Nga hiếu thảo hiền lành sợ bà Thái không chịu nổi tra tấn, đành phải oan ức nhận tội, cuối cùng nàng bị xử tội tử hình.

Cô vừa nói xong, giám đốc đại nhân đã giá lâm. Dáng anh cao cao, ánh mắt lạnh lùng như gió mùa thu cuốn hết lá vàng rơi, mọi người vừa thấy đã sợ hãi chạy ủa vào cửa chính của công ty. Khoảng sân trước cửa chính một lát đã trống trơn.

Như cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua, trong lòng Xuân Phàm bỗng lạnh run. Cô rùng mình, thầm than phục đại ma đầu tài giỏi, chỉ một cái liếc mắt đã có thể làm ọi người chạy trốn chết, rất giống chạy trốn khỏi khủng long, không kịp sẽ bị bắt sống ăn thịt. Thật là biết ơn bố mẹ anh ta, không biết đã làm thế nào để nuôi dạy nổi một người thế này?

Tất cả những điều trên cô chỉ dám nghĩ trong lòng. Dựa vào quan hệ làm việc – trả lương, một nữ thư kí như cô phải tuyệt đối lí trí, tao nhã. Cô thân thiết chào hỏi sếp: “Chúc giám đốc một buổi sáng tốt lành! Hôm nay trời đẹp thật, không nóng cũng không lạnh, thật thoải mái.”

Không có phản ứng.

Rất tốt, không phản ứng tức không ý kiến. Xuân Phàm quay người đi vào công ty, bất thành lình phía sau có tiếng hừ lạnh. Ôi... Quên mất quên mất, giám đốc đại nhân là lớn nhất, phải để anh ta đi trước tiên.

Xuân Phàm lập tức nghiêng người đứng sang một bên, đợi anh ta đi qua.

Nhưng Dương Lập Hân không động dậy, mắt lạnh lùng quét qua người đang quỳ trước cửa công ty, “Anh ta là ai? Không biết ngại là gì. Sao cô không xử lý?”

Xuân Phàm vội minh oan, “Báo cáo giám đốc, anh ta không phải người quen của tôi.”

Mặt Dương Lập Hân không chút biểu cảm, nhìn cô chòng chọc.

Từ cửa liên tiếp truyền tới tiếng cười duyên, “Nếu như không phải phòng thư kí chịu trách nhiệm thì trách nhiệm hẳn là thuộc về phòng quan hệ xã hội của tôi hay bộ phận bảo vệ rồi.” Phạm Ti Ti sau khi đỗ xe đuổi tới, thấy trước cửa vắng vẻ, tưởng đã lỡ việc vui. Ai ngờ còn theo kịp màn kịch hai người diễn này, thật là may!

“Ban ngày ban mặt mà có một người đàn ông phong nhã quỳ trước cửa công ty chúng ta, việc này liên quan tới hình ảnh của công ty, tôi nhất định sẽ giải quyết êm thấm, xin giám đốc yên tâm.”

Phạm Ti Ti chớp chớp đôi mắt yêu kiều, có vẻ như muốn phóng điện tới Dương Lập Hân.

Muốn câu dẫn giám đốc mình đầy gai lên giường, toàn công ty cũng chỉ có Phạm Ti Ti đủ dã tâm.

“Mời anh ta đi ngay lập tức.” Dương Lập Hân xoay người đi vào công ty, Xuân Phàm và đám nhân viên xung quanh cũng đi theo anh ta.

Phạm Ti Ti cười như con mèo hoang ăn vụng, đánh giá người đàn ông quỳ trước công ty từ trên xuống dưới. Chuyện này có vẻ thú vị, làm sao có thể bỏ qua?

Bởi vì anh chàng kia đang không ngừng liếc trộm đôi chân trắng nõn, trơn bóng của cô với dáng vẻ thêm muốn.

Xuân Phàm luôn cho rằng cấp trên của cô là một kẻ khó ưa tới mức không ai có thể làm hài lòng anh ta.

Đối với tập đoàn Đức Hân mà nói, Dương Lập Hân là người lãnh đạo hợp tình hợp lý. Ông ngoại anh ta giao lại toàn bộ sản nghiệp khổng lồ cho cháu trai, từ khi mẹ anh bị ung thư dạ dày nên qua đời, ông ngoại bỏ qua cha anh ta là Dương Ngạn Phủ, đưa toàn bộ gánh nặng lên vai Dương Lập Hân.

Dương Lập Hân cũng thật đáng thương, không có cơ hội hưởng thụ cuộc sống ăn chơi ngày đêm, uống rượu hên hò với người đẹp như các công tử nhà giàu khác. Vừa học ở nước ngoài về, anh ta đã trực tiếp quản lý công ty, phải gánh vác trọng trách, vùi đầu vào công việc. Bởi vì không có sự giúp đỡ từ bố mẹ, em gái Dương Đa An của anh ta lại nhỏ hơn anh ta tới bảy tuổi nên Dương Lập Hân chỉ có thể gánh vác mọi áp lực một mình.

Nếu biết về hoàn cảnh gia đình nhà họ Dương, ai cũng sẽ hiểu tại sao Dương Lập Hân lại đối xử lãnh đạm với người nhà. Anh ta không bao giờ thừa nhận Dương Đa Lệ do mẹ kế Lâm Á Trúc sinh ra là em gái.

Nhìn bề ngoài, anh ta là kẻ vô tình, lạnh lùng, nhưng cái khiến người ta khó chịu là anh ta không cảm thấy trên đời có gì thú vị gì sao? Nhạc Xuân Phàm trong lòng lén chửi thầm anh ta.

À không, chúi đầu vào làm việc như điên chính là niềm vui duy nhất của anh ta! Nhạc Xuân Phàm cô không thể suy nghĩ nông cạn như vậy được. Không có sếp cuồng công việc như vậy thì ai trả lương cho cô đây? Chim nhận sao có thể hiểu chí lớn của thiên nga!

Cô cũng chỉ là một thư kí nhỏ bé mà thôi.

Đôi môi mềm mại của Xuân Phàm hiện lên một tia cười yếu ớt. Đột nhiên cô cảm thấy cuộc sống của mình vẫn còn tốt đẹp hơn nhiều người,

Cô luôn tự an ủi để cảm thấy mọi chuyện đều tốt đẹp.

Dương Lập Hân bỗng rùng mình, trong mắt anh hiện lên một chút gì đó khó tả, không nói nên lời. Nghe nói thư kí của anh được các đồng nghiệp trong công ty bầu là “Nữ thư kí có khí chất nhất”, thật sao? Trong lòng anh hoài nghi.

Thời nay, con gái chỉ cần dùng một tí mỹ phẩm, trang điểm lên là sẽ mang diện mạo “lừa tình”. Ngay cả người xấu tới mức ma chê quỷ hờn cũng có thể biến thành một thiên thần. Nhưng sau khi tẩy đi lớp son phấn, một đại mỹ nhân rồi cũng trở về thành một người bình thường. Chẳng phải lớp trang điểm làm cho đàn ông bị đánh lừa sao? Nhưng, liệu khí chất có thể lừa người?

Dương Lập Hân đứng sau tấm kính, con ngươi sắc bén nhanh chóng liếc cô một cái. Cô nhìn rất thanh nhã, dung mạo không phải nhờ lớp trang điểm quyết định, Nhạc Xuân Phàm còn giống em gái anh ở điểm lười đeo lông mi giả. Hôm nay cô vẫn trang điểm thành bộ dáng nữ thư kí thành thực, chỉ là cô mặc một chiếc áo sơ mi màu đỏ bằng gấm, làm hiện lên nét trẻ trung, xuân sắc của cô.

Cái chuyện khí chất này chỉ là trò vật với anh. Anh luôn phải giao tiếp, đàm phán với khách hàng nên muốn xem cô có khí chất hay không thì chỉ cần chú ý một chút lúc cô làm việc là biết.

Chàng trai quỳ trước cửa công ty là bạn trai của cô sao?

Anh nhú mày, hơi cảm thấy khó chịu trong lòng.

Quái lạ, sao mình phải để ý? Cảm giác không thoải mái trong lòng là gì?

Đi bộ về phía thang máy, Dương Lập Hân quyết định ném đi hết mấy việc vớ vẩn kia. Anh đi qua phòng bí thư, tiến vào phòng làm việc của mình. Sa Chấn đi vào trước báo cáo về những việc cần giải quyết, hai mươi phút sau, Nhạc Xuân Phàm tiến vào, báo cáo hành trình ngày hôm nay của anh.

Dương Lập Hân im lặng nghe xong, không nói thêm gì nên Nhạc Xuân Phàm thừa cơ lui ra khỏi phòng.

Cô lấy lại bình tĩnh, mơ hồ cảm thấy có gì đó là lạ.

Đọc tiếp Nói rồi, không kết hôn đâu! – Chương 2

3. – Chương 2

Người đàn ông chân chính là như thế nào, chẳng lẽ cô không biết? Đơn giản thôi, đó là người sẽ không làm ra việc khiến cô bị tổn thương, là người đàn ông không bao giờ phải quỳ xuống mà cầu xin sự tha thứ.

“Làm việc cẩn thận một chút, hôm nay tâm trạng giám đốc không tốt đâu đấy.” Xuân Phàm nói nhỏ với trợ lý thư kí Liễu Nghi.

“Lạ lắm à? Em đã bao giờ thấy giám đốc được hôm nào có tâm trạng tốt đâu.” Liễu Nghi nhỏ hơn Xuân Phàm một tuổi nhưng cũng chỉ kém có nửa năm. “Các cụ bảo ‘Lòng vua khó dò’. Chúng ta cần gì phải đoán tâm trạng giám đốc, anh ta chỉ có đúng một biểu tình trên khuôn mặt thôi. Xuân Phàm à, chị lợi hại thật, sao chị có thể biết được tâm tình của giám đốc tốt hay không tốt?”

Xuân Phàm ngẩn người, chớp chớp mắt, “Chỉ cần là con người, nếu làm việc cùng nhau một thời gian, mình chú ý một chút thì sẽ đoán được tâm trạng người ta thế nào.”

“Chị thử ví dụ đi?”

“Chị mà báo cáo xong công việc, giám đốc không nói gì thì tức là tâm trạng anh ấy không tốt nên không muốn nói chuyện.”

“Ô, có thể thôi mà chị cũng đoán được à?”

“Em cứ làm việc thêm một năm nữa, tự nhiên sẽ học được thôi.”

“Thôi, để được như thế chắc tốn cả triệu noron mất!” Liễu Nghi làm vẻ mặt đau khổ nói, “Nhớ lại hồi trước lúc em được điều lên đây làm việc, các nữ đồng nghiệp của em ghen tị lắm, ai ngờ công việc ở đây khổ cực thế này chứ! Mỗi ngày phải làm việc quần quật, còn không được ai tươi cười khen ngợi hay động viên. Bây giờ số phần trăm hăm mộ giám đốc của em đã hết sạch không còn tí gì rồi.”

“Xin em, đừng nghĩ đến chuyện bỏ việc nhé! Nghĩ về tiền lương, các khoản phúc lợi, coi như tích dần của hồi môn đi.” Xuân Phàm cổ vũ. Liễu Nghi là trợ lý thư kí làm việc lâu nhất, tốt nhất của cô từ trước đến nay, không dễ gì mà đào tạo lại một người như vậy, cô không muốn phải thay người chút nào.

“Chị Xuân Phàm cũng nghĩ là tích của hồi môn nên mới có tâm trạng làm việc sao?”

“Không, chị tích tiền để về sau dưỡng già.”

“Sao cơ?” Xuân Phàm mới hai mươi bốn tuổi, xuân xanh mơn mẩn mà đã nghĩ xa đến vậy sao? Liễu Nghi thấy Xuân Phàm thật có trách nhiệm. Nhưng cô không thể hiểu nổi suy nghĩ của Xuân Phàm, rốt cuộc vì đâu mà cô ấy thích làm việc thế? Hay chỉ đơn thuần là vì tiền lương?

Xuân Phàm nhanh nhẹn triển khai việc làm trong ngày, biết ông chủ hôm nay có tâm trạng không tốt nên càng cố gắng làm việc, tránh bị “trúng gà trong lấy ra xương cốt”.

Buổi trưa, đoán Dương Lập Hân cùng Sa Chấn đi họp nên Phạm Ti Ti tới phòng cô.

“Tiểu Phàm Phàm ~” Phạm Ti Ti nói giọng nũng nịu, kéo dài âm cuối như có thể khiến đàn ông sẵn sàng chết vì cô. “Mình đã điều tra ra lai lịch của anh chàng kia rồi.”

“Anh chàng nào?” Xuân Phàm không ngẩng đầu, vừa làm việc vừa hỏi bạn.

Liều Nghi nhăn nhăn chớp mũi nhỏ xinh, thấp giọng nói: “Lại tới cợt nhả, tiếc là giám đốc không ở đây.”

Phạm Ti Ti lập tức xoay người, đôi mắt mị người lóe lên một tia sáng, “Chính là cô! Liều Nghi, người đàn ông sáng sớm đã quỳ trước cửa công ty, Paul, chính là bạn trai của cô!”

Xuân Phàm “Hả” một tiếng, cô không ngờ tới việc này.

“Paul?” Gò má Liều Nghi bắt đầu đỏ ửng, “Hừ! Anh ta đã phản bội tôi, bắt cả hai tay, là kẻ thay lòng đổi dạ. Anh ta chỉ làm bộ thôi, đâu có quỳ liên tục được, mọi người đều thấy đấy.”

“Kiêu ngạo thật đấy! Bạn trai vì cô mà xin cô tha thứ, không tiếc danh dự quỳ trước cửa lớn của công ty, mong cô quay lại. Ai cũng thấy anh ta đối với cô là thật lòng, chẳng qua trùng hợp gặp cô bạn thì đi tâm sự một chút. Cô cũng nên tha thứ cho anh ta chứ? Liều Nghi, không dễ ợt người đàn ông bỏ qua danh dự mà làm đến mức này đâu.” Ngờ kìa Phạm Ti Ti yêu kiều quyến rũ, nũng nịu một cách quỷ dị.

Cô ấy đang ghen tị sao? Liều Nghi lập tức thay đổi, kiêu ngạo hất cằm, “Tôi phải suy nghĩ kĩ rồi mới quyết định được.” Cô không phải người dễ bị thuyết phục.

“Cô còn không tha thứ cho anh ta?”

“Nếu như tha thứ thì đã không để anh ta quỳ ở đó.”

“Tốt thôi.” Phạm Ti Ti đáp, quay về phía Xuân Phàm, nũng nịu nói: “Tiểu Phàm Phàm, cậu nhất định phải nói với giám đốc là mình vì tìm lai lịch của Paul mà suýt chút nữa bị sàm sỡ đấy!”

“Hả?” Xuân Phàm lại ngẩn ra. Chuyện gì thế này?

“Cái gì? Paul sàm sỡ chị á?” Giọng Liều Nghi sắc nhọn, “Tức chết mất, anh ta cứ quỳ như vậy, ngay cả chị mà anh ta cũng sàm sỡ ư? Anh ta định chọc tức tôi sao?”

“Ăn nói cho cẩn thận! Mị lực của tôi người thường không dễ bỏ qua đâu, từ hồi nhỏ bên tôi đã có không ít ong bướm rồi.” Phạm Ti Ti hất mái tóc dài cuộn sóng, tiếp tục ca thán. “Paul của cô lúc đó hai chân quỳ trên mặt đất, vậy nhưng hai mắt anh ta lại dính chặt vào đùi tôi, aizz, kể ra tội thật.”

(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

“Chị... chị cố ý cợt nhả, cũng không trách được anh ta.”

“Ô! Có người bắt đầu giúp Paul biện hộ kìa, tôi thấy cô có thể cứu tôi khỏi bị sàm sỡ đấy!”

Phạm Ti Ti nói xong liền quay gót bỏ đi.

Liều Nghi nổi giận đùng đùng, bắt đầu cuống quýt gọi điện hỏi thăm bạn trai, mắng chửi một tí. Cũng không hiểu anh chàng kia lời ngon tiếng ngọt thế nào mà cô nàng chuyển từ giận thành cười, còn dặn Paul tới đón lúc tan sở.

Trong mắt Xuân Phàm xẹt qua một tia cảm thán. Có vẻ Liều Nghi đã hiểu lầm, Phạm Ti Ti có ý tốt với cô ấy, vậy mà cô ấy lại không nhận ra. Anh chàng Paul đó tuy quỳ trước cổng công ty, nhưng mắt anh ta vẫn liếc trộm đùi của mỹ nữ, đủ để thấy rõ anh ta không có chút hối hận về việc mình đã sai, thực ra chỉ là làm bộ làm dáng mà thôi.

Loại đàn ông mà lúc nào cũng chờ bắt cá hai tay, cho dù người yêu anh ta có đẹp như Hằng Nga hay là Tây Thi chuyển kiếp đi chăng nữa thì vẫn cứ trắng hoa, yêu hai, yêu ba, yêu nhiều người một lúc.

Liều Nghi lại có tính sĩ diện, nghĩ rằng bạn trai cô ta làm đến mức độ này thì sao có thể có thể làm trò gian dối?

Cô nàng giận cá chém thớt lên Xuân Phàm, lấy Phạm Ti Ti ra khiêu khích. “Chị Xuân Phàm này, Phạm Ti Ti chẳng phải là bạn tốt của chị sao? Vậy nhờ chị khuyên nhủ chị ta dùm, đã muốn câu dẫn giám đốc của chúng ta rồi thì đừng động chạm tới bạn trai của người khác. Đúng là đồ không biết xấu hổ!”

Xuân Phàm nhìn cô, mỉm cười nhẹ nhàng, “Bọn chị học chung cấp 3 và đại học, lại cùng thuê nhà trong một khu chung cư, chơi thân như vậy nên rất hiểu tính nhau. Chị tin rằng Phạm Ti Ti đủ thông minh để không đi câu dẫn bạn trai người khác.”

Liều Nghi cười khẩy, “Vậy chị ta mỗi ngày trang điểm, trưng ra bộ dạng lẳng lơ, quyến rũ như thế để câu dẫn ai?”

“Liều Nghi này, em nói khó nghe thật đấy!” Xuân Phàm khó chịu, nhưng vẫn nín xúc động xuống để không nhảy lên chửi mắng người. Cô là một người có hiểu biết, có khí chất của một nữ thư kí hoàn hảo. Phải nhớ điều này!” Người phụ nữ có vóc dáng đẹp, thích trang điểm hay không là hoàn toàn tự do, không thể đánh giá cô ấy chỉ qua con mắt của một người đàn ông dối trá.”

Liều Nghi cho rằng Xuân Phàm đang biện minh cho bạn bè nên chỉ biết ức chế bĩu môi, không nói lại. Dù sao từ giờ cô cũng sẽ quản lí tốt bạn trai của mình, không cho anh ta có cơ hội gặp lại Phạm Ti Ti nữa.

Một giờ sau, Dương Lập Hân quay về từ phòng họp.

“Thư kí Nhạc, vào đây tôi nhờ một chút.”

“Vâng.”

Xuân Phàm thuận tay lấy thêm ba tập công văn, mang vào cho anh ký. Anh đã gỡ kính xuống, xoa xoa sống mũi cao thẳng, sau đó tỉ mỉ đọc công văn qua một lần rồi mới ký tên.

Rõ ràng không bị cận mà sao cứ đeo kính để tự hành hạ mình? Đúng là con người kì quái. Chỉ trách rằng anh còn rất trẻ mà đã tiếp nhận quản lí công ty, không những thế còn xây dựng một hình ảnh uy tín cho công ty rất tốt.

Tự nhiên Xuân Phàm cảm thấy lực sát thương của anh càng tăng dữ dội khi không đeo mắt kính.

“Quản lí Phạm có lên đây báo cáo gì không?” Thông thường chuyện nhỏ nhất này anh không quan tâm mấy, nhưng hôm nay tự nhiên lại để ý.

“Dạ có, cô ấy bảo đã mời vị tiên sinh đó đi về.” Cô kể qua vài nét tình hình cho anh.

“Có thật là không phải bạn của cô không?”

Cô tao nhã cười, “Giá ngoài thị trường của tôi không cao đến vậy.”

Anh nhếch môi cười châm chọc, “Cô hi vọng có người đàn ông nào đó làm tương tự với cô à?”

“Tuyệt đối không, tôi không muốn thành người nổi tiếng.”. Cô nói với giọng điệu nhàn nhạt, “Tôi không cần người đàn ông đầu gối tay ấp với mình có thể làm ra vàng, nhưng loại đàn ông chỉ cần quỳ xuống là nghĩ có thể giải quyết được mọi vấn đề thì không bao giờ tôi đoái hoài tới.”

Đôi mắt sắc nhọn của anh trở nên ôn hòa, “Ra nói với Liều Nghi, việc này mà còn xảy ra lần thứ hai thì mời cô ấy cùng bạn trai cùng nhau rời khỏi đây.”

“Vâng.” Cô lấy công văn anh đã ký, xoay người rời đi.

“Xuân Phàm,” Anh đột nhiên đổi xưng hô, không để ý tới cô đang trợn trừng mắt đầy bất ngờ, “có thấy tờ chỉ phiếu và giấy nhắn tôi để lại không?” Khuôn mặt anh bình thản như mọi khi.

“Giám đốc, anh phạm quy.” Cô quay mặt lại với anh, nở nụ cười xinh đẹp đầy tươi tắn, mềm mại, lộ ra vẻ bình thản, “Tôi có thấy, cũng xé rồi.”

Dương Lập Hân nhìn cô lạnh lùng, không nói một lời.

Không khí trong phòng đột nhiên trầm xuống, anh đứng dậy, đi tới sát Xuân Phàm.

Cô đứng bất động, ý chí dường như không bị ảnh hưởng chút nào. Cô không sợ anh, cũng không yêu anh. Anh thấy điều ấy rất rõ ràng, ngay tại giây phút này.

“Vì sao?” Vẫn với giọng bình thản, anh hỏi cô, gần như ép cô phải đưa ra câu trả lời thích đáng.

“Ở công ty, giữa chúng ta là quan hệ giám đốc và thư kí. Ở trong nhà tôi, chúng ta cũng chỉ là bạn tình an ủi nhau, không thể làm việc tư ảnh hưởng tới việc công, đúng không? Vậy mà sao anh có thể nằm ngủ trên giường của tôi, hại tôi mất ngủ cả đêm như vậy?” Xuân Phàm dứt khoát phản đối, hạ quyết tâm nói ra hết, có bị sa thải cũng không quan tâm. “Không, tôi sẽ không sống cùng người đàn ông nào, nhà tôi là không gian của riêng tôi, bất kì người đàn ông nào cũng không được quyền xâm phạm hay chiếm dụng, dù chỉ là một chút.”

“Kể cả vài cái dao cạo râu cũng không được?”

“Không được.” Đừng nói tới dao cạo râu, cả kem cạo râu, khăn mặt, nước hoa, bàn chải đánh răng, kem đánh răng... cũng không được!

“Em đúng là...”

“Không giống người phụ nữ bình thường! Tôi biết, nếu như anh không chịu nổi tôi, tôi cũng không có ý giữ anh lại.”

Dám cắt ngang lời nói của anh, quả thực chỉ có cô! Dương Lập Hân nhìn chăm chăm cô, nghĩ tới chuyện ngoài anh ra chưa có ai từng chạm qua cô. Anh chưa bao giờ gặp người phụ nữ nào lại không biết nắm cơ hội mà “mượn gió bẻ măng” như cô.

Thời đại này phụ nữ toàn mong mỗi được bắt lấy rùa vàng, không phải tiêu chí là nhanh, tàn nhẫn, chuẩn sao? Cô đang có toan tính gì? Rốt cuộc anh nên tức giận, bực bội hay thờ dài nhẹ nhõm đây?

Chẳng phải lúc trước khi anh đề nghị việc này, cô đã đồng ý luôn mà không có biểu hiện chán ghét hay vui mừng? Trong lòng hai người đều rõ một điều rằng, giữa họ có một khoảng cách rất lớn, không thể có cùng một tương lai.

Trong lòng anh không thoải mái, cứ thế mà nói ra. Anh chỉ là không quen việc mình bị tự chối.

Đúng, nhất định là vì thế.

“Nếu như giám đốc không còn việc gì phân phó thì tôi xin được ra ngoài.”

“Ừ.”

Xuân Phàm biết rõ anh vẫn đang chăm chú nhìn theo mình. Cho dù trong lòng quả thật có một chút bất an, nhưng cô tuyệt đối không thể để anh ta phát hiện thực ra cô rất thích công việc hiện nay, thế nên dù có xin lui ra ngoài cũng phải trông thật tao nhã.

Ha... Cuối cùng cũng trở về chỗ ngồi của mình.

Xuân Phàm thật bội phục bản thân đã có dũng khí đối diện với cái mặt lạnh lùng kia, thẳng thắn phản đối anh ta, kiên quyết cự tuyệt không để anh ta xâm lấn vào thế giới nhỏ bé của riêng mình.

Nhưng cảm giác ấy quả thật rất dễ chịu!

Cô đứng là anh hùng, dũng cảm đứng lên bảo vệ ngôi nhà của mình.

Liều Nghi nhỏ giọng hỏi: “Chị Xuân Phàm, giám đốc có nhắc tới việc của Paul không?” Cô đã nhận được hai cú gọi từ bạn cùng phòng làm việc hồi trước. Họ gọi điện cho cô để chứng thực liệu anh chàng đẹp trai quý trước công ty kia có phải bạn trai cô không với giọng điệu cực kì hâm mộ.

Xuân Phàm lãnh đạm nói: “Lần sau nếu như lại cãi nhau thì phạt anh ta đến trước cửa nhà em mà quỳ! Giám đốc bảo nếu có lần thứ hai thì mời hai người cùng nhau đi ra ngoài.”

Liều Nghi lè lưỡi, “Sẽ không có lần thứ hai đâu! Paul đã được em dạy dỗ lại rồi, không dám phản bội em nữa đâu.”

Có thật vậy không? “Chỉ hy vọng là thế.”

“A a, chị Xuân Phàm, phải chăng chị đang ghen tị với em?”

“Ghen tị với em cái gì?”

“Bạn trai em vì em mà gì cũng chịu làm hết! Anh ấy liên tục bảo sẽ chịu quỳ một cách công khai để chuộc tội.” Liễu Nghi đắc ý.

Xuân Phàm lắc lắc đầu, không bình luận gì thêm.

Đồ phụ nữ ngu ngốc, quỳ xuống thì có gì khó? Người đàn ông chân chính là như thế nào, chẳng lẽ cô không biết? Đơn giản thôi, đó là người sẽ không làm ra việc khiến cô bị tổn thương, là người đàn ông không bao giờ phải quỳ xuống mà cầu xin sự tha thứ.

Liễu Nghi lại là loại người thích được người ta hâm mộ, ghen tị mà quên

đi cảm giác tổn thương khi bắt gặp bạn trai bắt cá hai tay ngay trước mặt. Cô ta cứ ngu ngốc tin tưởng rằng bạn trai mình chỉ nhất thời bị một người phụ nữ khác mê hoặc, sau đó biết đường quay lại, thật lòng sám hối mà không ngần ngại tha thứ cho anh ta.

Xuân Phàm biết rằng mình có khuyên cũng vô dụng, chỉ tổ gây ra xung đột, ảnh hưởng tới công việc. Chuyện đó không đáng.

Gần tới giờ nghỉ trưa, Xuân Phàm nghĩ xem có nên hỏi giám đốc có cần cô đặt giúp cơm trưa không. Anh ta hôm nay không có cuộc hẹn nào buổi trưa. Cô chuẩn bị nhấn nút gọi phòng bên trong bằng máy nội bộ thì hướng mắt lên, nhìn hai người đang đi tới. Thôi, có lẽ không cần.

Người đang tiến vào phòng làm việc của anh là một cặp vợ chồng đẹp đôi tầm tuổi trung niên. Đó chẳng phải cha của giám đốc – Chủ tịch tổng công ty Empire – cùng mẹ kế Lâm Á Trúc mà giám đốc chán ghét sao?

Chính người đàn bà này, Lâm Á Trúc, đã dạy Dương Lập Hân rằng đối với kẻ thứ ba hay tình nhân thì đều đáng căm hận, đáng chán ghét. Cũng vì bà ta mà anh đâm ra ghét bỏ người em gái cùng cha khác mẹ.

Cho nên, Dương Lập Hân nhất định không bao giờ yêu Nhạc Xuân Phàm.

Đọc tiếp Nói rồi, không kết hôn đâu! – Chương 3

4. – Chương 3

Cho dù đã quen với việc cô đơn một mình, cuối cùng vẫn cần cảm giác một vòng tay ôm chặt.

Cho dù là người kiên cường, cố chấp, cuối cùng cũng có lúc yếu đuối mà thôi!

“Ở đây chỉ có nam nữ, không có thư kí và giám đốc.”

“Tôi biết.”

“Anh không cần mang cái danh giám đốc của anh ra để ép tôi nhượng bộ.”

“Tôi không muốn em nhượng bộ.”

“Vậy anh đang làm gì?” Xuân Phàm khoanh tay trước ngực, nhìn anh từ trên xuống dưới, bên cạnh chân anh có một vali quần áo. Đã bảo nhà cô là không gian của riêng cô, đồ dùng của đàn ông đều không được phép cho vào đây! Anh vô tư xách một đồng hành lí lớn gấp N lần một chiếc dao cạo râu, vậy là thế nào? Muốn chia tay thì cứ nói thẳng, không cần phải khiêu chiến tới cùng với cô.

Dương Lập Hân bình tĩnh nói: “Tôi nhớ ở đây còn một phòng dành cho khách để trống, em cho tôi thuê phòng đó ở tạm, tôi sẽ trả tiền đầy đủ. Thế nào?”

Xuân Phàm lắc lắc đầu, vuốt mai tóc, “Anh không hiểu ý tôi sao? Hồi trước em gái anh còn chưa kết hôn, dù mệt mỏi thế nào anh cũng cố mặc quần áo rồi lết về nhà ngủ. Tôi thích mối quan hệ của chúng ta duy trì như thế hơn.”

“Em gái tôi kết hôn.” Nói tóm lại, trong nhà anh không có người.

“Tôi biết em gái anh kết hôn, mà kết hôn tuổi đó sớm thật đấy! Không, ý tôi là chúng ta tốt nhất nên duy trì trạng thái như ban đầu, tránh để mối quan hệ này lún sâu thêm.”

“Xuân Phàm, em đang lo rằng em sẽ yêu tôi sao?”

“Anh nói gì cơ?” Đờ kiêu căng!

“Thế sao em lại hành động như sắp cháy đến nơi thế?”

“Vì tôi muốn nhấn mạnh với anh rằng, tôi không muốn anh làm thay đổi thói quen sinh hoạt của tôi.”

“Em không cần phải thay đổi, anh cũng không sống chung với em. Chỉ là anh muốn có nơi nghỉ ngơi khi mệt mỏi, muốn ngủ một cách thoải mái, tự nhiên. Cho nên anh đề nghị thuê nhà cùng em, anh sẽ không ở đây lâu đâu.” Dương Lập Hân nói với một thái độ ân cần, “Chẳng phải căn nhà này là do mẹ em để lại cho em nhưng còn một khoản nợ chưa thanh toán sao? Đem căn phòng trống đó cho thuê là một cách thu tiền rất tốt.”

Người đàn ông này, còn giở trò điều tra rõ ràng trước khi gây sự, đúng kẻ kinh doanh có thói tính toán kỹ càng. Cô đúng là còn một khoản nợ, lãi suất tuy không cao nhưng cũng phải một trăm vạn, muốn góp tiền trả thì cũng phải tốn một thời gian rất dài.

Anh không biết rằng mẹ cô còn để lại một vài thứ, chẳng qua cô không muốn dọn dẹp mà thôi.

Nhìn anh có vẻ muốn tới đây ở thật.

“Nếu như tôi cứ nói “Không” thì sao?”

“Một vạn, bao gồm cả tiền điện nước.”

“Dương Lập Hân...”

“Hai vạn, không tính tiền điện nước.”

Xuân Phàm bắt lực gục đầu. Đúng là ông nói gà bà nói vịt!

Cô phải tìm cách đuổi anh ra khỏi nhà mới được, cho dù tìm một con rùa vàng như anh thật không dễ, nhưng cô sẽ không đi quá trong mối quan hệ này, không thể cho anh làm “bạn giường” với mình bởi tính cô vốn ưa sạch sẽ. Từ nhỏ Xuân Phàm đã không có thiện cảm đối với đàn ông con trai nên cô rất lạnh lùng với họ. Cô không thích chuyện tình một đêm, ghét loại mối quan hệ ngắn ngủi với đàn ông. Đến cả bắt tay cô cũng ngại bẩn nữa là chuyện vui vẻ chấp nhận việc ở trên giường làm việc này nọ...

Thực sự là rất khó!

Cô chỉ muốn một mình ôm chăn bông, ngủ đến lúc địa lão thiên hoang.

Cho dù thế nào đi nữa, nếu một người phụ nữ không kiên trì “nguyên tắc” của chính mình thì số phận cuối cùng sẽ không có thảm hại nhất, chỉ có thảm hại hơn...

Yên lặng một lúc, cô nhắm nạy thở dài một cái. Tính cô rất kiên trì, đã quyết định làm gì rồi thì nhất định phải làm cái đó. Vừa lúc cô hất cằm lên, chuẩn bị mở miệng nói ra quyết định của mình với anh thì một hơi thở nam tính, ấm áp tiến tới, che lại câu nói “Không đồng ý” thứ một nghìn lẻ một của cô.

Đờ gian xảo...

Ý nghĩ đó vừa tới thì chiếc lưỡi ẩm ướt, mềm mại, âm ẩm đã tiến vào trong miệng cô. Người đàn ông lạnh lùng này quả nhiên là giở trò xấu xa, cúi xuống hôn cô hồng đánh trống lảng. Giây phút môi lưỡi họ quấn lấy nhau, một cảm giác khao khát bên trong cô lan tràn khắp cơ thể, cô bắt đầu thở hổn hển, không chú ý tới anh đã tranh thủ đem hơi thở nóng bỏng của mình vào sâu hơn nữa, khơi dậy cảm xúc khao khát sâu thẳm nhất trong cô.

“A!” Cả người cô nóng lên như bị bỏng, trong đầu chỉ có ý nghĩ muốn thoát khỏi anh.

Anh giữ lấy gáy cô, nhẹ nhàng nhưng đầy mạnh mẽ, không cho cô một lối thoát. “Đừng từ chối tôi, Xuân Phàm. Ngoại trừ việc không thể cưới em, tôi thấy em là người phụ nữ thích hợp nhất với tôi.” Anh chậm rãi rời môi cô, mơn trớn chiếc cổ trắng ngần, còn để lại một dấu vết đầy ám muội lên đó.

“Đừng như vậy mà... Nói rồi, không kết hôn đâu...” Thân thể cô run lên, đành chịu khuất phục trước đòn tấn công của anh, cảm giác như có một luồng điện giật truyền từ nơi cổ anh hôn tới tứ chi, tiến vào từng lỗ chân lông trên người.

“Chuyện đó không thành vấn đề.” Anh thở dài, lại phủ môi mình lên môi cô, dùng phương thức trực tiếp mút lấy môi cô một cách mạnh mẽ, ám hiệu nhắc nhở cô về yêu cầu cấp thiết kia của anh...

Anh làm cô mơ màng, say sưa, khiến cho toàn thân cô run lên. Cảm giác được vòng tay của anh mạnh mẽ ôm cô, hơi thở nam tính quen thuộc tràn ngập quanh cô làm cô quyến luyến. Cô cảm thấy rất thoải mái, trong lòng cô bình yên lạ thường khi bị anh ôm chặt lấy như vậy.

Cho dù đã quen với việc cô đơn một mình, cuối cùng vẫn cần cảm giác một vòng tay ôm chặt.

Cho dù là người kiên cường, cố chấp, cuối cùng cũng có lúc yếu đuối mà thôi!

“Thế là ma đầu công thành chiếm đất?”

“Chỉ là cho thuê một căn phòng thôi mà!”

Nhà cô có hai phòng ngủ, mỗi phòng đều có nhà tắm riêng, đồ đạc của anh sẽ không để ở trong phòng tắm của cô, không làm cô ngứa mắt.

“Thế là cậu đồng ý?”

“Tự anh ta coi như mình đồng ý.”

“Thế là?”

“Thế là mình mới tìm cậu nhờ cậu thương lượng chứ sao!”

Xuân Phàm bắt đầu ăn trực ở nhà Phạm Ti Ti. Bữa tối là món thịt bò sốt vang, cho dù là trộn với cơm hay ăn cùng bánh mì thì vẫn rất ngon miệng.

“Đồ thổ phỉ!” Vô phương cứu chữa, Phạm Ti Ti cắn khăn vừa khóc lóc, vừa kể lể, “Tôi kiếp trước đã tạo nên nghiệp oán gì đây! Sao kiếp này lại phải trở thành hàng xóm ngay dưới nhà cậu, so với việc nuôi một tổ châu chấu còn thảm hại hơn!”

“Là cậu tự nguyện, không phải sao?” Xuân Phàm miêng nhồm nhoàm ăn một miếng thịt to, tặng cho bạn một tiếng cười lạnh.

“Thôi!” Phạm Ti Ti trợn mắt một cái, “Cậu cũng không cần phải lo lắng rằng ma đầu sẽ được voi đòi tiên, chỉ cần trưng ra cái bộ mặt thật kinh khủng này của cậu thì hẳn ta sẽ tự động đóng gói rời phủ.”

“Có thật không? Mình ở trên giường còn trực tiếp xì hơi kia!”

Phụt! Một ngụm rượu vang trực tiếp bị phun ra từ đôi môi mềm mại đỏ mọng, “Rượu vang Bordeaux của tôi! Lãng phí! Lãng phí quá!” Phạm Ti Ti nhin không được trừng mắt, mày liễu dựng đứng, làm lộ ra bộ dạng như quỷ dạ xoa. “Nhạc Xuân Phàm, mình xin cậu được không? Ừ thì tính cậu không thích câu rùa vàng, cậu cũng không cần phải cam chịu mà chỉ cần cố gắng lưu lại một chút tiếng thơm cho đời sau còn mặt mũi. Mình cùng Anata yêu quý luôn mơ ngày nào cũng ăn bánh quai chèo với nhau, đến mong còn không được, khó khăn chia lìa, thân thiết như thế mà còn không dám trực tiếp xì hơi trước mặt cô ấy, sao cậu lại dám?”

“Thì nhin không được thôi! Mình làm gì còn biện pháp nào khác?”

“Ma đầu lúc đó có tông cửa chạy không?”

“Không. Loại chuyện nhỏ nhặt này mà đã tông cửa chạy thì còn có thể làm nên nghiệp lớn sao?”

Phạm Ti Ti vỗ vỗ trán, “Thật, không chịu nổi cậu! May là ma đầu chỉ ngủ cùng cậu chứ không sống chung, không thì sống với cậu không chịu nổi quá một năm.”

“Đừng có cường điệu thế chứ! Thói quen sống thường ngày của mình rất tốt.”

“Chỉ là cần phải tăng thêm khí chất.”

“Khí chất có thể làm cơm ăn trong sinh hoạt hàng ngày sao?”

“Không thể làm cơm ăn, nhưng lại có thể kiếm cơm ăn. Không phải cậu leo tới tận chức thư kí giám đốc sao?”

“Mình dùng thực lực.” Nuốt vào bụng miếng thịt bò cuối cùng, Xuân Phàm vừa lòng liếm liếm thìa.

“Không được liếm thìa, không có khí chất!”

“Vì hương vị rất ngon mà!”

“Cậu rất biết nịnh nọt.” Phạm Ti Ti cười, không khỏi lộ ra một tia tự đắc. Người ngoài đều coi thường cô là loại đàn bà chuyên đi làm tình nhân, kì thực cô rất hiền hậu, thông tuệ. Tài nấu nướng của cô được coi là đệ nhất, còn biết là quần áo rất giỏi nữa!

Ngược lại, cái người nhìn như vợ hiền mẹ thảo, rất thích hợp để cưới về nhà như Nhạc Xuân Phàm kia, ngoại trừ nhìn qua thì thấy nhà gọn gàng sạch sẽ thế thôi, thực ra lại là người làm việc nhà siêu vụng.

Ông trời đúng là thích trêu ngươi!

Tuy có vẻ ngoài giống một cô tình nhân nhưng Phạm Ti Ti rất hay nghĩ tới chuyện trong tương lai sẽ kết hôn, làm mẹ hiền vợ thảo.

Còn ai đó nhìn qua đầy khí chất khắp người tên Nhạc Xuân Phàm ngồi cạnh cô dù có chết cũng không muốn kết hôn.

“Mình bảo này Nhạc Xuân Phàm, cậu thương tên đó, cho hắn một mái nhà đi!” Trở về chủ đề chính, Phạm Ti Ti muốn khuyên bạn một chút, “Tuy rằng mình bí mật gọi giám đốc là ma đầu, kì thực anh ta là một người rất đáng thương.”

“Anh ta nhất định sẽ không chấp nhận ý nghĩ đó của cậu đâu.”

“Bề ngoài anh ta rất giống một tên người sắt, thần khí lãnh đạm, không có nghĩa là không thể sống với cậu một cách vừa lòng đẹp ý.”

“Mình với anh ta lại có thể sống một cách vừa lòng đẹp ý sao? Chúng mình ngày nào cũng phải làm việc vất vả là do ai?” Xuân Phàm liếc cô một cái, thôi thì có đi có lại, cô bình tĩnh lại một chút. “Được rồi, cậu có cao kiến gì xin phát biểu nốt một lần rồi hết. Nhưng cậu không cần lãng phí tình thương, ma đầu không cần đâu.”

“Cậu đúng là tàn nhẫn.” Phạm Ti Ti được thể lộ ra điệu cười dụ người, phóng điện tứ phía. “Tiểu Phàm Phàm, cậu yên tâm, đừng buồn bực nữa. Cứ để cái phòng nhỏ còn trống đó a đầu thuê rồi thoải mái nhận tiền thuê phòng của ma đầu, không cần giả bộ nhần nhần nhớ nhớ nữa. Aiz, anh ta nghĩ rằng vùng tiền ra có thể mua sự an tâm của cậu, vậy thì cậu bán cho anh ta đi!”

“Đàn ông độc thân có tiền có của sợ phụ nữ sẽ lợi dụng anh ta à?”

“Có lẽ anh ta không sợ cậu lợi dụng, mà anh ta sợ rằng anh ta sẽ không thể rời xa cậu được. Cho nên trò chơi này cậu nhất định phải chiều theo anh ta, cứ để cho anh ta có thể an tâm nằm bên cạnh cậu ngủ ngon lành.”

“Cậu là giun trong bụng anh ta à?” Xuân Phàm nghi ngờ chất vấn.

“Không, mình là chuyên môn nghiên cứu về lĩnh vực này đó. Không chừng còn có thể làm chuyên gia tâm lý ấy chứ.”

Xuân Phàm bĩu môi.

“Đừng khinh, nói xem mình là ai!”

“Cậu là Phạm Ti Ti. Phạm Ti Ti đáng thương, lập chí lớn làm mẹ hiền vợ thảo lại vô phúc có bề ngoài giống một cô tình nhân.”

“Cậu lại đánh trống lảng! Tiểu Phàm Phàm này, thời nay có nhiều cô tình nhân nhìn như không phải ấy, ví dụ như cậu chẳng hạn.”

“Mình xin miễn không làm tình nhân.”

“Cậu còn lâu mới có thể làm một tình nhân kìa! Từ chối làm tình nhân, lại không thể nói quan hệ giữa hai người chỉ là bạn bè. Rốt cuộc đó là gì?”

“Bạn giường, bạn tình.”

Phạm Ti Ti liếc cô một cái. “Cái đó dễ nghe lắm sao?”

“Chỉ cần mình thích thì gọi thế nào cũng được.”

“Anh ta có biết kỳ thực cậu là một cái đầu tàu không? Hơn nữa còn là đầu tàu loại siêu nặng.”

“Quan hệ giữa mình và anh ta không phải kiểu có thể tâm sự hay thổ lộ tình cảm.”

“Cậu đúng là loại người có thể làm cho đàn ông tức chết.”

“A a... Quá khen.”

“Đó không phải là khích lệ!” Phạm Ti Ti bắt lực mắng.

Xuân Phàm nhún vai, đứng dậy làm ình một cốc trà xanh hương nhài, tự ý coi bếp nhà người ta như bếp nhà mình. Có cái gì ăn được uống được là cô biết hết.

Phạm Ti Ti bị bóc lột lâu rồi cũng thành quen, nhiều khi khóc lóc một tí rồi lại thôi, coi cô như không khí.

“Tiểu Phàm Phàm, cậu có biết gia cảnh ma đầu không?”

“Sao lại không, cái này trở thành chuyện bất quá, chỗ nào chả có.” Xuân Phàm nhấp một ngụm trà nóng, ngồi thành một ổ ở trên ghế sofa với tư thế thoải mái nhất rồi mới chậm rãi kể: “Dương Lập Hân, 30 tuổi, từ nhỏ đã bị tống vào trường nội trú bên nước ngoài. Anh ta có em gái tên Dương Đa An, ít tuổi hơn nên được ở lại bên mẹ là Lương Dịch Chân, coi như bầu bạn cùng bà lúc buồn bởi Dương Ngạn Phủ – cha anh ta – ngoại tình, có một đứa con riêng tên là Dương Đa Lệ, chỉ nhỏ hơn Tiểu An có một tuổi. Sau khi mẹ qua đời vì bị ung thư dạ dày, việc cha anh ta lập tức tái hôn với người phụ nữ nhiều năm làm kẻ thứ ba là Lâm Trúc Á, người đã làm ẹ anh ta phải chịu đau khổ, khiến Dương Lập Hân tức giận. Thế nên anh ta từng úp mở công khai rằng mình chỉ có một em gái do mẹ là Dương Đa An sinh ra! Anh ta căm ghét người đàn bà làm tình nhân kia, hận lây sang cả đứa em gái cùng cha khác mẹ mà bà ta đã sinh.”

“Đúng, bởi Lâm Á Trúc chính là nguồn cơn của mọi đau khổ mà Lương Dịch Chân – mẹ anh ta – phải chịu đựng.” Phạm Ti Ti cười lạnh một cái, nghiêm ngẫm nói: “Trên đời này không thiếu chuyện nam nữ hết tan lại hợp xảy ra trước mắt. Đàn ông có tiền lại càng coi thường lòng chung thủy, bởi họ nghĩ cứ có tiền thì phụ nữ sẽ đến với họ nhiều không kể xiết. Ma đầu từ nhỏ đã đi du học, cũng không đến mức trở thành một nguy quân tử. Vậy mà sao anh ta liên tục từ chối gặp mặt người cha đã sinh ra mình, lúc gặp thì lạnh lùng không có chút biểu cảm? Trước giờ toàn lấy cớ công việc ngập đầu là để không dùng bữa cùng cha anh ta.”

“Sao cậu biết?”

“Thì biết thôi. Chuyện tin tức trong cái xã hội thượng lưu bé tí này, từ nhỏ mình đã được nghe ở trên giường rồi.”

Về điểm này, Xuân Phàm rất khó để phản bác, bởi vị hậu phương của Phạm Ti Ti rất đặc biệt.

Liếc qua lại đôi mắt yêu mị, Phạm Ti Ti lại cất giọng ngọt ngào êm tai, diễn thuyết tiếp.

“Sau khi người vợ cả qua đời, Lâm Á Trúc ngồi lên ghế Dương phu nhân một cách thuận lợi, trở thành thần tượng của mọi kẻ làm tình nhân hay người thứ ba, khiến ai cũng ghen tị với bà ta, muốn gặp Dương Ngạn Phủ đa tình lại nhiều tiền một phen.” Ngừng một chút, cô khẽ mỉm cười. “Nực cười nhỉ? Trong mắt Dương Lập Hân, tuy là người một nhà nhưng với anh ta, Dương Ngạn Phủ là một kẻ vong ân bội nghĩa, vô tâm vô tính; còn đối với Lâm Á Trúc và Dương Đa Lệ mà nói, ông ta dù sao cũng là một người chồng, một người cha tốt.”

Đúng là có một chút kì lạ, nhưng đây mới là hiện thực cuộc sống. Nhạc Xuân Phàm nghĩ, thở dài một tiếng.

“Lúc biết tới hoàn cảnh gia đình mà đầu thì ai cũng phải thông cảm với anh ta, mà đầu phần nộ là điều tất yếu. Nhờ làm con rể của tập đoàn Đức Hân nên giám đốc Dương mới có cơ hội tiếp quản công ty bách hóa Empire, kết quả là bố vợ vừa mất đã phản bội vợ con, ngoại tình với người đàn bà khác, khó tránh được tiếng vong ân bội nghĩa.”

“Này, đây chỉ là cái nhìn của một người ngoài cuộc thôi, cậu có biết chân tướng thật sự của việc này không?”

“Chân tướng nào?” Xuân Phàm hỏi.

“Nghe nói, từ nhỏ Lâm Á Trúc đã cùng mẹ tới làm giúp việc cho nhà giám đốc Lương. Con gái của giám đốc Lương là Lương Dịch Chân xem bà ấy như chị em tốt, ngay cả học phí học đại học cũng do Lương gia giúp đỡ. Giữa Lâm Á Trúc và Dương Ngạn Phủ từng có thời yêu đương cuồng nhiệt, nhưng bà ta lại thuyết phục Dương Ngạn Phủ, khi đó là một trang anh tuấn, theo đuổi Lương Dịch Chân, rồi tìm cách giúp Dương Ngạn Phủ trở thành con rể của tập đoàn Đức Hân. Sau đó, bà ta tính kế để trở thành thư kí kiêm tình nhân bí mật của Dương Ngạn Phủ. Hai người bọn họ chờ tới khi giám đốc Lương qua đời rồi mới chậm rãi để lộ ra quan hệ của mình.”

Xuân Phàm có chút bất ngờ.

“Cậu bảo bà ta quyến rũ, dụ dỗ ông ta cưới thiên kim tiểu thư?”

“Đúng. Đây là một kế hoạch chu toàn. Phần thắng dễ dàng thuộc về cậu, cuộc sống về sau cũng sẽ có không ít phú quý.”

Quá bất ngờ, quá tàn nhẫn, quá mạnh bạo!

“Nếu chuyện cậu kể là thật, vậy giám đốc Dương và Lâm Á Trúc sao có thể nói ra?” Chẳng phải chỉ là chuyện đồn đại thôi sao?

“Cái hay là ở đó, mà cái dở cũng là ở đó.” Phạm Ti Ti giữ nguyên ngữ khí trầm tĩnh. “Do bị ung thư dạ dày nên Lương Dịch Chân hay phải nhập viện, được cái sức khỏe bà ấy vẫn duy trì khá tốt. Còn về phần Lâm Á Trúc, bà ta cứ chờ đợi mãi mà không thấy giây phút được làm bà chủ. Cậu nghĩ xem, nếu bà ta đêm hôm khuya khoắt tới thăm hỏi Lương Dịch Chân, hai người trò chuyện một chút, bà ta sẽ nói gì để đả kích tinh thần, làm ảnh hưởng tới bệnh tình của Lương Dịch Chân? Chính là nói ra toàn bộ chân tướng sự việc! Lâm Á Trúc đã nói với Lương Dịch Chân rằng chồng bà thật ra không yêu bà. Người đàn ông tuấn tú như Dương Ngạn Phủ chấp nhận lấy một người phụ nữ bề ngoài nhìn tầm thường như bà chẳng qua chỉ là vì bà là con gái của chủ tịch tập đoàn Đức Hân hùng mạnh, có thể giúp ông ta phát triển sự nghiệp.”

“Nhưng nói gì thì nói, không hổ Lương Dịch Chân là con gái của giám đốc Lương. Phải mình á, chắc mình đã thuê côn đồ giết người. Bà ấy vẫn nhẫn nhịn, không nói gì về việc này. Bà ấy còn bố trí người giấu kín việc Lâm Á Trúc đã tới bệnh viện nói chuyện với mình, còn không để ai biết bệnh tình của mình chuyển biến ngày một tệ hơn, bắt đầu viết di chúc. Đến lúc bà qua đời, luật sư đã công khai mọi chuyện cho người trong gia đình.”

“Từ đó, lời đồn nhanh chóng lan ra. Dương Ngạn Phủ buộc phải từ bỏ một nửa quyền lợi của người chồng, cũng coi như từ bỏ tham vọng làm chủ tập đoàn Đức Hân, để lại công ty a đầu tiếp quản. Nhưng ông ta vẫn được thừa kế chức vị chủ tịch tổng công ty Empire.”

Sự thật thường tàn khốc khiến người nghe phải rợn người. Nhạc Xuân Phàm hít sâu một hơi, đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh chợt nặng nề một cách đáng sợ, cảm giác rét buốt lại vô cùng bi thương bao phủ cả căn phòng.

“Đó là cách mà cổ phu nhân trả thù sao? Thảo nào Dương Lập Hân lại tỏ ra căm ghét mẹ kế và cô em gái cùng cha khác mẹ đến thế. Mà chuyện này cũng ảnh hưởng tới ấn tượng của anh ta đối với phụ nữ, cả cuộc đời này chắc ma đầu chẳng kiếm được một cô người yêu!” Cô cố gắng kiềm chế sự hoan hỉ trong lòng, điềm đạm cười nói.

Nói đi nói lại cũng chỉ biết thở dài, ngoài thương tiếc cho hoàn cảnh éo le của ma đầu ra, dù có ngàn lời vạn chữ cũng không biết phải biểu đạt thế nào.

Phạm Ti Ti lạnh lùng nói: “Ma đầu lộ rõ bản chất trước chúng mình chính ra là an tâm nhất, bởi vì đối với anh ta mà nói, chúng mình không có khả năng nảy sinh chuyện yêu đương nam nữ với anh ta. Ai bảo mẹ chúng mình cũng là người không có danh phận!”

Mặt Xuân Phàm không có chút cảm xúc. “Đa số những người làm kẻ thứ ba cũng không có ý định tu thành chính quả.”

“Xuân Phàm, tuy cậu và ma đầu ở cùng một nhà nhưng sự việc có thể dồn đại tới đâu chứ? Anh ta độc thân, không có vị hôn thê, không có bạn gái công khai, cậu cũng chẳng thể bị coi là người thứ ba.”

“Mình biết, nếu không mình sẽ không để anh ta ở chung với mình.”

Cô ghét nhất là quan hệ nam nữ phức tạp. Chuyện đó đối với cô chẳng khác nào gông cùm của kẻ trọng tội.

Nhưng cô cũng rất mừng vì Dương Lập Hân may mắn không phải mẫu đàn ông mà cô thích.

Mẹ của Phạm Ti Ti cũng là một người thứ ba, nhưng nợ đời trước trả đời sau, cô quyết tu thành chính quả, không lặp lại việc làm của mẹ cô thời còn trẻ.

Đọc tiếp Nói rồi, không kết hôn đâu! – Chương 4

5. – Chương 4

Đàn ông thì cần thật, nhưng bạn bè còn đáng trân trọng hơn. Ai bảo đàn ông hơi một chút là thay lòng đổi dạ, hoặc là luôn so sánh cô nào tốt hơn, cô nào đẹp hơn.

Nhắc đến Ông Thẩm Ngôn, ai cũng nghĩ tới một người đàn ông quyền lực. Ông là một doanh nhân thành đạt, tuy có tuổi nhưng tiếng tăm vẫn lẫy lừng khắp nơi. Ông Thẩm Ngôn có bốn người con, ba trai một gái. Con trai trưởng Ông Khai Tường nghe theo sắp đặt của bề trên, kết hôn với một người môn đăng hộ đối tên là Hạ Dạng. Tuy họ có hai người con trai nhưng giữa họ không có chút tình cảm nào, chuyện này gần như công khai bởi khi hai con sang Canada du học, vợ anh cũng đi cùng. Giữa họ tồn tại mối quan hệ vợ chồng đầy miễn cưỡng.

Ông Khai Tường tính cách thẳng thắn, nhiệt tình đã phải lòng Nhạc Dương Linh trong cùng công ty, quyết cùng cô kết thành tri kỷ. Anh rất thích tính cách và cả năng lực làm việc của Nhạc Dương Linh, nhờ vậy mà hai người càng lúc càng gần bó, thân thiết. Nhưng Ông Khai Tường mắc phải một vụ giao dịch lừa đảo nên phải ẩn cư tại Nhật trong hai năm, Nhạc Dương Linh cũng buông xuôi mọi thứ, sát cánh bên anh, hai người đồng cam cộng khổ. Họ sống chung bên Nhật như một đôi vợ chồng, cùng chung hoạn nạn, tương trợ lẫn nhau. Về phần Hạ Dạng, tuy cô ở Canada nhưng luôn biết rõ tình hình mọi chuyện, bắt đầu cảm thấy có gì đó bất ổn.

Nhờ ảnh hưởng của Ông Thẩm Ngôn trong giới thương nhân mà vụ giao dịch kia của Ông Khai Tường được thông qua. Anh cùng Nhạc Dương Linh trở về nước, lúc đấy bụng của cô đã lộ rõ, đó cũng là khi Ông Khai Tường quyết định ly hôn với vợ.

Ba tháng sau, Nhạc Dương Linh sinh hạ một bé gái kha khá khinh, đặt tên bé là Xuân Phàm. Người ta bảo “Mẫu bằng tử quý”[1], Nhạc Dương Linh cũng mẫu bằng nữ quý. Gia tộc của Ông Thẩm Ngôn có mười một người con trai, Xuân Phàm được sinh ra đúng lúc cả nhà mong chờ một cô con gái, cô bé còn là trưởng nữ duy nhất trong đời cháu chắt nên Ông Thẩm Ngôn rất phấn khởi, vui đến mức nở mày nở mặt, lập tức

đồng ý cho Ông Khai Tường ly hôn, đợi sau khi con trai kết hôn với Nhạc Dương Linh thì Xuân Phàm sẽ chính thức trở thành viên ngọc quý của cả nhà ông.

[1]

“Mẫu bằng tử quý” tương tự “Tử bằng mẫu tần”: Túc mẹ được hưởng vinh hoa, phú quý nhờ con trai hoặc con trai hưởng vinh hoa nhờ hậu phương vững chắc là người mẹ.

Nhưng Hạ Dạng sau khi được thông báo vẫn ở bên Canada với hai con trai, không quay về ký đơn ly hôn.

Chưa tới một năm sau, Ông Thẩm Ngôn đột ngột bị nhồi máu cơ tim rồi qua đời. Hạ Dạng là con dâu trưởng, lúc đó mới vội trở về chịu tang cùng hai con trai, lúc đó hai người con đã mười ba, mười bốn tuổi. Trong quãng thời gian trở về chịu tang, ba mẹ con họ luôn nhìn Nhạc Xuân Phàm với con mắt khinh thường dành cho kẻ thứ ba.

Sau đó không lâu, vụ án ngày nào của Ông Khai Tường bị lật lại, tòa án phán quyết anh có tội, phải vào tù tám năm rưỡi.

Nhạc Dương Linh vô vọng ôm lấy Xuân Phàm, cô như bị rơi từ thiên đường xuống địa ngục. Kể từ khi Ông Khai Tường vào tù, bất kể là anh em trong cùng một nhà hay bạn bè thân thích đều không đứng ra bảo vệ, ủng hộ Nhạc Dương Linh, tài sản của nhà họ Ông bị chia năm xẻ bảy. Hạ Dạng và hai người con trai vì có đứng ra biện hộ giúp Ông Khai Tường, lại là người có thân phận nên được lấy một phần sản nghiệp lớn, sau đó quay trở về Canada sống.

Gia tài đồ sộ của Ông Thẩm Ngôn chia cho ba người con còn lại lần lượt theo từng mục tài chính, kiến trúc và công nghệ khoa học kỹ thuật. Con gái ông là Ông Phẩm Chân cũng được gả ột người môn đăng hộ đối là người con trai thứ của Chu gia. Nhưng Chu thiếu gia cũng không thoát được cảm dỗ sắc đẹp, ông ong bướm bướm bên ngoài. Phạm Ti Ti chính là con của anh ta với người phụ nữ khác.

Đau khổ vì chồng hồng hạnh vượt tường, cô đồng cảm với chị dâu cả, lại có chung mối thù hạnh phúc gia đình bị hủy hoại bởi người thứ ba nên khi gặp Nhạc Dương Linh đã không có cảm tình.

Nhạc Dương Linh một thân một mình nuôi nấng Xuân Phàm khôn lớn. Dường như số phận không cho cô được bước chân vào Ông gia, Nhạc Xuân Phàm mãi mãi không có cơ hội nhận tổ tông, trở thành người của Ông gia, bởi Ông Khai Tường sau khi ra tù không lâu liền qua đời.

Ấn tượng của Xuân Phàm về mẹ là mẹ không ham vui thú, vừa đi làm về từ công ty đã lại nhốt mình vào phòng làm việc như điên, cứ như bà tự làm khổ mình. Nhưng cô biết mẹ làm việc vất vả là vì cô, muốn cho cô học ở nơi tốt nhất. Dù là học tiểu học, cấp hai hay cấp ba, mẹ luôn cho cô tới trường tư thục để có một môi trường học tập hoàn hảo. Mẹ nghĩ như vậy mới thể hiện rằng họ là người nhà họ Ông, nhưng để cho ai thấy đây? Thật ra chẳng một ai để ý đến họ.

Còn về người thân, gọi là cô, chú, dì, bác, nhưng kì thực chẳng khác gì người lạ qua đường.

“Ôi...” Phạm Ti Ti lầu bầu, “Tuy rằng Ông Phẩm Chân có quan hệ huyết thống với cậu, nhưng thấy bà ta đau khổ, buồn bã vì chồng ngoại tình, cả ngày rầu rĩ khiến mình tưởng bà ta không biết tới khái niệm cười.”

Xuân Phàm không nói gì, giữa cô và họ đâu có quan hệ gì mà nói.

Có hai lần cô dự tiệc với tư cách thư kí của Dương Lập Hân và gặp cô chú của mình, nhưng họ coi cô như không khí, vậy nên cô cũng chẳng hỏi thăm, nói chuyện với họ.

Mặc dù cứ bảo không để ý nhưng thực ra đó là lừa mình dối người, trong lòng cô rất khó chịu. Tuy vậy, cô vẫn tỏ ra vân đạm phong khinh[2], chỉ ít đó cũng là vẻ ngoài sẵn có của cô.

[2]

“Vân đạm phong khinh”: Nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi. Ý nói thái độ lạnh nhạt, không quan tâm đến chuyện gì.

Phạm Ti Ti nhớ lại quãng thời gian mà cô đã trải qua cùng Xuân Phàm, cười như có như không: “Ông phu nhân lấy danh là người của Ông gia, lợi dụng mình để theo dõi cậu và mẹ cậu, cốt để điều tra xem mẹ con cậu có dùng danh tiếng họ Ông để tiến thân không. Thế nên bà ta mới đồng ý ỉnh nhập học trường nữ sinh

quý tộc để làm bạn với cậu. Kết quả là mình đã phát hiện ra so với cậu, mình còn tốt hơn rất nhiều. Mẹ mình ít nhiều cũng vẫn nhận được tiền từ Chu gia để nuôi nấng mình, không phải chịu nhiều vất vả như mẹ cậu. Cho dù sau này mẹ mình đã tìm được người phù hợp, tái giá rồi sống bên Úc, mình vẫn được bố cho tiền sinh hoạt hàng tháng, sắm sửa được nhà cửa để làm của hồi môn. Cũng nhờ làm bạn với cậu mà Ông phu nhân không phản đối việc bố mình hào phóng với mình. Cậu đã giúp mình mua được một căn hộ cao cấp, công này của cậu mình phải cảm ơn chứ!”

(Các bạn đang đọc truyện tại: [tuthienbao](http://tuthienbao.com))

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Phạm Ti Ti bỗng nhiên không tỏ ra keo kiệt nữa mà còn nháy mắt với cô. Vì thế nên cô mới để Xuân Phàm ăn trực uống chùa mà không oán thán. Dù sao thì Anata cũng sẽ cho cô tiền sinh hoạt, quá đầy đủ đến mức hai người ăn còn thừa.

Nhân duyên giữa người với người luôn kì lạ như vậy.

Khỏe môi đỏ mọng của Nhạc Xuân Phàm nhếch lên, cô bật cười: “Lúc trước Ông phu nhân phái cậu tới nằm vùng, cuối cùng không quá hai ngày cậu đã cười nói vô tư với mình, một chút bí mật cũng không có.”

“Nữ sinh cấp ba cứ vô tư như vậy không tốt sao?” Phạm Ti Ti cười toe toét, nói: “Mẹ mình rất thích nghe ngóng tin tức của tầng lớp thượng lưu, Ông phu nhân lại là tình địch của mẹ mình nên tất nhiên mẹ mình cũng biết vài chuyện của Ông gia khá rõ ràng. Vì vậy mình biết được chuyện xưa của mẹ cậu chứ không tin lời Ông phu nhân bịa đặt. Dù sao sống trên đời không cần quan trọng hóa mọi vấn đề, cuộc đời cũng chỉ là một vở kịch thôi! Mình chỉ cần diễn tốt vai diễn “nằm vùng” mà bà ta muốn là có thể nhận được nhiều tiền sinh hoạt hơn một chút, có gì đâu mà không làm được?”

“Cũng đúng. Bố cậu về tình về lý cũng muốn chăm sóc cậu, không nhận tiền cũng uống phí.”

Mọi chuyện xảy ra đều có lí do của nó. Hai cô học trò cấp ba rất dễ trở thành bạn tốt với nhau sau khi giúp đỡ nhau vượt qua khó khăn, hoạn nạn. Năm ấy Xuân Phàm đã học năm cuối trung học, lúc đó Nhạc Dương Linh đi cùng công ty đến thăm quan đại lục, chẳng may bị tai nạn rồi qua đời. Đó là thời điểm Xuân Phàm rơi vào hoang mang, đau khổ tới mức muốn tự tử. Nhưng chính lúc ấy, Phạm Ti Ti hay tỏ ra là một tiểu thư nũng nịu bỗng trở nên vô cùng nghiêm túc, cùng Anata của mình tới giúp đỡ Nhạc Xuân Phàm đang đau khổ tột cùng. Họ giúp cô nhận thi thể của mẹ, lo đám tang, xử lí mọi thủ tục một cách nhanh chóng.

Sau hơn ba tháng, sức khỏe của Nhạc Xuân Phàm mới đỡ hơn một chút, trong thời gian đó, Phạm Ti Ti mỗi ngày đều ngủ cùng cô để chăm sóc, trông nom. Phải đến nửa năm sau, Nhạc Xuân Phàm mới ý thức được mẹ của cô đã ra đi, cuối cùng chỉ còn lại một mình cô trên đời.

Sau đó có một ngày, Phạm Ti Ti nói với cô: “Tiểu Phàm Phàm, cậu nhất định phải sống thật tốt, thật kiên cường! Nếu không cô Nhạc dưới tuổi vàng sẽ buồn và khóc đấy. Thật ra sau khi cô không may qua đời khoảng một tháng, Ông phu nhân bảo mình không cần đóng vai nằm vùng nữa, bởi “Phiền Phức” đã không còn, “Phiền Phức Nhỏ” cũng không đáng làm bà ta lo lắng.”

Lòng Xuân Phàm bỗng quặn thắt.

“Người của Ông gia rất vui mừng khi mẹ mình chết ư?”

“Không phải đến mức vui mừng! Chỉ là thở dài thật nhẹ nhõm thôi.”

“Thế thì có gì khác? Thật quá quái, mẹ mình không cầm một xu nào của nhà họ, bọn họ cần gì phải đề phòng như thế chứ? Sợ mẹ con mình sẽ làm ảnh hưởng danh tiếng nhà họ Ông sao? Họ không cần phải mong ngóng mẹ mình chết đi như vậy. Người phải vào tù năm đó là người nhà họ Ông, Ông Khai Tường, không phải Nhạc Dương Linh! Người họ Nhạc hoàn toàn không có tội gì!” Xuân Phàm tức giận đến nỗi nói cả người cha đã qua đời ra.

“Ầy ầy ầy, cậu không nên kích động quá!” Phạm Ti Ti nhẹ nhàng an ủi cô: “Thế nên mình mới bảo với cậu rằng cậu nhất định phải sống thật tốt, thật kiên cường. Như vậy mới an ủi cho linh hồn cô trên thiên đường.”

“Nhất định mình phải sống thật tốt!”

Chính những lời kể của bạn đã khiến cô không muốn dính dáng một chút gì với Ông gia. Trong giây phút tức giận đó, Xuân Phàm quyết tâm cố gắng sống tự lập, đời này kiếp này coi nhà họ Ông chỉ là cái rắm!

Sau khi đáp chuyến bay từ Nhật Bản về nước, Dương Lập Hân về thẳng nhà của Nhạc Xuân Phàm dù đã muộn.

Xuân Phàm vừa mới trang điểm xong, chuẩn bị cùng Phạm Ti Ti đi chơi, cô không nhận được điện thoại báo sẽ về của anh, ngay sau đó đã thấy anh đứng trước cửa nhà. Tên này đúng là không cho người khác cơ hội từ chối mình.

“Em muốn đi đâu?” Anh thấy cô chăm chút trang điểm, buột miệng hỏi.

Cô nhìn hơi hoang dã nhưng không phải kiểu ăn mặc hở hang. Cô mặc quần bò màu trắng như tuyết, áo hai dây họa tiết da báo, ở chiếc eo thon thon là một chiếc thắt lưng nhỏ cùng màu với đôi hoa tai màu đen to bản bằng nắm tay. Cô đeo dây chuyền màu bạc nhiều tầng, chân đi một đôi giày cao gót. Cách ăn mặc này khiến cô trông cao cao, càng toát lên vẻ đẹp hoàn mỹ.

Hôm nay cô khác hẳn với ngày, không còn vẻ khiêm tốn, đoan trang trong cách ăn mặc nữa mà thay vào đó là dáng người uyển chuyển, làm khơi gợi lên bao nhiêu xúc cảm cho đàn ông. Xuân Phàm trang điểm nhấn mạnh vào đôi mắt, tô đậm màu còng khiến ánh mắt cô trông rất bí ẩn, đầy kiêu ngạo. Dường như chỉ cần mỗi cái cử động của cô cũng toát lên vẻ phong tình nhưng vẫn có chút diễm đam đáng yêu.

Anh được một phen sáng mắt! Nếu như cô đúng là có ý định đi câu hồn cánh đàn ông, hẳn là sẽ vô cùng thành công.

Dương Lập Hân nhìn cô không chớp mắt, anh lại không biết “Nữ thư kí có khí chất nhất” của mình lại có một mặt nổi loạn như vậy?

Có lẽ cô không chỉ có một mặt này.

“Sao anh cứ nhìn trừng trừng tôi? Do anh đến không đúng lúc đấy chứ.” Xuân Phàm mặc kệ anh, cô quyết không để cho bất cứ người đàn ông nào làm đảo lộn cuộc sống của mình.

“Em muốn đi đâu?”

“Anata, bạn tôi có tổ chức một sự kiện trong thành phố, cô ấy mời tôi và bạn bè tham gia tiệc mừng.” Cô cầm lấy ví da, chuẩn bị ra khỏi nhà. Xuân Phàm còn nở một nụ cười mê hoặc, “Anh vừa mới xuống máy bay đã chẳng gọi điện thoại cho tôi, còn mất công đến tận nhà thăm hỏi, thật ngại quá! Vậy anh về nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi, ngày mai chẳng phải còn đi làm sao?”

“Đúng.” Dương Lập Hân trưng ra bộ mặt không mấy hứng thú quan sát cô, “Nếu như lúc xuống máy bay tôi gọi điện, thông báo với em một tiếng thì em sẽ hủy kế hoạch đêm nay sao?” Vì tôi?

“Tất nhiên không. Vì sao phải hủy? Tôi thỉnh thoảng lại đi chơi một đêm, hơn nữa bạn bè của Anata cũng là bạn bè của tôi, chúng tôi rất hợp ý nhau, cùng nhau tiệc tùng. Đó là cách giải tỏa áp lực rất hữu hiệu đấy.”

Đàn ông thì cần thật, nhưng bạn bè còn đáng trân trọng hơn. Ai bảo đàn ông hơi một chút là thay lòng đổi dạ, hoặc là luôn so sánh cô nào tốt hơn, cô nào đẹp hơn. So với việc qua lại với một người đàn ông thì đi chơi cùng Phạm Ti Ti và Anata của cô ấy còn đáng tin cậy và thoải mái hơn nhiều,

“Gần đây tôi tạo cho em nhiều áp lực trong công việc sao?” Hai mắt anh vẫn chăm chú nhìn cô, cao thâm khó lường.

“Có ai là không áp lực chứ? Tôi không chỉ có áp lực công việc thôi đâu.” Ánh mắt cô khiêu khích.

“Xuân Phàm, đêm nay đừng đi, ở nhà cùng tôi.”

Giọng nói trầm thấp mang theo ngữ khí ra lệnh, Xuân Phàm hơi nhúm mày, bây giờ chẳng phải giờ làm việc.

“Tôi đã bảo không rồi. Lần sau muốn tôi ở lại thì nói sớm.”

Dương Lập Hân nheo mắt lại thành một đường chỉ, ánh mắt sắc bén lại thêm vài phần lạnh tanh: “Tôi dồn công việc của mười ngày lại, mệt mỏi chỉ muốn nghỉ ngơi, vậy mà xuống máy bay một cái là nghĩ luôn đến em, kết quả là gì?” Anh cứ ngỡ rằng cô sẽ dang tay, hân hoan chào đón anh. Ai ngờ cô một mực muốn đuổi anh ra khỏi nhà để đi chơi đêm.

“Anh đã mệt mỏi thế, sao không về thẳng nhà mà nghỉ ngơi đi? Đứng ở đây tròng mắt to mắt nhỏ với tôi, anh nghĩ sẽ bớt mệt chắc? Giám đốc Dương anh minh lý trí biến đâu rồi?”

“Ở đây tôi không phải giám đốc.” Khuôn mặt tuấn tú của anh chìm trong bóng tối.

“Thế mà khẩu khí và ánh mắt của anh lại bảo rằng anh muốn tôi nghe theo mệnh lệnh của giám đốc!”

Anh mệt mỏi muốn chết, đầu cũng hơi đau, vậy mà lại đứng đây cãi nhau với cô. Quả là tự dày vò bản thân.

“Tôi là một người đàn ông, không phải người máy mà ẩn một công tắc là thay đổi lập tức. Tôi cứ nghĩ đã là tình nhân thì phải “Tiểu biệt thắng tâm hôn”, hiển nhiên, em không giống người phụ nữ bình thường.” Cảm xúc buồn bã chiếm lấy tâm trí, anh cắn chặt răng.

Anh ta làm cái gì cũng chu toàn, vậy mà lại nghĩ cô thích hợp làm tình nhân bí mật của anh ta? Đúng vậy, cô không ưa tranh cãi, không ghen ghét, không tham lam, ở trên giường với anh ta lại hợp trăm phần trăm. Cô quả là hoàn hảo cho vai diễn đó.

Nhưng cô không thích anh.

Trước giờ anh ta không để ý đến mấy chuyện vặt vãnh này, ngược lại còn sợ phiền phức. Sao sao tự nhiên hôm nay anh ta lại nhắc đến?

Dựa vào tính cách trước đây của anh, anh chỉ ở một thời gian rồi sẽ rời đi, cười cười rồi để cô đi chơi cùng bạn bè.

Nhưng đêm nay anh lại có biểu hiện khác lạ, là vì anh nhìn ra một con người khác trong cô sao?

Anh ta có thói quen không chế mọi thứ trong lòng bàn tay, nếu đột nhiên không kiểm soát được sẽ dùng mọi cách để xử lý tình huống.

Nhưng Xuân Phàm chỉ là một người phụ nữ mà anh ta có hứng thú nhất thời. Chỉ cần tìm được người con gái phù hợp để kết hôn, cô sẽ bị đuổi ngay lập tức, sao anh ta phải để ý? Không bao giờ có chuyện đó.

Chỉ là hành động nhất thời thôi. Đôi môi hồng đào mềm mại nói:

“Chúng ta không phải tình nhân!”

Cơn giận của anh lên đến cực điểm!

“Vậy tôi với em là quan hệ gì?” Giọng nói đầy châm biếm bật ra từ miệng anh.

“Quan hệ chúng ta không thể công khai, cho nên không phải tình nhân.” Xuân Phàm xì một cái.

Anh rất muốn tóm cô rồi đánh vào mông cô một trận!

Cô nói như vậy chẳng khác nào giống như bảo anh là loại đàn ông bám váy phụ nữ để được thăng quan tiến chức! Cô nhất định phải nói như thế sao?

“Em lúc nào cũng phải đay nghiến tôi trong từng câu từng lời thế à, thích tranh cãi với tôi thế à?” Anh ghé sát vào mặt cô, giọng thâm trầm, găm nhẹ, “Cứ coi như tình nhân bí mật với tình nhân công khai là một loại đi, vì tôi không phải Ngưu Lang, em cũng không phải loại gái ngoài đường. Nếu như không phải cả hai chúng ta có thiện cảm với đối phương lại tin tưởng lẫn nhau, em cho rằng tôi có thể tùy tiện lên giường với ai cũng được sao? Hay em có thể như thế?”

Anh đột nhiên bùng phát khiến cho cô giật mình.

“Tôi không như thế!” Cô chớp mắt, cắn môi rồi nhìn tròng lại anh. Xem ai sợ ai?

Anh thật lâu sau không nói gì, cảm giác lạnh giá xung quanh anh cũng dần tan biến.

Anh đêm nay chắc hẳn mệt mỏi phát điên, thần trí mơ hồ nên mới thảo luận vấn đề “tình nhân” này với cô, cuối cùng đã đau đầu lại càng đau hơn.

Nói về dây thần kinh tình cảm của mình, từ lâu anh đã làm cho nó tê liệt. Anh nhất định phải hoàn thành chương trình học của mình sớm hơn những bạn học của mình trước mấy năm, hoàn toàn đem tuổi thanh xuân của mình đi mai táng để trở thành một thương nhân, tiến vào nơi thương trường tàn khốc như chiến trường.

Không phải anh không có đàn bà, khi còn ở nước ngoài anh cũng có qua lại với vài người, nhưng không ai lưu lại ấn tượng trong anh. Có thể nói, anh chưa từng yêu bao giờ, cũng không nghĩ rằng mình sẽ cần tới tình yêu.

Đêm nay Xuân Phàm cũng bị thái độ kì lạ của anh dọa cho. Rõ ràng anh là một người rất lí trí, lí trí đến mức gần như trở thành máu lạnh. Sao đột nhiên đêm nay anh lại hành động cảm tính như vậy?

Cô cũng không oán trách việc anh chiếm lấy không gian và thời gian của cô nữa, mà tự mình hưởng thụ cuộc sống vui vẻ, an nhàn. Đó mới là điều tuyệt vời nhất.

Anh xem cô như một “tình nhân bí mật” hoàn mỹ ư... Theo lời anh nói là vậy, nhưng có chỗ nào giống?

“Dương Lập Hân, anh có chỗ nào trên người không thoải mái sao? Hôm nay anh lạ lắm.”

Anh yên lặng nhìn cô, chăm chú như muốn đem cô ra nhìn đến lúc xuyên thấu thì thôi.

“Thôi.” Anh trầm mặc một hồi rồi mới chậm rãi mở miệng: “Tối nay em rất hấp dẫn, chúc em có một buổi tối vui vẻ.” Nói rồi anh xoay người bước đi.

Lời nói cùng biểu hiện của anh khiến Xuân Phàm ngẩn người.

Hôm nay nhất định là anh ta có bệnh, hơn nữa bệnh còn rất nặng.

Đọc tiếp Nói rồi, không kết hôn đâu! – Chương 5

6. – Chương 5

Muốn yêu một người cũng rất khó, đâu phải cứ đơn giản nói yêu là yêu?

Ngày hôm sau Dương Lập Hân đi làm muộn, điều này đã chấn động tất cả mọi người. Thân là thư kí của anh, Nhạc Xuân Phàm lập tức gọi vào di động của anh nhưng không ai nhắc máy, cô bất đắc dĩ đành phải đến tận biệt thự của anh. Đến nơi cô gặp người quản gia, ông ta bảo anh bị cảm, giờ đang sốt nặng đến mức phải gọi bác sĩ đến tiêm ột mũi mới đỡ sốt. Tình trạng như vậy khó mà đến công ty làm việc.

Trước giờ ma đầu không bao giờ bị bệnh, Xuân Phàm cứ nghĩ anh là một cỗ máy làm việc hay một người sắt tương tự như vậy, cô chưa bao giờ nghĩ đến việc anh cũng có lúc bị ốm. Chẳng lẽ vì bị cảm nên tối qua anh mới trưng ra bộ dạng khó chịu sao? Vậy mà lúc đó cô còn cãi nhau với anh, bây giờ cô cảm thấy thật hối hận.

Mồm cô có khi còn thiêng hơn quạ đen! Mới tự nhủ có phải anh ta mắc bệnh không mà hôm sau đã thành thật.

Cô thuật lại tình hình của tổng giám đốc cho trợ lí Sa Chấn, Sa Chấn lập tức lao đến nhà Dương Lập Hân để bàn công việc.

Tổng giám đốc không ở công ty cũng như nhà không có chủ, nhân viên được một ngày nghỉ bất ngờ. Liều Nghi thấy thế lập tức online tán gẫu cùng Paul, nếu không phải Xuân Phàm ném mấy việc liên quan tới giấy tờ cho thì có khi cô cứ chat chit như thế đến khi tan làm.

Xuân Phàm không phải loại nhân viên giáo hoạt, giả vờ hỏi han ông chủ ốm đau thế nào mà cô sẽ làm đúng phận sự công việc của mình cho tới khi hết giờ làm việc. Vì vậy mà cô luôn cố gắng hoàn thành công việc,

không tán phét cùng các đồng nghiệp để khỏi phải ở lại công ty làm ngoài giờ, thể hiện rằng mình rất chăm chỉ và sếp sẽ thấy mình làm việc nghiêm túc. Nếu sếp cho rằng như vậy mới là nghiêm túc trong công việc thì quả thật cấp trên mới là người có vấn đề.

Cũng may Dương Lập Hân không phải loại người dễ bị lừa phỉnh, ngược lại anh còn nghi ngờ năng lực của những người cần phải làm ngoài giờ mới hoàn thiện công việc được giao, hoặc người đó có tác phong lề mề. Tất nhiên, trừ những lúc công việc quá tải thì việc làm thêm giờ là ngoại lệ.

Xuân Phàm nghĩ, quả thật là là một người lãnh đạo tốt hiếm có, tuy rằng đôi lúc anh khá khắc nghiệt.

Đến buổi chiều, Dương Lập Hân vẫn chưa tới công ty.

Phạm Ti Ti gọi Xuân Phàm đi ăn trưa, cười trêu cô: “Làm sao mà tâm hồn treo ngược cành cây thế, cuối cùng cũng phát hiện ra tình cảm của cậu với ma đầu không chỉ đơn thuần là giữa nhân viên với sếp hả?” Ha, cuối cùng cũng

có thể phá bình được hồ nước lạnh rồi ư? Cô mong chờ giây phút này mãi!

“Mình rất lo.” Xuân Phàm than nhẹ.

“Lo là phải, anh ta chẳng những trả tiền lương cho cậu mà còn giúp cậu sưởi ấm trên giường cơ mà.”

Cô trừng mắt nhìn bạn: “Mình lo là lo mồm mình như quạ đen, tối qua mới nói một câu anh ta bị bệnh, hôm nay anh ta ốm thật, hại mình có cảm giác tội lỗi.”

Xì! Phạm Ti Ti thông thả đáp: “Thôi xin, bệnh cảm cũng phải ủ bệnh mất mấy ngày, anh ta nhất định là làm việc với cường độ à không nghỉ ngơi, thân thể không chống đỡ nổi thì phát bệnh kháng nghị. Cậu chưa thần thánh đến mức thế, OK?”

Xuân Phàm mềm lòng, thấp giọng hỏi lại: “Thật không? Vậy cậu ình thử nghiệm một chút nhé nhé? Mình bảo, cậu và Anata sớm muộn gì cũng sẽ...”

“Dừng! Ngậm mồm lại! Ngậm lại! Đừng có mở cái mồm quạ đen của cậu ra!” Phạm Ti Ti từ trước tới giờ vốn rất sợ bị nguyên.

“Mình chưa thần thánh đến mức thế, yên tâm.” Có người nào đó đá lại.

“Mình chẳng quan tâm cậu có phải thần hay không. Nếu nhắc đến mình và Anata thì chỉ được chúc phúc chứ không được nói gở. Cái tai cao quý của mình chỉ nghe những lời nịnh nọt vàng ngọc. Còn cái mồm độc địa của cậu cứ đi nguyên a đầu bị bệnh lây nhiễm qua đường tình dục đi!”

“Thôi thua, không so độc mồm độc miệng với cậu được!” Nhạc Xuân Phàm bĩu môi nói.

Phạm Ti Ti cười duyên: “Đáng ghét quá nha! Hại mình phải làm lộ ra bộ mặt thật, mồm cậu đúng là mồm quạ.”

Xuân Phàm liên tục trợn mắt nhìn bạn. Cái bát mì cô đang ăn có mùi vị vô cùng bình dân, nhưng giá tiền lại không bình dân chút nào. Cô cố gắng ăn hết cho đỡ lãng phí, bữa này là do cô mời mà.

“Đúng rồi, hết giờ làm việc cậu có muốn đi thăm ma đầu không?” Phạm Ti Ti rảnh rỗi, nói bừa một câu.

“Sao phải đi?” Có thuốc thang đầy đủ, cần gì ai thăm.

“Tốt xấu gì cậu cũng phải quan tâm cấp trên một chút chứ! Buổi sáng cậu gọi mà anh ta không nghe, cậu có thử gọi lần nữa không? Mình cá là không. Thôi cậu giúp đỡ người ta đi, khi cần bám lấy thì bám, lúc cần dụ dỗ thì nũng nịu một tí. Đảm bảo với cậu, chỉ cần là đàn ông thì sẽ say như điều đồ trước mấy cử chỉ đơn giản như thế. Tin mình đi!”

Cô bỗng có chút đồng cảm với Dương Lập Hân. Một người đàn ông sinh ra đã lạnh lùng như anh mà gặp phải một tiểu thư không hiểu chuyện tình cảm, đã thế còn rất ngốc như Xuân Phàm, nếu họ không cùng nhau nhảy lên giường từ đầu thì có khi dây dưa với nhau mười năm cũng chưa thành đôi.

Xuân Phàm bị bạn chọc giận, liếc cô một cái: “Rốt cuộc mình phải nói bao nhiêu lần với cậu là giữa mình và anh ta không phải loại quan hệ đó? Chiêu đó của cậu đối với Anata thì có thể có tác dụng, nhưng với

anh ta chắc gì đã hữu hiệu. Mình không muốn rước họa vào thân đâu! Nếu mình đến thăm hỏi bệnh tình, có khi anh ta sẽ nghĩ mình thừa cơ lấy lòng để lợi dụng anh ta.”

“Nói thế rồi mà còn không thấu hiểu đồ siêu ngốc này! Cái việc đi thăm bệnh đơn giản thế thôi mà cậu cũng có thể suy ra lắm thứ thật.”

Xuân Phàm hơi giật mình, không nói gì trước lời trách của bạn.

“Sao, nghĩ lại chưa?”

“Có lẽ cậu nói đúng, mình suy nghĩ quá nhiều rồi. Mình chỉ lo người ta sẽ nghĩ mình là loại mặt dạn mày dày, muốn đào mỏ thôi.”

“Suy nghĩ vớ vẩn của nhà họ Ông cũng di truyền được sao?” Phạm Ti Ti nhè nhẹ thở dài, “Chẳng phải cậu chỉ cần đi ngay ngồi thẳng, không quan tâm tới lời người khác bàn tán sao? Người nhà họ Ông không tốt đẹp được như cậu, đừng cho phép họ trở thành vết thương mà cả đời cậu luôn giữ khư khư trong lòng, không bao giờ lành được. Mặc kệ bọn họ đi.”

“Cậu nói phải.” Xuân Phàm cười nhẹ nhàng, đáy mắt cô lại lộ ra vẻ vui tươi: “Cùng lắm thì mình vẫn bị đem ra soi mói thôi, chẳng ảnh hưởng gì đến mình mấy. Dương Lập Hân cũng không khác mình lắm.”

“Hả?”

“Anh ta ghét bà mẹ kế, quan hệ giữa anh ta và Lâm Á Trúc chẳng tốt đẹp gì. Chính vì thế mà trong lòng anh ta có rào chắn tình cảm, ví dụ như anh ta ghét tình nhân hay kẻ thứ ba, hoặc đối với phụ nữ thì cũng chỉ có thể có quan hệ đồng nghiệp, làm ăn. Còn nữa, chính miệng ma đầu nói với mình là anh ta sẽ không yêu ai, bảo mình không cần phải yêu anh ta.”

Phạm Ti Ti nghe cô nói mà không nhin được, thở dài.

“Rõ ràng rất ghét người đàn bà đó, vậy mà lại không học được một bài học cho chính mình, ngược lại còn qua lại với kiểu người như bà ta. Đúng là nực cười.”

“May là anh ta không phải mẫu người mà mình thích, nếu không nghe những lời nói đó của anh ta mình sẽ bị tổn thương.”

“Cậu là đồ vô dụng!” Phạm Ti Ti nghiêm túc giáo huấn cô: “Nếu mình là cậu, mình sẽ tức điên lên, không chấp nhận lời nói của anh ta mà quyến rũ anh ta, khiến cho anh ta thần hồn điên đảo!”

“Nhưng mình không yêu anh ta. Làm cho anh ta thần hồn điên đảo như cậu nói thì chỉ hao tổn tâm trí mình thôi.”

“Làm sao mà cậu xác định được có yêu anh ta hay không? Có khi cậu yêu ta rồi mà không biết cũng nên.” Cô nhắc nhở bạn.

“Cậu đừng giả vờ làm con cháu của Gia Cát Lượng nữa!”

Xuân Phàm thản nhiên đứng dậy, đi tới quầy thanh toán.

Muốn yêu một người cũng rất khó, đâu phải cứ đơn giản nói yêu là yêu? Dương Lập Hân quan tâm tới cô sống thế nào, săn sóc cho nhu cầu của cô sao? Cô vốn khao khát một mái ấm gia đình đầy đủ, cô cần một ngôi nhà hoàn chỉnh theo đúng nghĩa của nó, anh ta có thể cho cô không?

Đáp án là không.

Cho nên cô không yêu anh, bởi vì anh không xứng với tình yêu của cô.

Đứng trước cửa biệt thự nhà họ Dương, Xuân Phàm thầm nghĩ người tính không bằng trời tính.

Mới bị cảm có một ngày, cần gì phải thăm bệnh? Cô không có ý định tới nhà anh để thăm hỏi, đây là việc của người yêu với nhau, không phải bốn phận của một thư kí như cô.

Chuyện là trước khi tan tầm, Sa Chấn cầm một tập hồ sơ đưa cho cô, nhờ cô giao cho tổng giám đốc tận tay. Đêm anh ta phải thay mặt sếp tham dự một bữa tiệc từ thiện, không thể phân thân ra mà làm việc được nên đành nhờ cô chuyển hộ.

Đi tới cửa chính, cô đã hiểu thế nào là “Hào môn”. Bên trong có một vườn hoa được bài trí theo kiểu châu Âu, hoa viên mỹ lệ bao quanh căn nhà lớn khang trang. Nhìn cảnh này mà cô không khỏi liên tưởng đến nơi dành cho các vị hoàng tử, công chúa quyền quý.

Đáng tiếc bên trong không có hoàng tử đẹp trai, chỉ có một tên ma đầu.

Xuân Phàm bấm chuông, quản gia xác nhận cô rồi mới mở cổng. Khi đi qua vườn hoa cô ngửi thấy hương hoa thơm ngát. Cô thầm nghĩ, khó trách trên phim hay thấy cảnh các quý phu nhân béo múp múp suốt ngày chơi được nhị ngũ bát vạn[1], gặp phải nữ chính muốn làm chim sẻ hóa phượng hoàng thì tìm đủ cách để gây khó dễ, mỗi lúc nào cũng nói lời tàn độc lạnh lùng. Ngược lại nếu là cô, cô cũng không khỏi nghi ngờ nữ chính vì hoa mắt trước vinh hoa phú quý của nam chính mới câu dẫn con nhà người ta.

[1]

Nhị ngũ bát vạn: Là chức trong trò chơi mạt chược. Có quy định khi chơi bắt buộc là phải có một đôi chược thì mới được coi là huề ván.

Cổ nhân coi trọng việc môn đăng hộ đối, nói trắng ra là hi vọng đôi bên đều có thể thoải mái, không nên có khoảng cách lớn giữa hai gia đình.

Quản gia dẫn Xuân Phàm đi qua phòng khách tráng lệ rồi mới tới thư phòng, đây là nơi Dương Lập Hân dành thời gian nhiều nhất trong biệt thự này.

So với thói quen lâu mặc âu phục thẳng thớm, anh mặc quần áo ở nhà tương đối thoải mái, không uy nghiêm lạnh lùng như ở công ty, có điều ai đó vẫn trông ra bộ mặt lạnh lẽo rét buốt. Nhưng vừa thấy sự xuất hiện của cô, đáy mắt anh liền lộ ra một nét vui vẻ khó nhận ra.

May là cô tự giác, không tự mình đa tình.

Xuân Phàm chào hỏi sơ qua: “Trong người tổng giám đốc đã khá hơn chút nào chưa? Mọi người đều rất lo cho anh! À, trợ lý Sa bảo tôi nhất định phải giao tận tay bộ hồ sơ này cho tổng giám đốc!”. Cô đưa giấy tờ cho anh.

Dương Lập Hân thuận tay cầm lấy, “Em có lo cho tôi không?”

“Hả?”

“Nếu không phải Sa Chấn bảo em tới, liệu em có đến thăm tôi không?”. Sắc mặt anh hơi khó chịu.

Cô thuần thục đáp: “Tổng giám đốc ở trong một khu nhà cao cấp được canh phòng nghiêm ngặt, tôi không dám làm loạn. Hơn nữa, tôi tin rằng ngày mai anh sẽ tới công ty.”

Anh nhìn cô với ánh mắt thú vị, “Tóm lại một câu, em không nghĩ đến việc tới thăm tôi dù chỉ là một chút!”. Buổi sáng anh thấy cô gọi điện nhưng không nghe máy được vì bác sĩ đang tiêm cho anh. Anh cứ nghĩ cô sẽ tới đây luôn, kết quả đến cả một tin nhắn quan tâm cũng không có. Cô quả là người đàn bà máu lạnh!

Cô cười cười, “Tôi chỉ làm đúng phận sự của một thư ký thôi.”

“Vậy còn sự ân cần thăm hỏi cơ bản nhất của một tình nhân?”

“Tổng giám đốc lại đùa rồi. Địa vị của anh vốn cao cao tại thượng, chỉ cần hé tin một chút là có bao nhiêu người gọi điện thăm hỏi anh ngay! Nếu ngày mai anh không đến công ty, chắc chắn chuông cửa nhà anh sẽ bị ấn hồng.”

Dương Lập Hân nghiêng răng. Rất tốt, lời nói của cô thoát nghe có vẻ nịnh nọt, nhưng ý chính vẫn là cô sẽ không có trong đám người ấn hồng chuông nhà anh.

Anh biết cô vốn không yêu anh, lại càng không giở trò quyến rũ anh để hưởng sung sướng. Cô đơn giản chỉ là không chán ghét anh, đối với anh có đủ tin tưởng, tin rằng anh sẽ không bắm dính lấy cô, cho nên cô mới đặt anh ở vị trí bạn giường cố định.

Anh sẽ không bao giờ nói với cô rằng lúc cô đáp ứng điều kiện của anh, suýt chút nữa anh đã bế bồng cô lên hoan hô! Anh thật sự không đủ khả năng để vung tiền mua tình một đêm, anh sợ bị bệnh.

Nhưng cô và anh đã có quan hệ đến mức đó rồi, cô vẫn không quan tâm tới anh.

“Em ngồi đi!”

“Không cần đâu, tôi đi ngay...”

“Ngồi!”

Dương Lập Hân đứng dậy, khí thế dọa người khiến Xuân Phàm không thể làm trái lệnh, cô đặt mông xuống ghế sofa bằng da thật ở đối diện anh, trong lòng thầm tự hỏi có gì mà anh ta lại lên cơn như thế?

Anh ngồi về chỗ cũ, vươn tay ấn một nút ở điện thoại đặt trên bàn trà, người quản gia lập tức bưng trà bánh tới tiếp khách. Cả bộ ấm chén trà được mạ vàng khắc hoa tinh xảo, thoạt nhìn đã biết vô cùng quý giá.

Người bình thường nếu mua nhập khẩu loại dụng cụ ấm trà này đâu dám mang ra dùng? Cứ mua về là trưng trong ngăn tủ ở phòng khách như trưng bảo vật thôi. Xuân Phàm chán nản nghĩ, đây cũng là một loại phân biệt giai cấp!

Dương Lập Hân phân phó: “Nhạc tiểu thư hôm nay sẽ dùng bữa tối cùng tôi.”

“Vâng, thưa tiên sinh.”

Quản gia khéo léo đáp.

Xuân Phàm vội vàng từ chối: “Không, tôi...”

“Ừ?” Ngữ khí Dương Lập Hân đầy uy hiếp, không cho phép cô phản đối với lời nói của mình trước mặt người làm trong nhà, anh sẽ không nhịn được mà điên lên nếu cô dè dặt cười cổ anh mất.

Xuân Phàm chán nản im bật. Nơi này là nhà của anh ta, anh ta là to nhất.

Người quản gia trước khi rời khỏi phòng còn hiếu kì liếc cô một cái. Trong nhà rất ít khi có một vị khách nữ, ông chủ còn chủ động mời khách lại càng hiếm.

Quả thực Xuân Phàm không hiểu nổi, cùng lắm chỉ là bị cảm thôi, sao lại thay đổi tính nết của một người đàn ông lớn như vậy được?

“Tổng giám đốc không xem giấy tờ sao? Nghe ngữ khí của trợ lý Sa, có vẻ như nó khá quan trọng.” Cô quyết định bình tĩnh lại, bắt đầu giải quyết việc chung.

“Không cần.”

“Không cần?”

“Không có công văn gì quan trọng, tôi chỉ bảo Sa Chấn muốn em tới đây thôi.”

Sa Chấn và Cao Thái là hai trong số ít người biết quan hệ giữa cô và anh.

“Hả?” Nhạc Xuân Phàm tròn tròn mắt. Anh ta bận tối tăm mặt mày mà vẫn thông thả trên cô được.

“Em không quan tâm tới tôi, vì vậy tôi nhất định phải khiến em quan tâm.”

“Ý anh là sao?” Cô kinh ngạc nhướng mày.

“Em phải quan tâm tới tôi, nếu không tôi sẽ không buông tha em. Đơn giản là vậy.”

“Anh là trẻ con à? Đồ chơi xấu!”

“Ý em là vô lại?” Anh hơi nhíu mày. Chưa bao giờ anh bị người nào đánh giá như thế.

“Đúng, vô lại.” Xuân Phàm như chuẩn bị bốc hỏa, bất cứ lúc nào cũng có thể bốc hỏa.

Anh gật gật đầu, đồng tình với cô: “Không sao cả, dù sao tôi cũng chỉ chơi xấu với mỗi em, ai quan tâm chứ?”

“Tôi! Tổng giám đốc yêu quý à, tôi quan tâm.”

“Đó, rất tốt. Tôi chỉ muốn em quan tâm thôi.”

Cô rất muốn đánh anh một phát.

Xuân Phàm nâng chén trà lên uống một ngụm, bình tĩnh, bình tĩnh, tên này chỉ là vẫn đang hơi sốt, tính tình quái gở một chút thôi.

“Tổng giám đốc...”

“Đây không phải công ty.”

“Tốt, nói rõ một chút. Dương Lập Hân, xin anh nói thẳng cho tôi biết, rốt cuộc anh muốn thế nào? Tôi có làm gì khiến anh khó chịu sao? Đừng có phát một cái là thay đổi thái độ như vậy được không?” Xuân Phàm cố trưng ra biểu cảm đáng thương để anh cảm động.

Ánh mắt Dương Lập Hân bỗng trở nên khác lạ, “Đêm hôm qua em đi chơi với bạn bè vui lắm à?” Còn anh thì lại chán nản, không thể ngủ cả đêm, sáng sớm mới bị phát sốt như vậy. Thế mà ngay cả một câu hỏi thăm ân cần cô cũng không có, điều đó khiến anh tức đến nội thương, nhất quyết không thể tha cho cô.

Chẳng lẽ nào? Đôi mắt mờ mịt của Xuân Phàm dần tỉnh táo, “Bởi vì đêm qua tôi từ chối anh nên hôm nay anh mới phát cáu, chơi xấu một phen?”

“Tôi là hạng đàn ông thiếu phong độ đến thế sao?” Ai đó nhìn cô đầy uy hiếp.

Điều đó là chắc chắn.

Xuân Phàm nhất thời không hiểu được anh nhưng đôi mắt vẫn bướng bỉnh lườm lại anh.

Hai người cứ như thế, anh lườm tôi, tôi lườm anh, không ai chịu thua. Phải nói là vô thanh thắng hữu thanh[2] mới đúng!

[2]

Vô thanh thắng hữu thanh: Nghĩa là nói nhiều đến mấy có lúc cũng vô dụng. Ngược lại, khi im lặng có thể sẽ khiến mọi chuyện được giải quyết dễ dàng hơn.

Ăn ăn ăn ăn ăn, tiết kiệm được một chút tiền ăn cũng không tệ. Xuân Phàm tự an ủi mình như vậy.

Cá hấp, thịt kho tàu hải sâm, sò điệp om dưa, gà hầm, món xào thập cẩm, còn có rất nhiều món rau dưa và canh, ăn đến mấy cũng không hết được.

“Tôi cứ nghĩ rằng mỗi ngày tổng giám đốc ăn bào ngư, tôm hùm cơ đấy.” Cô châm chọc.

“Tôi lại cho rằng một thư kí xinh đẹp như em ngày nào cũng ăn kiêng ăn khem, mỗi bữa chỉ ăn chút cơm cho có.” Không thèm chú ý tới cô đang trợn trừng mắt nhìn mình, anh nhìn thẳng cô hỏi, “Em thích ăn lắm sao?”

“Cái gì?” Ăn kiêng ăn khem?

“Lần sau tôi sẽ mời em bào ngư, tôm hùm.”

“Không cần, không cần đâu.” Xuân Phàm cười từ chối, ai dám nghĩ đến lần sau nữa chứ?

Việc cô từ chối không nằm ngoài suy đoán của anh. Cô luôn dứt khoát từ chối anh, sự lạnh lùng của cô so với anh chỉ có hơn, không có kém.

Cơm nước xong cũng nên xin phép ra về đúng không? Không được, cô còn phải ngồi nghỉ ngơi nửa tiếng với anh, sau đó ăn trái cây rồi bắt anh uống thuốc. Nếu anh không chịu uống thuốc thì ngày mai sẽ không thể đến được công ty, mọi người biết chuyện sẽ nghĩ đây là do cô gây nên!

Một mặt thì lạnh lùng nghiêm túc, một mặt lại giết người giấu tay, đó là tổng giám đốc mà mọi người luôn nể trọng sao?

Nhìn bộ dạng nhấp nhੌm đứng ngồi không yên của cô, Dương Lập Hân cảm thấy tâm tình khá lên không ít. Hóa ra anh cũng có thể làm rối loạn một người phụ nữ lạnh lùng như cô!

“Đem qua em đi chơi cùng những ai?” Anh tùy tiện kiếm chuyện.

Gì chứ, ngoài ăn trái cây còn phải tán gẫu cùng anh ta sao?

“Anata có giới thiệu ba người bạn mới, trong đó có một đôi và một người tên là Romain. Anh ta là người đàn ông tử tế nhất mà tôi từng gặp, anh ta còn tự giới thiệu với tôi tên tiếng Trung là Phương Tinh Khải.”

“Anh ta có cảm tình với em?” Điều này gần như chắc chắn, nếu chỉ gặp gỡ thông thường thì chỉ mọi người hay dùng tên lót hay tên tiếng Anh, còn nếu chủ động giới thiệu về bản thân thì chắc chắn có ý muốn kết thân.

“Romain cư xử với phái nữ rất gallant. Không phải đàn ông các anh đều muốn tìm được hồng nhan tri kỷ của đời mình sao? Romain chính là thanh sơn tri giao của phụ nữ.”

Khi nhắc tới thanh sơn tri giao, khuôn mặt Xuân Phàm dường như sáng lên, cô tỏ ra rất hứng thú.

Ánh mắt Dương Lập Hân lóe lên một tia lạnh lùng, anh nghiêm túc nói, “Tôi không cần hồng nhan tri kỷ, chuyện này chỉ được bịa ra để làm vỏ bọc cho việc đàn ông muốn đóng đưa đàn bà mà thôi. Chỉ có loại người bắt cá hai tay nhưng không muốn bị lộ tẩy mới lừa dối người yêu rằng cô ta là hồng nhan tri kỷ của anh ta. Tôi thấy thanh sơn tri giao cũng thế cả.”

“Thật thế sao?” Xuân Phàm nhí nhảnh nhăn mũi làm mặt xấu, “Nói thật với anh nhé, kể cả chúng ta có ở bên nhau ba, năm năm đi nữa thì cũng không thể kết hôn đâu. Tôi không thích coi đàn ông là con mồi để hạ gục, nhưng vẫn có thể làm bạn bè bình thường mà.”

“Em cho rằng người đàn ông nào cũng làm giống em sao?”

Công bằng mà! Dương Lập Hân không thích cô mơ mộng về một thanh sơn tri giao, cô sẽ trả đũa.

“Tôi còn không chấp nhận hẹn hò với anh ta, việc gì anh phải quan tâm thái quá thế? Muốn chơi thân thì chơi thân, không đỡ trò không ăn được thì đập đổ. Bạn bè là thế mà, đúng không?” Cô rất ghét những mối quan hệ phức tạp, mới chỉ nghĩ tới thôi đã nản.

“Tôi không tin giữa nam nữ chỉ có tình bạn đơn thuần.” Anh kiên quyết bảo vệ lập trường.

Thật phiền phức!

“Anh không tin là việc của anh, còn tôi muốn kết bạn với ai là việc của tôi.” Xuân Phàm nhún vai, “Tôi không phải bạn gái của anh, xin anh đừng quẩn động quẩn tây. Tôi muốn bổ sung thêm điều kiện này vào mối quan hệ của chúng ta.”

Đọc tiếp Nói rồi, không kết hôn đâu! – Chương 6

7. – Chương 6

Đàn ông là loài động vật rất tự tôn, ham hư vinh, họ luôn hi vọng sẽ nhận được sự tôn trọng từ phái đẹp.

Sắc mặt Dương Lập Hân tối lại.

“Em đang ám chỉ rằng tôi coi em là bạn gái sao?”

“Anh nghĩ quá rồi.”

“Có thật thế không?”

“Anh đã mời tôi một bữa tối rất tuyệt, tôi không muốn nói những lời không hay.”

“Ý em là gì?”

Mặt cô khó chịu như muốn kêu lên rằng anh đang áp bức cô.

“Anh không phải là mẫu bạn trai lý tưởng trong mắt phụ nữ, những việc mà một người bạn trai phải làm, anh lười không làm, hoặc có thể nói là anh không rảnh để làm. Còn nữa, anh rất lạnh lùng, anh không biết làm chiều lòng bạn gái đúng không?” Cô khoát tay lên, ra hiệu cho anh khiến anh không kịp nói gì. “Dù sao anh cũng là tổng giám đốc Dương cơ mà! Chỉ cần anh liên hôn cùng thiên kim tiểu thư của một công ty hay tập đoàn nào đó thì anh muốn gì được nấy, không được mười thì cũng được tám phần. Anh chính là một con rùa vàng số một, cho dù anh không có hứng thú với ai thì đàn bà con gái vẫn cứ tranh giành, đòi cưới được anh! Số anh quả là may mắn.”

May cái gì?

“Em vòng vo nửa ngày, chỉ có em là khác biệt so với những người phụ nữ đó, đúng không?”

“Anh đang lo hão rồi, Dương Lập Hân.” Xuân Phàm cười khẩy, “Đáng lẽ anh nên vui mừng chứ? Nếu như tôi giống họ, có khi anh sẽ nói tôi si tâm vọng tưởng mất!”

Anh lạnh lùng không đáp lại.

Nhìn xem! Cho dù chỉ là giả vờ cũng được, vậy mà đến cả một câu an ủi nhẹ nhàng như bao người phụ nữ khác cô cũng lười nói.

“Tôi nói anh không phải là người bạn trai lý tưởng bởi chỉ đứng hoặc ngồi bên cạnh anh thôi cũng rất áp lực rồi.”

Mặc dù không có nhiều kinh nghiệm về tình yêu, nhưng Xuân Phàm cũng biết yêu một người là cảm nhận được hạnh phúc ngọt ngào, không giống như việc cô sống chung với Dương Lập Hân.

Mẫu đàn ông suốt ngày chỉ biết đến công việc như anh chỉ thích hợp với những cuộc hôn nhân kinh tế, chính trị, không hợp với những chuyện yêu đương, trai gái.

Nhìn thấy sắc mặt anh thâm trầm bất định, cô cố nghĩ cách để chuồn đi một cách gọn lẹ. Cô cảm thấy thật hối hận vì những gì mình vừa nói. Đàn ông là loài động vật rất tự tôn, ham hư vinh, họ luôn hi vọng sẽ nhận được sự tôn trọng từ phái đẹp. Đàn ông còn rất thích đi chinh phục hết người này đến người khác, chơi con nhà người ta chán rồi thì mong khi chia tay sẽ không có chuyện cầu xin, khóc lóc hay đòi thất cổ tự tử.

Haizz, cô mới mở miệng ra đã chê đàn ông đủ đường, cũng như anh không nói được cái gì lãng mạn, xem ra cô cũng không phải là một người bạn gái lý tưởng của cánh đàn ông.

Một người con gái đáng yêu là phải biết yêu chiều, nghe theo lời bạn trai của mình!

Thôi, dù sao cô trước giờ cô cũng không đáng yêu, Xuân Phàm tự ý thức được bản thân.

“Xin tổng giám đốc hãy nghỉ ngơi thật tốt, tôi xin phép về trước.” Trước khi đi cô còn tặng anh một khuôn mặt chân thành, tươi tắn, hi vọng ngày mai anh đi làm lại, mọi thứ sẽ “bình thường” trở lại.

Dương Lập Hân bất ngờ giữ chặt cổ tay cô, khuôn mặt anh tuấn hiện lên một nét thâm trầm, anh trầm ngâm nói: “Nếu như tôi muốn em ở lại cùng tôi đêm nay thì sao?”

Dù anh kiên cường đến mấy cũng vẫn là con người, phải đối mặt với nhiều việc ngay cả bản thân anh cũng không thể kiểm soát được (như bị cảm, bị ốm chẳng hạn) thì rốt cuộc anh cũng phải lộ ra sự mệt mỏi.

Tiếc rằng một lời nói nhất thời của anh cũng khiến Xuân Phàm khó mà tiêu hóa kịp.

Xuân Phàm kinh ngạc nhìn anh ch

ằm chăm: “Anh anh anh... Anh vẫn còn bị sốt à?”

Này này này... Đây là có phải là phản ứng vô tình nhất của cô không?

Dương Lập Hân hít sâu một hơi, anh cảm thấy mình đang vô cùng bế tắc, đúng lúc định buông tay cô ra, cô lại đặt bàn tay mình lên tay anh nắm thật chắc, sau đó hỏi anh với vẻ thắc mắc: “Lòng bàn tay của anh

cũng không nóng ran như lúc bị sốt, hay là anh sắp bị lên cơn sốt nữa rồi? Có cần cặp nhiệt độ để kiểm tra lại nhiệt độ cơ thể một chút không?”

“Em đang lo cho tôi?” Cho dù cô chỉ quan tâm tới anh một chút thôi cũng hơn là không thèm để ý đến anh. Xuân Phàm liếc anh một cái, “Nhiệt kế để đâu?”

Tự nhiên cô mềm lòng. Tuy rằng từ hồi còn đủ bố mẹ, bố cô thường bận họp tới tận tối mịt, nhưng cô vẫn được mẹ chăm sóc từ lúc mới sinh ra cho đến lúc trưởng thành, cô lại có một người bạn tốt như Phạm Ti Ti ở bên nên ít nhất cũng không cảm thấy cô đơn, lạc lõng. So với cô, Dương Lập Hân từ bé đã thiếu sự quan tâm từ bố, tình yêu thương từ mẹ, chắc hẳn anh rất cô đơn.

“Tôi không bị sốt.” Anh bắt đầu lộ tính trẻ con, lại tỏ ra mạnh mẽ, ghét bị thương hại và khinh thường, “Thôi em về sớm đi cho an toàn.”

Nhạc Xuân Phàm lập tức khó chịu, cô khoanh tay trước ngực, nhìn anh chằm chằm: “Hết muốn tôi ở lại rồi lại đuổi tôi đi, tôi không phải là thú nuôi của anh, anh đừng tưởng anh có thể sai bảo được tôi, gọi đến là đến, bảo đi là đi! Nếu tôi cứ nghe theo lời của anh, chẳng phải trong mắt mọi người tôi rất rẻ mặt lại không có chính kiến sao? Bà đây không đi đấy!”

Nói rồi cô đặt mông xuống ghế, ngồi lì ở đó.

Đến lượt anh bất ngờ: “Em đang làm gì đấy?”

“Anh phải xin lỗi tôi, nếu không tôi sẽ không về!”

“Nếu tôi không xin lỗi thì sao?”

Đột nhiên anh nói với giọng bình thản, hòa nhã.

“Thế thì tôi sẽ ở lại nhà anh!” Dọa cho anh sợ chết luôn!

Đôi mắt đen láy của Dương Lập Hân bỗng nhấp nháy lên hai ngọn lửa đầy nguy hiểm, anh tiến tới gần cô, “Tôi mà không xin lỗi thì em sẽ cắn tôi chắc!”

(Các bạn đang đọc truyện tại: [tuthienbao](http://tuthienbao.com))

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Tức thì anh ôm chặt lấy cô, cắn người ta trước, à không, là hôn vào cái cổ trắng nõn của cô.

“A! Tôi không phải là ô mai để anh cắn mút!” Cô kháng nghị, đẩy anh ra.

“Tôi lo cho em mà! Tôi không muốn đem bệnh cảm truyền cho em...” Giọng nói của anh lúc này trầm trầm, đầy tình tự lại như đang nhẹ nhàng than, “Hãy ở lại cùng tôi đi, đừng về.”

Xuân Phàm bị giọng nói tình tự, nhẹ nhàng của anh làm cho rối loạn, Đột nhiên cô cảm thấy người mình mềm nhũn trước anh, sau đó lại sợ mình sẽ không cẩn thận mà rơi vào vực thẳm của tình yêu, cứ thế mà cắm đầu lao xuống cái vực đó, dù cho dẫy dụa, cố gắng hít thở đến mấy cũng rất khó khăn.

Chỉ cần một đêm thôi cũng tốt lắm rồi, hãy cho cô một đêm bỏ lại hết tất cả những nguyên tắc, kiêng kỵ trước giờ để được lạc vào khu vườn Địa Đàng, nơi có anh.

Rồi ngày mai sẽ lại là một ngày mới, mọi thứ đều sẽ trở về với vị trí của nó.

“Ôi ôi, chị Xuân Phàm, đúng là chị có bạn trai rồi!” Liễu Nghi cười toe toét, chỉ lên dấu hôn trên cổ cô, mờ ám nói: “Có bạn trai mà lại giấu kín như thế, không thành khẩn khai báo gì cả! Em mà có bạn trai là mọi người đều biết hết, sợ gì chứ.”

Cho xin, ai mà không biết chứ? Các người diễn cả một vở kịch, làm náo loạn trước cửa công ty như vậy cơ mà.

Xuân Phàm thầm lúi ai đó ra chữ liên tục ba lần, nhanh chóng lại ra hộp phấn để soi vùng cổ, “A, đồ đáng ghét! Tự nhiên lại cộp dấu to đùng lên trên cổ mình thế này!” Vừa nói, cô vừa thoa phấn lên chỗ dấu hôn ám muội kia.

Cứ làm theo cảm tính đúng là sai lầm. Cô nhất thời bị tên ma đầu đáng ghét làm mềm lòng, sau đó bị anh ta ôm vào phòng ngủ găm đông găm tây, cũng may anh ta còn chút lương tâm, không hôn môi cô kéo cô bị lây cúm. Cuối cùng là cô phải chạy vội về nhà lúc tờ mờ sáng, nhanh chóng thay quần áo để kịp đến công ty đúng giờ. Cô chỉ trang điểm qua loa và mặc đồ công sở trang nhã, không kịp để ý đến trên cổ mình có một dấu hôn đỏ hồng.

“Đồ ghê tởm, nhất định phải bắt anh ta mua mỹ phẩm chăm sóc da đắt tiền nhất đền bù mình. Dám làm cho quảng mắt mình thâm sì lại như gấu trúc, biết ngay là ngủ không đủ giấc sẽ ảnh hưởng đến nhan sắc mà, không thể tha thứ được!” Xuân Phàm vừa soi gương, vừa thầm lẩm nhẩm chữ vài câu.

Dương Lập Hân và Sa Chấn ở trong phòng làm việc nhìn thấy cảnh “nữ thư kí có khí chất nhất” vô tư mở miệng mắng “đồ ghê tởm”, hai người đồng thời tròn mắt nhìn nhau.

Bây giờ Xuân Phàm chỉ muốn đào ngay một cái hang để trốn ở trong đó, cô nhìn thật thê thảm.

Nhưng hay tỏ ra lạnh lùng ở công ty cũng là một ưu thế. Cô nhanh chóng lấy lại hình tượng thư kí hoàn hảo, tiến vào phòng của tổng giám đốc để kí một số công văn. Khi Xuân Phàm mới vào phòng đã thấy Sa Chấn đang lén cười khi thấy cô.

Liễu Nghi vỗ vỗ lên bộ ngực vĩ đại của mình, “Nguy hiểm thật đấy! Chị Xuân Phàm này, may là tổng giám đốc không nói gì, chắc là anh ấy không nghe thấy chị đang mắng bạn trai chị đâu.”

Tôi chữ anh ta là do cô chữ ai!

Xuân Phàm lấy lại bình tĩnh, lãnh đạm nói, “Chị không có bạn trai.” Chỉ có bạn giường thôi.

Đôi mày của Liễu Nghi khẽ nhíu, “Em không cướp bạn trai của chị đâu, sao chị lại sợ nói cho em về anh ấy thế?”

Xuân Phàm nhún vai, tỏ vẻ vô tội, “Bởi vì chẳng có gì đáng để khoe khoang cả, cho nên chị không muốn cho em biết. Anh ta không như Paul của em, vì em mà cái gì cũng làm được, nên chị thà giữ bí mật còn hơn.”

Liễu Nghi ra vẻ thông cảm với cô, tỏ ra khiêm tốn, “Chúng em thỉnh thoảng mới làm gì đó lãng mạn một chút thôi, dù sao anh ấy cũng không phải là cậu ấm con chiêu gì cả. Thật ra chị cũng đừng nên buồn, đa số các cặp chỉ cần sống chung với nhau lâu một chút sẽ coi nhau như người nhà, không còn là tình nhân nữa.”

“Thế sao?”

“Tất nhiên em với Paul tuy không phải như thế, nhưng em quen rất nhiều cặp là ví dụ điển hình của việc này.”

“Chị hâm mộ em thật đấy, có thể quang minh chính đại nói về bạn trai mình như thế.” Xuân Phàm khó mà nói thật lòng được. Những chuyện nhạy cảm như thế này nếu cứ nói thẳng toẹt những gì mình nghĩ chẳng khác nào tự mình tìm đến cái chết.

Liễu Nghi hiểu sai ý của cô, “Nếu như điều kiện của bạn trai không được tốt như mong đợi thì cũng đừng để ý quá, điều quan trọng nhất ở đàn ông khi yêu là họ thật lòng chờ đợi mình.” Cô cho rằng điều kiện của bạn trai Xuân Phàm rất tệ nên mới không muốn ai biết về anh ta.

Liễu Nghi biết được một chút về Xuân Phàm lời kể của các đồng nghiệp. Nhạc Xuân Phàm không còn cha mẹ, anh chị em cũng không có nốt, một người có hoàn cảnh gia đình như vậy không tốt lắm, liệu cô ấy được mấy người đàn ông có điều kiện tốt để mắt tới?

Xuân Phàm đành nói bâng quơ thêm vài câu với Liễu Nghi, coi như ngầm thừa nhận những gì cô nàng nghĩ.

Nếu không nói về thân phận và tài sản, quả thật Dương Lập Hân cũng không đạt tiêu chuẩn của một tình nhân hay bạn trai. Thói người đời thường hay lúi một đồng điều kiện không biết lấy từ đâu ra để bình luận về giá trị của một người, nhưng ma đầu lại vượt quá so với những tiêu chuẩn đó.

Bản thân Xuân Phàm cũng không chắc chắn được về cái ngày có một người con gái chính thức làm người yêu Dương Lập Hân xuất hiện bên anh, liệu cô có thể ung dung, bình thản như bây giờ?

Vài ngày sau cuộc trò chuyện kia, cả công ty đều xôn xao vì một scandal. Càng bất ngờ hơn, tin đồn đó lại liên quan đến tổng giám đốc Dương Lập Hân. Nghe đâu mọi người truyền nhau rằng vào ngày cuối tuần vừa rồi có hai nhân viên nữ rủ nhau tới công ty bách hóa Empire, tình cờ họ bắt gặp tổng giám đốc đẹp trai, tuấn tú khiến toàn bộ phái đẹp trong công ty rung động lại xuất hiện ở quầy mỹ phẩm. Chỉ cần là một người siêng làm đẹp liếc mắt qua là biết hãng mỹ phẩm đó rất nổi tiếng, giá cả của hãng này lại vô cùng “thượng lưu”, dù lương của nữ nhân viên đó là ba vạn một tháng thì cô ta cũng chỉ dám mua một chiếc son môi để thưởng cho bản thân.

Cuối cùng, hai người bọn họ phát hiện tổng giám đốc còn hỏi han một cô gái ăn mặc sành điệu đứng bên cạnh. Hình như anh hỏi cô ta muốn gì, cô nàng đó không biết ngượng mà bảo muốn một loạt các loại kem dưỡng da cùng muôn vàn đồ trang điểm rực rỡ sắc màu, cô ta còn không quên vợ thêm mấy hộp mặt nạ dưỡng da cao cấp đắt tới mức muốn lấy mạng người. Nếu tính kĩ đồng đồ đó thì ít nhất cũng phải trên dưới năm vạn nhân dân tệ đấy!

Ban ngày ban mặt mà lại như thế! Tổng giám đốc đại nhân cao cao tại thượng là vậy mà lại đi cùng bạn gái, tỏ ra chiều chuộng, liên tục mua mỹ phẩm cho cô ta dù giá đắt cắt cổ. Ai chứng kiến chuyện này chắc mắt rơi khỏi tròng mắt!

Ai cũng tò mò muốn biết cho bằng được con hồ ly tinh đó là ai. Hai nữ nhân viên kia thề sống thề chết kể, vẻ mặt của cô ta không khác gì bọn tình nhân gian xảo, lẳng lơ không chịu được, không xứng với tổng giám đốc oai phong, tuấn tú của họ!

Mọi người giục, rốt cuộc đó là ai? Đừng có thừa nước đục thả câu nữa!

Hai người đó nghiêng răng nghiêng lợi, cùng phun ra ba chữ: “Phạm-Ti-Ti!”

“Sao cơ? Con hồ ly tinh đó dám dụ dỗ tổng giám đốc của chúng ta ư?”

“Đồ không biết xấu hổ, tôi thấy ả ta chắc chắn có ý đồ muốn lợi dụng tổng giám đốc...”

“Huhuhu, tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc tổng giám đốc lại mắc phải mồi câu của loại đàn bà như cô ta...”

“Nếu người mà chúng tôi nhìn thấy hôm đó là một thiên kim tiểu thư của công ty hay tập đoàn nào đó, bọn tôi cũng chấp nhận. Ai bảo chúng ta không sinh ra là một thiên kim tiểu thư chứ! Nhưng, nhưng mà, đó chính là Phạm-Ti-Ti! Hoàn toàn phản lại sự mong đợi của chúng ta...”

“Thế mới nói! Trừ mùi khai của hồ ly tinh trên người, mình đâu có kém cạnh gì cô ả chứ?”

“Tôi cũng thế.” Có người phụ họa theo, chẳng lẽ con gái nhà lành lại thua cả hồ ly tinh?

“Nói thật nhé, cái loại đàn bà như cô ả thì nhiều nhất là làm tình nhân cho tổng giám đốc chơi đùa một tí, làm gì có chuyện leo cành cao dễ dàng thế?”

“Cô nói đúng, chuyện đàn ông có tiền bao nuôi tình nhân bên ngoài là bình thường.”

“Ôi, nếu đối tượng là tổng giám đốc thì dù có phải làm tình nhân mình cũng nguyện theo anh ấy. Cho dù ném ình một trăm cái cổ phiếu mình cũng vút!”

“Ôi... Cô nói nghe can đảm thật đấy.”

“Chẳng lẽ cô không muốn như thế? Cô không muốn

sao?” Người kia gãi đúng chỗ ngứa của cô nàng vừa cảm thán.

“Huhuhu... Ôi trời ạ...”

Dù chỉ một câu nói cũng có thể trở thành lời đồn, nhưng một truyền mười, mười truyền một trăm, cuối cùng cũng đã truyền đến tầng hai mươi sáu của tổng giám đốc, Liễu Nghi khí thế bừng bừng kể lại cho Xuân Phàm nghe.

Tim Xuân Phàm không khỏi thót lên một cái.

Dương Lập Hân cùng Phạm Ti Ti ư?

Trò quái gì đang xảy ra thế này?

Đọc tiếp Nói rồi, không kết hôn đâu! – Chương 7

8. – Chương 7

Nếu cứ có hứng thú một cách thái quá với đời sống riêng tư của người ngoài thì hãy cẩn thận, bằng không lửa sẽ cháy ngược lại. Hơn nữa, cái gọi là tin đồn vốn chỉ là chuyện truyền miệng, vô căn cứ.

“Anh giải thích đi! Anh giải thích rõ ràng cho tôi ngay!” Tiếng hét chói tai như của bệnh nhân tâm thần vọng ra phòng làm việc, “Vì sao tôi chỉ đi mua vài thứ đồ trang điểm với anh thôi, thế mà lại bị toàn công ty nói thành hạng hồ ly tinh chuyên ăn thịt người, đã thế ăn xong còn không thèm nhả xương hả?!”

Phạm Ti Ti một tay chống nạnh, một tay chỉ trước mặt Dương Lập Hân gào lên, điệu bộ yêu mị thường ngày của cô nàng chẳng thấy đâu, chỉ thấy một bà chằn dữ dằn đang quát tháo người.

Dương Lập Hân tỏ ra vô tội, “Tôi cũng không biết.”

“Ruỳnh” một phát, Phạm Ti Ti đem giày cao gót bầy phân giẫm lên mặt bàn trà, vô cùng khí thế gào lên: “Anh là tổng giám đốc, ai dám đến trước mặt anh nói năng huyên thiên, tán dóc vớ vẩn? Còn tôi lại là người bị hại, trở thành trò cười trong mắt mọi người, rốt cuộc anh có hiểu được tôi khổ sở thế nào không? Mỗi ngày đi làm là phải nghe không biết bao nhiêu lời dao kiếm tra tấn, toàn những từ thô bỉ coi thường. Tại sao tôi lại xui xẻo thế chứ? Tại sao tôi lại đáng thương như vậy? Tất cả đều là do anh hại tôi!” Âm cuối cô nàng kéo dài, hét chói tai.

Chắc, cãi nhau đúng là có thể chết người.

Dương Lập Hân mất kiên nhẫn, không nhìn nổi Phạm Ti Ti đang phát điên lên nữa. Anh liếc sang phía người bên cạnh, Xuân Phàm đang rụt người, bịt tai đứng ở một bên.

“Em cũng biết việc này à?” Anh kéo tay cô xuống.

“Biết gì?”

“Mấy cái tin đồn nhảm này.”

Xuân Phàm quay đi, “Ừ, từ trên xuống dưới xôn xao suốt ngày, tôi là người cuối cùng biết tin này.”

Dương Lập Hân quan sát sắc mặt cô, anh nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi: “Em có tin không?”

“Tôi không tin.” Anh ta qua lại với Phạm Ti Ti? Chuyện này không thể xảy ra. Nhưng cô không ngốc mà đi nói những chuyện đó nên đành đánh lạc hướng sang chuyện khác: “Nhưng chuyện đồn đại này xảy ra cũng tiện, vừa vắn che đi chuyện giữa chúng ta, tôi cũng phải không tốn công nghĩ cách giấu diếm. Mọi người đều bắt ngờ về anh đấy, giám đốc lạnh lùng thế nhưng cũng chiều bạn gái, cùng đi mua mỹ phẩm cho cô ấy.” Qua chuyện này, cô cũng nhận ra rằng mình vẫn để ý đến những việc có liên quan đến anh.

Dương Lập Hân nhìn thẳng vào cô, nghiêm túc nói: “Không phải em soi gương rồi mắc tôi, muốn tôi mua đồ mỹ phẩm đắt tiền nhất đền bù cho em sao? Tôi cũng không hiểu rõ mấy chuyện làm đẹp của phụ nữ lắm, vừa đúng lúc gặp Phạm Ti Ti đang dự một bữa tiệc gần đó nên tôi nhờ cô ấy cùng đi chọn đồ cho em.” Mỹ nhân nổi tiếng đẹp từ tận xương tủy, làm gì cũng duyên dáng Phạm Ti Ti là nhân tài có năng lực nhất ở phòng ngoại giao, chắc chắn cô ấy có thể giúp anh mấy chuyện mỹ phẩm này.

Xuân Phàm giật mình, “Anh nghe thấy à?”

“Rất rõ ràng.”

“À à, tôi chỉ buột miệng cầu nhàu thôi ấy mà, có nằm mơ cũng không có chuyện anh sẽ thật sự mua cho tôi.” Cô ngây ngô cười.

Dương Lập Hân cũng không nghĩ tới có ngày mình sẽ đích thân đi làm những chuyện kiểu này, chỉ là cô khác với nhiều người, rất ít khi mở miệng nói với anh rằng cô “Muốn” gì đó. Hôm ấy dù nghe cô đang mắng mình nhưng anh bỗng cảm thấy cần phải làm gì đó khiến cô bất ngờ, được thỏa mãn.

Sau khi nhận được quà, Xuân Phàm vô cùng thích thú, cô vui tới nỗi mặt mày hớn hở. “Anh mua nhiều thật đấy.” Chiếc bàn ăn nhỏ ở căn hộ của cô đầy những túi giấy đựng mỹ phẩm.

“Chuyện nhỏ mà, chỉ cần em thích là được rồi.” Anh không hiểu được vì sao phụ nữ lại cần nhiều chai chai lọ lọ đến thế, lúc anh nhìn em gái trang điểm cũng vậy, em gái anh dùng rất nhiều mỹ phẩm mỗi lần trang điểm. Nhưng anh cũng tỏ ra hết sức thông minh, không nói ra những suy nghĩ của mình để khiêu khích ham muốn mua sắm của phái đẹp.

Anh không phải loại đàn ông keo kiệt, nhưng cô lại từ chối thu tiền thuê nhà và phí sinh hoạt của anh, anh cảm thấy cô như thế là phải chịu thiệt. Nhớ tới em gái rất thích trang sức nên anh mua cho Xuân Phàm những đồ như dây chuyền, nhẫn, hoa tai, tùy vào tâm trạng của cô mà tặng. Thấy em gái có chiếc khăn lụa đẹp, ví da tốt, anh cũng mua mỗi thứ một cái rồi tặng cho cô. Nếu như cô không thích thì kệ cô, dù sao cô cũng xứng đáng với những thứ đó khi cho anh ở cùng. Ai bảo cô cứ hay xoát xoát tay từ chối khi anh ngỏ lời muốn đưa cô đi mua sắm.

Anh không thích tặng hoa hay chocolate vì anh rất bận, không có thời gian mà chọn lựa hay mua mấy thứ đó. Mọi quà tặng trước giờ đều là anh nhờ em gái mua hộ, chỉ có duy nhất lần này là anh tự mình mua đồ trang điểm cho cô.

Bình thường tổng giám đốc hay nhờ thư kí mua quà biếu khách hàng lớn hoặc quà sinh nhật cho người thân, Xuân Phàm là người giúp anh chọn rồi gửi những món quà đó, thế nên những thứ anh tặng cô đành phải nhờ em gái chọn hộ.

Nếu như không phải là Nhạc Xuân Phàm thì anh cũng sẽ không để nữ thư kí của mình thành tình nhân bí mật. Anh luôn công khai phản đối chuyện thỏ ăn cỏ gần hang[1], thế nên chuyện giữa hai người thật sự không thể để công khai.

[1]

Thỏ ăn cỏ gần hang: Tức là yêu hay có quan hệ với những người thân cận với mình, ví dụ như giám đốc và nhân viên, giáo viên trong cùng trường,...

“Này này này!” Phạm Ti Ti nhanh chóng lên tiếng để cho thấy sự tồn tại của mình, “Hai người tưởng hôm nay được âu yếm nhau hả, bồi thường cho tôi đến khi tôi vừa lòng thì thôi đi, nếu không tôi làm loạn các người cả đêm đấy!” Thật kinh khủng, tự nhiên bị coi thường, cô là “vật thể thân” cũng bị tổn hại tinh thần lắm chứ, thế mà hai con người ấy còn đứng đó liếc mắt đưa tình với nhau.

Cho dù có là tổng giám đốc ma đầu, Phạm Ti Ti cô cũng phải đòi lại quyền lợi!

Dương Lập Hân cũng không chịu thiệt, anh cười lạnh, “Phạm Ti Ti, cô nhân lúc tôi mù mờ về đồ trang điểm của phụ nữ đã tùy tiện chỉ tới hai, ba mươi dạng sản phẩm khác nhau, tôi không nói hai lời mà chỉ trả tiền. Đúng là tôi không biết Xuân Phàm dùng mỹ phẩm thế nào, nhưng nhìn qua bàn trang điểm của cô ấy cũng nhận ra cô ấy không dùng nhiều đồ đến thế. Cô lợi dụng cơ hội này để bảo tôi mua nhiều mỹ phẩm, có những thứ Xuân Phàm không dùng được sẽ chuyển sang tay cô.”

Phạm Ti Ti hơi sững người lại: “Tôi đâu có làm như anh nói?” Khí thế cô nàng rõ ràng giảm đi nhiều.

Dương Lập Hân hừ lạnh: “Xuân Phàm sẽ dùng màu son đỏ rực như lửa hay màu nho me hoặc hả? Còn đồ trang điểm cho lông mi, cô chọn tận mười hai cái mascara, cô nghĩ Xuân Phàm sẽ dùng được hết mấy cái đấy không? Ngoài ra còn kem chống nắng, BB cream, một lần mua có cần phải mua tới sáu hộp không? Tôi không hiểu nhưng không ngốc.”

Xuân Phàm buồn cười, hơi mím môi. Bọn cô đúng là có hơi mượn gió bẻ măng thật.

Phạm Ti Ti cười ha ha: “Ôi ôi, không hổ danh tổng giám đốc, trí nhớ anh tốt thật đấy, khiến tôi cũng phải bội phục nha!” Cô nàng đánh trống lảng.

“Mới vừa rồi cô còn tới trước mặt tôi quỳ khóc thần gào cơ mà, sao không tiếp tục đi!” Anh nhanh chóng nhìn ra chiêu trò của cô.

“Anh không giải quyết hậu quả à?”

“Tôi chưa nhàm chán đến mức đấy.” Dương Lập Hân nở một nụ cười quỷ dị. “Xem như cô là mũi tên nhử giặc cũng tạm được.” Nếu không đồng tin đồn đào kiếm kia sẽ rơi xuống đầu Xuân Phàm của anh, anh sợ về sau không có ai để ôm.

“Gi cơ? Anh tiện thật đấy.” Phạm Ti Ti ôm ngực khóc thét.

“Cho cô lựa chọn đấy.”

Không sai, vài thứ sản phẩm kia toàn là cô chọn, lúc hai người họ đứng ở quầy sản phẩm cô đã cố ý một cách vô tình dựa sát vào tổng giám đốc, ra vẻ thân mật với anh ta để làm anh ta lúng túng. Cuối cùng không lợi dụng được anh ta mà ngược lại, cô còn mang họa vào thân.

Thật ra Phạm Ti Ti cũng không để ý chuyện đồn đại đến vậy, chỉ cần Anata của cô không hiểu lầm cô là được. Còn những con người thích ngồi lê đôi mách, đồn đại linh tinh thì cô chỉ coi như cái rắm. Dù sao thì từ nhỏ đến lớn chẳng có lời nói khó nghe nào mà cô chưa từng nghe qua.

Cô luôn bị nhầm lẫn bởi có một gương mặt lả lơi giống tình nhân, phong thái trên người cô cũng toát ra một vẻ mị hoặc như hồ ly tinh, nếu cùng tổng giám đốc lắm tiền lại đẹp trai, tuần tú dính phải một vụ lùm xùm tình cảm thì thế nào nhỉ?

“Ôi chà, có khả năng được tổng giám đốc “trọng dụng” cũng là một sự vinh hạnh của tôi!” Đôi mắt hạnh mị hoặc, hút hồn người mới chớp chớp vài cái, ngay lập tức trở thành ánh mắt sáng quắc như ma nữ muốn giết người, Phạm Ti Ti cong môi cười khẩy: “Haiz, đáng tiếc là mọi người sống trên đời đều bị hồng mắt rồi, tôi là mẫu phụ nữ hoàn hảo, giỏi việc nước, đảm việc nhà, trên giường lại vô cùng hoang dã, tôi đã có Anata đáng yêu nhất

trên đời rồi! Tôi tốt đẹp hơn người nào đó ở trong công ty lúc nào cũng được coi là thực nữ đảm đang của gia đình, đừng nói đến việc giúp người yêu là quần áo, đến cả rán một con cá cũng không biết làm.”

Xuân Phàm nghe đến đó chột dạ, mở to mắt.

Dương Lập Hân còn cố ý quay lại nhìn cô, hỏi: “Cô ấy đang châm chọc em sao?” Nếu đúng vậy thì anh đã hiểu tại sao Xuân Phàm quyết không chịu cái danh “tình nhân”. Tình nhân bình thường luôn nịnh bợ ông lớn của mình bằng cách nấu ăn theo khẩu vị của người đó hoặc thỉnh thoảng pha cà phê,... để moi thêm tiền.

Ma đầu thối, thấy ẩm nước nào không sôi thì nhắc ẩm đó!

Xuân Phàm cãi lại: “Tôi không biết rán cá đấy, thế thì sao?”

Dương Lập Hân vỗ vỗ lên tay cô, “Không sao cả, tôi cũng không biết rán cá, tôi chỉ biết làm thịt bò bít tết thôi.”

Phạm Ti Ti không nhin được mà cười một phát nhưng vẫn giữ được sự duyên dáng vốn có: “May là Xuân Phàm quyết định không kết hôn đấy, nếu không tôi sẽ phải dạy cô ấy nấu mì tôm trứng với rau cải đấy. Lần trước cô ấy suýt thì chết đói vì tôi phải đi công tác nước ngoài, không có ở đây nấu cho cô ấy ăn được.”

Xuân Phàm then thùng cần môi nói: “Cậu đừng nói quá như thế, dưới tầng cũng có tiệm tạp hóa cơ mà, hơn nữa lần đó mình cũng đã mua mấy hộp đồ ăn nhanh quay nóng lò vi sóng được để trữ trong tủ lạnh rồi mà.”

“Tiểu Phàm Phàm, có một lần chúng ta đi leo núi, đến cả một tiệm tạp hóa cũng không có, cậu còn nhớ chứ?” Phạm Ti Ti vẫn tiếp tục nói khoa trương lên như độ cao của ngọn núi, giọng cô nỉ non: “Nếu khi đó không nhờ Anata của mình không sợ gian nan vất vả, treo đeo lội suối, chẳng ngại bị rách cả quần mà tiếp tế hai túi đồ lương thực lớn, chắc bọn mình đã chết đói ở đó rồi! Ôi, chỉ cần thế thôi cũng đủ chứng minh

tình yêu giữa hai đứa mình vĩ đại như trời cao, biển rộng, lãng mạn tựa như chuyện tình của Romeo và Juliet, khắc cốt ghi tâm,..."

Cái cô nàng này, rốt cuộc muốn hát đi hát lại bài ca chuyện tình đó bao nhiêu lần mới thôi? Dương Lập Hân đưa tay lên xem đồng hồ, ám chỉ muốn tiễn khách.

Phạm Ti Ti cũng kinh qua nhiều chuyện nên thấy hành động của anh thì rất thức thời, làm nên một cái kết nhanh chóng: "Tôi biết mấy người vô cùng hâm mộ lần ghen tị với tôi, tôi biết hết. Nhưng tôi chẳng thừa thời gian để nhận lấy những ánh mắt ghen ghét của các người đâu! Xuân Phàm, mình lấy hai hộp mặt nạ đường da nha!" Vừa nói cô nàng vừa vơ lấy những đồ trang điểm mình thích, đến lúc túi mình chật cứng thì mới thỏa mãn, thầm nghĩ ông chủ của mình cũng thật tốt bụng.

Xuân Phàm "ừ" một tiếng, không phản đối.

Có được chiến lợi phẩm nên Phạm Ti Ti vô cùng hài lòng mà thở dài một hơi đầy thỏa mãn. Vừa đúng lúc đó điện thoại cô nàng vang lên, nhìn thấy tên người gọi, cô nở một nụ cười rạng rỡ, nũng nịu nói với cái điện thoại: "Em yêu, em tới rồi à, anh đang chuẩn bị về nhà đây! Anh bảo này, hôm nay anh đã giúp em tiết kiệm không biết bao nhiêu tiền rồi đấy, nhất định sau hôm nay em sẽ ủng hộ cách anh tiết kiệm và cho anh làm người quản lý tiền của chúng ta..."

Cuối cùng cửa chính cũng được đóng lại, hồ ly tinh đã về hang ổ của mình.

Phòng khách không lớn lắm bắt chợt trở về với vẻ im lìm, tĩnh lặng.

Thật ra Xuân Phàm rất hâm mộ cái cách mà Phạm Ti Ti đối với người yêu nhiệt tình, phóng khoáng, đôi lúc lại nũng nịu như vậy, đáng tiếc trước mặt cô là một tảng đá bất động, cô không thể làm nũng với tảng đá suốt ngày nhẵn mặt như vậy được.

Dương Lập Hân hơi trầm ngâm, "Tôi chưa từng được nghe em nũng nịu với tôi, em đã từng làm nũng với ai chưa?" Anh rất tò mò về việc này.

"Đương nhiên là rồi."

"Cũng đúng, con gái thường hay làm nũng mẹ."

"Không phải." Xuân Phàm lắc đầu.

"Sao lại không phải?" Cô ấy nói vậy là sao?

"Mẹ tôi rất yêu tôi, nhưng bà ấy muốn kiếm thật nhiều tiền để cho tôi có một cuộc sống đầy đủ nên thường về muộn, về nhà cũng không nói chuyện vì bà đã quá mệt mỏi khi trở về từ chỗ làm rồi. Vậy nên tôi không thể làm nũng mẹ tôi được." Giọng nói của cô có chút cay đắng.

"Vậy em đã làm nũng ai?"

"Chỉ một tí thôi, tôi từng làm nũng với bạn trai cũ."

"Bạn – trai – cũ?" Ngữ khí của anh có chút bất ngờ.

"Anh xem thường tôi à? Tất nhiên tôi cũng từng có bạn trai rồi." Xuân Phàm bảo vệ danh dự của mình.

Dương Lập Hân không để ý tới chuyện cô có bạn trai trong quá khứ hay không, anh chú tâm tới việc cô lại có thể làm nũng với đàn ông!

"Nhưng phải làm thế nào mới là làm nũng chứ? Tôi không hiểu lắm." Tâm trí Xuân Phàm hơi rối loạn. "Tôi chỉ biết là hai người ở cùng một chỗ với nhau sẽ cư xử rất nhẹ nhàng, thoải mái, rồi cùng nhau cười nói vui vẻ, nhiều khi còn đùa nhau tới mức lăn trên sàn nhà. Ti Ti tốt bụng bảo với tôi rằng cô ấy và Anata cũng hay như vậy với nhau. Nếu như thật sự làm nũng là như vậy, thì người bạn trai trước của tôi cũng mang đến cho tôi cảm giác ấm áp như gió xuân, tôi có thể..."

Dương Lập Hân cúi đầu, không hề nói trước mà đã hôn lên đôi môi cô.

Cô gái này, em nói nhiều thật.

Cô mở to mắt đầy bất ngờ. Một bàn tay của anh đã ôm lấy khuôn mặt cô khiến cô không thể quay đi, chỉ có thể tiếp nhận nụ hôn của anh. Đầu lưỡi của anh ngang ngược, nhanh chóng tiến vào trong khoang miệng cô, quấn lấy đầu lưỡi của cô một cách đầy đắm say.

Xuân Phàm hít vào một hơi, cô rất sợ nụ hôn sâu của anh, cảm giác thật dài, nụ hôn cứ kéo dài mãi, dường như đến cả trái tim cô cũng phải tan chảy, nhanh chóng lẫn át lý trí cùng sự kiêu ngạo mà cô vốn dựng sẵn.

Cô muốn lui lại một bước để né tránh, sự nhiệt tình đã khiến cho cô quay cuồng, cơ thể dường như không làm theo ý thức nữa. Vừa lúc ấy, bàn tay kia của anh đã di chuyển trên tấm lưng cô, nhiệt độ nóng hổi từ lòng bàn tay anh truyền vào da thịt cô, xuyên qua lớp áo váy, mỗi nơi anh mơn trớn đều lưu lại cảm giác thật tê dại...

Dường như anh đã quá quen thuộc với thân thể cô, cơ thể cô cũng hưởng ứng theo sự dẫn dắt của anh, xem ra càng ngày cô càng lẫn sâu hơn rồi.

“Xuân Phàm à ~” Phạm Ti Ti lại nũng nịu kéo dài âm cuối cùng, đôi môi màu hồng đào được phủ một lớp son bóng căng mọng chu ra, cất tiếng nói: “Màu son này hợp với mình thật đấy! Gợi cảm, nóng bỏng mà dễ thương, đàn ông nào nhìn mình đều lộ ra vẻ đói khát, này này này, đã có hơn mười cô nàng đồng nghiệp nhờ mình mua màu son này hộ họ rồi đấy.”

Tranh thủ đang giờ nghỉ trưa, Xuân Phàm thuận tay sắp xếp lại vài văn kiện, nhưng cô vẫn rất nghiêm túc nhìn ngắm bạn một lúc rồi cười nói: “Rất hợp với cậu, con mắt thẩm mỹ cậu luôn chuẩn xác, so với người mẫu còn đẹp hơn nhiều.”

Phạm Ti Ti cười toe toét, so với chim công xòe đuôi còn kiêu ngạo hơn.

“Tí nữa mình nói chuyện nhé, trưa nay mình mời.” Cô nàng rất vui vẻ.

“Không được, mình phải mời cậu.”

May là có Phạm Ti Ti khoe khoang tứ phía, làm bia đỡ đạn cho cô để đánh lạc hướng mọi người không nghi ngờ nữ thư kí đoan trang như cô lại lén phéng cùng tổng giám đốc.

Liều Nghi lại hiểu lầm, “Chị Xuân Phàm à, chị khách khí làm gì. Chị ta bây giờ là tình nhân của tổng giám đốc, chỉ muốn lấy lòng chị thôi.” Cô thật sự không ưa nổi Phạm Ti Ti, cô ta rất lẳng lơ, Paul đã mấy lần hỏi cô về tình hình của cô ta, cô nổi một trận lôi đình như quý Dạ Xoa tái xuất thì Paul mới không dám hé miệng hỏi thêm một lời nào.

Cô ả là loại hồng nhan họa thủy!

“Sao thế? Cô em ghen tị hả? Nhìn cô em ghen tị đến nổi mắt đỏ ửng lên kia.” Phạm Ti Ti đột nhiên suồng sã, tiến tới gần cô. “Liều Nghi đáng yêu à, em muốn chị mua giúp em màu son môi giống chị không? Paul sẽ càng yêu em hơn đó nha!” Đôi mắt biết nói của cô mê hồn tới nỗi có thể làm rung động phái đẹp.

“Tôi không cần!” Liều Nghi luôn tự hào rằng mình là người con gái đủ công, dung, ngôn, hạnh, cô vô cùng khinh thường hạng người cợt nhả như Phạm Ti Ti. “Tôi và Paul yêu nhau thật lòng, chị đừng hồng giả vờ sẵn sốc, đùa giỡn như vậy.”

“Chắc chắc chắc!” Phạm Ti Ti lộ ra điệu bộ muốn chọc người, cô cất giọng ngọt ngào tới tận xương tủy: “Chị bảo này, loại đàn bà như em là dễ bị cho ra rìa lắm nha! Cho dù em đã kết hôn thì cũng nên biết chuẩn bị nội y hay áo ngủ khêu gợi, ăn diện sao cho thật đẹp vừa là trò chơi hấp dẫn, vừa là cách thức cơ bản nhất để quyến rũ đàn ông. Em còn phải học nhiều!”

Liều Nghi chằm chọc nhìn cô, “Chị tự nhìn lại mình đi đã, loại như chị chỉ có thể làm loại tình nhân rẻ mạt, làm hồ ly tinh cho người ta bao nuôi, đã vậy còn dám lên mặt dạy tôi làm thế nào để trở thành phụ nữ cuốn hút ư? Tôi và Paul đã lên kế hoạch cho đám cưới vào năm sau rồi! Còn chị thì sao chứ, đến bao giờ chị mới có cơ hội được mặc váy cưới lụa trắng ngọc ngà hả? Ba lăm, hay bốn mươi...”

Sắc mặt Phạm Ti Ti hơi biến đổi, vừa rồi Liều Nghi đã chọc đúng vào nỗi đau của cô. Cô cùng Anata dù yêu nhau đến thế nào đi nữa cũng không thể công khai kết hôn.

Nhạc Xuân Phàm không mấy vui vẻ, nói: “Liều Nghi, em không cần pha

ì hung hăng hóa thành công kích như thế, huống chi cô ấy còn là trưởng phòng bộ phận ngoại giao, em đã bắt lỗi rồi!”

Liều Nghi không phục ra mặt. Các người căn bản là cùng một giuộc!

Phạm Ti Ti lúc này đã không còn dáng điệu mỉ người nữa, chỉ trong chớp mắt, ánh mắt cô trở nên rét buốt, nhìn chằm chằm Liều Nghi, “Cô em bảo chị là người tình của tổng giám đốc, vậy em đã thấy bọn chị ngủ chung một giường chưa? Đã vậy còn dám ăn nói hỗn hào, không sợ chị đây sẽ kể lại với người khác, nói với chồng tương lai sao?”

Liều Nghi cảm thấy bất an nhưng vẫn cứng đầu cứng cổ cãi: “Tổng giám đốc không phải loại người công tư bất minh như vậy...”

“Ô, nói được vậy xem ra em còn hiểu tổng giám đốc hơn cả tôi đấy!”

Vừa nhắc đến Tào Tháo đã tới.

“Hiểu tôi làm sao?” Dương Lập Hân bước ra từ phòng làm việc, chuẩn bị xuống phòng ăn tập thể cùng chủ tịch Dương.

“Tổng giám đốc ~” Phạm Ti Ti nắm lấy cơ hội đang bày ra trước mắt, cô thân mật bám vào anh, “Mọi người đều rất thích màu son mà anh mua tặng em đấy, anh xem này, có đẹp không? Cây son này do anh chính tay chọn lựa, em nhất định sẽ giữ gìn cẩn thận. Để cảm ơn anh, hôm nào anh cần “dùng” đến em thì cứ dùng, không cần hỏi trước nha!”

Xuân Phàm có chút nghi ngờ, Liều Nghi thầm chửi số phận.

Trong mắt Dương Lập Hân có chút khó hiểu, giọng anh trầm xuống, “Không cần chờ đến hôm nào, bây giờ tôi đang cần cô, cô theo tôi dùng bữa trưa.”

Phạm Ti Ti nở mày nở mặt vẫy tay chào Xuân Phàm: “Tiểu Phàm Phàm, ngày mai chúng ta lại ăn cơm trưa cùng nhau nhé!” rồi nguyệt Liều Nghi một cái, sau đó cô nàng cao cao tại thượng cùng tổng giám đốc đi ăn một bữa tiệc thịnh soạn.

Liều Nghi thầm than một tiếng xui xẻo, xem ra trong khoảng thời gian sắp tới tổng giám đốc còn gần gũi với con hồ ly cột nhả kia, cô cần phải cố gắng nhẫn nhịn.

“Liều Nghi, vừa rồi là làm nũng sao?” Cô không ngại mà hỏi.

“Sao cơ ạ?”

“Cô ấy hành xử như vậy trước mặt tổng giám đốc...”

“Phì phì phì! Đó không phải là làm nũng, là cột nhả ấy!”

Vậy sao? Thật đáng nghi.

Buổi chiều.

“Chị Xuân Phàm, chị có nhận thấy rằng sau khi tổng giám đốc cùng Phạm Ti Ti trở về từ bữa trưa, sắc mặt anh ấy rất khó coi không? Anh ấy liên tục nhìn em.” Về mặt Liều Nghi như mừng thầm, bình thường cô sợ sếp như sợ nhà bị phát hỏa.

Xuân Phàm nghĩ, là vì anh ta nói chuyện không hợp với chủ tịch nên khó chịu sao?

Liều Nghi cười nhạo: “Lần làm nhân tình này của Phạm Ti Ti xem ra là lần ngắn ngủi nhất của cô ta rồi.” Cô nhất định phải mua một chuỗi hạt bồ đề tạ ơn mới được.

Xuân Phàm trả lời một cách sâu xa: “Nếu cứ có hứng thú một cách thái quá với đời sống riêng tư của người ngoài thì hãy cẩn thận, nếu không lửa sẽ cháy ngược lại. Hơn nữa, cái gọi là tin đồn vốn chỉ là chuyện truyền miệng, vô căn cứ.”

Liều Nghi bấu môi, “Chị và Phạm Ti Ti có tình bạn sâu đậm thật đấy!” Cô nàng một mực bao che khuyết điểm bản thân.

“Có rất ít người chị coi là bạn và nhận được sự tin tưởng từ chị.” Xuân Phàm thông thả thừa nhận, cô lại nói sang chuyện khác, “Đúng rồi, Liều Nghi này, lần trước chị khuyên em tìm lớp học thêm để tăng cường tiếng Anh giao tiếp, em đã bắt đầu học chưa?”

Trên khuôn mặt Liều Nghi lộ ra một nụ cười vô tư, “Paul phản đối việc sau giờ làm em còn đi học thêm, như vậy sẽ làm giảm thời gian mà chúng em ở bên nhau. Hơn nữa em cũng không muốn đi học lắm nên thôi.

“Vì sao? Mỗi ngày em đều có thời gian để tới lớp học thêm mà!”

“Chị quên rồi à? Bọn em đã lên kế hoạch, sang năm sẽ làm đám cưới.”

“Sau khi kết hôn cũng vẫn phải đi làm chứ...”

“Ôi, chị này, chị đừng cưỡng ép em, em không muốn làm một người phụ nữ quá độc lập đâu!”

Ai cưỡng ép cô chứ? Hơn nữa cũng chẳng liên quan đến việc làm một người phụ nữ độc lập, mà là xét theo yêu cầu của công việc, lúc nào cũng cần phải tăng cường thực lực của bản thân để không bị đào thải khỏi công ty.

Liều Nghi cười ngọt ngào, nói: “Paul là người rất có trách nhiệm và mạnh mẽ, anh ấy luôn giải quyết tốt mọi công việc, anh ấy còn bảo anh ấy có đủ khả năng kiếm tiền để nuôi gia đình, hi vọng em sẽ trở thành cô vợ nhỏ xinh của anh ấy.”

Ở nhà làm “cô vợ nhỏ xinh”, đi làm lại phải trưng ra dáng vẻ chuyên nghiệp, chuyện này có gì mâu thuẫn không? Xuân Phàm không nghĩ việc này có vấn đề gì cả. Ai chẳng có hai tác phong khác nhau khi đi làm và khi về nhà chứ.

Nói thẳng ra là Liều Nghi vốn không có ý chí, cũng lười không muốn nỗ lực làm việc.

Đến mức này thì đành chịu chấp nhận vậy, Xuân Phàm không ở lại khuyên nhủ cô nàng nữa.

Đọc tiếp Nói rồi, không kết hôn đâu! – Chương 8

9. – Chương 8

Từ hồi còn nhỏ, Nhạc Dương Linh không ngừng nói với cô rằng: dựa núi núi đổ, dựa người người chạy, chỉ có dựa vào chính mình là tốt nhất.

“Chị Xuân Phàm chăm chỉ làm việc như vậy chẳng phải là vì bạn trai chị không kiếm được nhiều tiền sao?” Điều này quá rõ ràng.

“Việc anh ta có tiền hay không mắc mớ gì đến chị? Chị chú trọng đến việc mình có tiền hay không.” Đây là tiếng lòng của một cô bé chịu cảnh mồ côi. Từ hồi còn nhỏ, Nhạc Dương Linh không ngừng nói với cô rằng: dựa núi núi đổ, dựa người người chạy, chỉ có dựa vào chính mình là tốt nhất.

Xuân Phàm tiếp một cuộc điện thoại nội bộ rồi nhanh chóng sắp xếp lại giấy tờ, tiến vào phòng tổng giám đốc.

“Tổng giám đốc có gì phân công ạ?”

Hiếm lắm mới thấy Dương Lập Hân không ngồi bên bàn làm việc, anh đang đứng cạnh cửa sổ lớn sát đất, cảnh bên ngoài là một khoảng trời xanh bao la.

Anh quay lưng lại với cô khiến cô liên tưởng anh với một pho tượng vậy, tuấn tú và lạnh lùng, dường như mọi bộ phận trên cơ thể anh, dù là lục phủ ngũ tạng đều làm từ hắc băng đá. Phong cách làm việc của

anh luôn dửng dưng và quyết đoán, mỗi khi nghe tin tức xấu đến mấy thì mặt anh vẫn lạnh như tiền. Đến cả cha ruột Dương Ngạn Phủ cũng bị anh đối xử lạnh nhạt, vô tình. Mọi chính sách của tập đoàn Đức Hân mà anh đề ra không bao giờ liên quan tới lợi ích của công ty bố, vậy nên Dương Ngạn Phủ vẫn dậm chân tại chỗ, chỉ làm chủ tịch công ty bách hóa Empire.

Chỉ ít người hiểu rõ được mối quan hệ phức tạp của nhà họ Dương và sự thật về mưu kế của kẻ thứ ba Lâm Á Trúc. Những doanh nhân bình thường đều cho rằng Dương Ngạn Phủ đơn giản chỉ là ngoại tình, có một đứa con gái ngoài giá thú, hơn nữa vợ ông ta đã qua đời lâu rồi nên tái hôn, việc này không nghiêm trọng đến mức con cái ông ta phản đối, làm khó cha mình kịch liệt như thế.

Lâm Á Trúc nhân cơ hội này mà than thở với người ngoài, vậy nên Dương Lập Hân bị hiểu lầm là anh đã đối xử tệ bạc với chính cha mình, người mẹ kế như bà ta và người em cùng cha khác mẹ Dương Đa Lệ cùng chịu đựng sự ghê lạnh.

Dương Đa Lệ kết hôn còn sớm hơn Dương Đa An, cô ta học đến năm thứ ba Đại học thì tạm bảo lưu kết quả, kết hôn với một đại thiếu gia vì lý do bụng bắt đầu to lên. Kỳ gia vốn không muốn cô ta làm con dâu, việc này làm hai nhà Dương, Kỳ nổ ra tranh cãi. Sau cùng, khi nghe nói Dương Lập Hân có thể gây áp lực lớn cho việc kinh doanh của Kỳ gia, Dương Đa Lệ mới được gả vào nhà họ Kỳ rồi thuận lợi sinh hạ được một tiểu thư bé bỏng.

Đến lúc này, Lâm Á Trúc mới nhận ra rằng tầm ảnh hưởng của Dương Lập Hân lớn hơn bà ta rất nhiều, hay cả danh gia vọng tộc như nhà họ Kỳ còn phải kính nể Dương Lập Hân, tỏ ra vô cùng vui mừng khi được kết thân với Dương gia khi anh ta ra mặt.

Sau việc đó, bà ta cho rằng Dương Lập Hân đã nhận Dương Đa Lệ là em gái rồi nên đã giúp đỡ, mà bà ta còn là một người “mẹ” nữa nên cảm thấy cần phải quan tâm đến đại sự cho “con trai”. Thế là Lâm Á Trúc nhiệt tình làm bà mối, tìm những đối tượng thiên kim tiểu thư trong những gia đình có vai vế, quan trọng nhất là người nào bà ta thích thì bà ta mới giết dây, giới thiệu cho anh.

(Các bạn đang đọc truyện tại: [tuthienbao](http://tuthienbao.com))

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Nhưng Dương Lập Hân cư xử như người ngoài ngàn dặm, đến cả một bữa cơm thân mật cũng không thềm đếm xỉa tới. Năm nay số tuổi của anh đã bước sang đầu ba, các bà mối cho nhà giàu cũng đã rục rịch tìm đối tượng cho anh, thậm chí còn mở cuộc tranh luận xem ai tài giỏi hơn, có thể làm nên hôn sự lớn nhường nào, kiếm được nhiều của hồi môn cho con gái nhà người ta,... Hơn nữa, nếu làm nên mối duyên cho Dương tổng và phu nhân tương lai, bà mối đó có thể vỗ ngực mà khoe: Phu nhân của tổng giám đốc Dương đẹp trai, tuấn tú là do tôi giới thiệu đấy!

Nhạc Xuân Phàm chỉ là một nữ thư ký nhỏ bé, cô đâu thể hiểu rõ được hết những phiền não bên dưới chiếc mặt nạ lạnh lùng của anh?

“Tổng giám đốc, có ba công văn...”

“Xuân Phàm.” Anh gọi tên cô, mắt vẫn hướng ra bên ngoài cửa sổ.

Trái tim nhỏ bé của cô “thịch” một cái, “Vâng, Lập Hân.” Anh rất hiếm khi có tác phong công tư bất phân, lần này cô cảm thấy hơi bất an.

“Ôm tôi một chút.”

“Á?” Cô ngây ngốc.

“Xuân Phàm, hãy ôm tôi.”

Giọng anh phát ra một cách yếu đuối từ cuống họng, anh vẫn không quay đầu để nhìn cô một cái. Chợt cô hiểu ra, anh sợ cô thẳng thừng từ chối “trước mặt”. Anh hôm nay làm sao vậy? Nhưng cô không nghĩ nhiều mà bước về phía trước, duỗi tay ra, từ sau lưng ôm lấy anh, áp má lên tấm lưng vạm vỡ, hai tay vòng qua eo anh.

Cái đồ kiêu ngạo này, dù sao cũng phải quan tâm tới sức khỏe bản thân chứ, cứ đứng mãi thế này không tốt đâu!

Cô cứ im lặng, im lặng, ồm ồm.

Một lúc lâu sau, hơi thở anh mới trở lại bình thường, ngữ điệu bình thản: “Xuân Phàm, em còn nhớ về cha em không?”

“Chưa gặp, không có ấn tượng.”

“Như vậy cũng tốt, tốt hơn rất nhiều.”

Tốt cái gì? Cô thầm thắc mắc.

Anh lạnh lùng nói: “Tôi có cha như không có vậy, người ngoài muốn phê phán tôi thế nào, tôi hoàn toàn không quan tâm, bởi vì tôi không làm gì hổ thẹn với lương tâm cả. Vậy mà, tại sao ông ta lại có thể làm thế với tôi? Ông ta không thấy rõ sự chán ghét của tôi đối với bà vợ lẽ của ông ta sao? Buổi cơm trưa hôm nay chỉ là cái cớ để bắt tôi đi xem mặt, Lâm Trúc Á tùy ý dẫn theo một cô gái tới để ăn trưa cùng, gắng sức làm bà mai cho tôi.”

Xuân Phàm không ngờ tới chuyện này.

“Anh muốn liên hôn sao?”

“Không.” Anh cầm lấy tay cô đang đặt trên eo mình, không cho cô buông ra, “Tôi chưa muốn bị em đá xuống giường, cho nên trước mặt không nghĩ tới chuyện này.”

“Ừm.” Cô không muốn thừa nhận rằng mình vừa nhẹ nhõm thở dài một hơi.

“Em có biết cô gái kia là ai không?” Tuy rằng anh không để ý, nhưng liệu cô có để ý tới chuyện này không?

“À, Đài Loan tuy nhỏ thật đấy, nhưng những thiên kim tiểu thư nhà quyền quý lại không ít, tôi không đoán ra được.” Xuân Phàm có chút hiểu biết về những mối quan hệ trong xã hội. Phạm Ti Ti là trưởng phòng ngoại giao, cô ấy hay đọc mọi thể loại tạp chí, kể cả báo lá cải nên biết rất nhiều chuyện. Từ cô nàng tiểu thư nào hay ăn chơi trác táng, ai là con gái bị bỏ rơi của ai, nhà nào là quyền quý thật sự, nhà nào mới chỉ mới giàu lên, đâu là nhà mới tậu của công tử nào đó, tiểu thư nào là kẻ ngốc nghếch, thiên kim tiểu thư nhà ai có học vấn cao, có anh em họ hàng thế nào,... Mọi thứ cô nàng đều nắm rõ trong lòng bàn tay, kể vanh vách cho Xuân Phàm nghe.

“Xuân Phàm.”

“Ừ?”

“Bữa tiệc tối nay tôi nhất định phải tham dự, em và Phạm Ti Ti hãy đi cùng tôi. Đây là trách nhiệm của em.”

“Trách nhiệm làm thư kí sao? Được.”

Cuối cùng anh cũng buông tay cô ra, anh xoay người lại nhìn cô, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, “Phạm Ti Ti là chiêu “tung hỏa mù” rất có hiệu nghiệm, người ngoài sẽ không để ý đến em.”

Cô đương nhiên không muốn bị chú ý quá nhiều, nhưng có đến nỗi không thể gặp gỡ ai không?

“Em có thể về trước, Phạm Ti Ti sẽ dẫn em đi trang điểm.”

“Gì chứ, thư kí không phải chỉ cần mặc đơn giản thôi sao?” Cùng lắm thì đổi một bộ váy công sở khác, mấy lần trước cô dự tiệc cùng anh đều mặc thế.

“Thư kí Nhạc muốn bị tôi đuổi việc sao?” Dáng dấp gian thương, cao cao tại thượng của anh lập tức trở về.

“Vâng, thưa tổng giám đốc.” Xuân Phàm quay trở về với tác phong thư kí chuyên nghiệp.

“Cô có thể đi.”

“Vâng.”

Ngoan thật, Dương Lập Hân nhìn theo cô, bóng lưng thanh thoát ấy, dù có quyết tâm lớn đến mấy anh cũng không dễ dàng buông tay. Trong công việc, cô có một tác phong chuyên nghiệp, cẩn thận, là một cánh tay phải đắc lực của anh, cô làm người tình của anh lại càng phù hợp hơn nữa. Cô sẽ không vì cặp kè bí mật với sếp mà làm cáo mượn oai hùm, việc này tất nhiên anh sẽ không cho phép, nhưng điều đó cho thấy rằng cô rất hiểu chuyện.

Muốn tìm một người hoàn hảo như cô, quả thực rất khó.

Anh lại quá bận rộn, thật sự không có đủ thời gian và sức lực để tìm người mới.

Nhưng tìm một người sẵn sàng làm “đạn mìn” che chắn cho Xuân Phàm, thủ đoạn này nhất định anh phải làm.

Bộ váy dạ hội màu vàng nhạt không tay mà cô đang mặc có thể khiến ai nhìn vào cũng sáng mắt. Đơn giản, tao nhã, dài đến đầu gối, đây là loại váy phù hợp cho các bữa tiệc, biết phối hợp với những loại vòng cổ, vòng tay thì càng làm hiện ra vẻ xa hoa quý phái mà vẫn khiêm nhường.

Lúc ở shop thời trang, khi mặc chiếc váy này và đứng trước cái gương to sát mặt, Xuân Phàm rất hài lòng với lễ phục ngày hôm nay của cô, vừa có thanh lịch lại vui mắt, điều này không nói quá.

Phạm Ti Ti trang điểm lâu hơn cô cả một tiếng, cộng thêm bộ váy khiêu gợi màu đỏ làm lộ ra rãnh ngực thật sâu cùng bắp đùi trắng như tuyết, trông cô nàng như một đại yêu tinh hiện nguyên hình.

“Này này, cậu nhất định phải ăn mặc như thế này à? Sẽ làm cho nhiều người nổi mắt vì tức đấy!” Đi tới nhà người ta để tham dự tiệc, cuối cùng lại xuất hiện với vẻ ngoài áp đảo quần chúng như thế này, chắc chắn sẽ có nhiều cô gái oán hận Phạm Ti Ti.

Nhưng stylist Bella lại rất hài lòng. Dưới bàn tay khéo léo của cô, người mẫu có thể biến thành muôn vàn hình tượng khác nhau, cô muốn thế nào thì được thế đó, mọi bộ đồ mà cô chạm tay vào lập tức biến thành “kiệt tác”.

Phạm Ti Ti tự đắc ngắm mình trong gương, vẻ mặt như lấy được nhị ngũ bát vạn. “Thế này thì mình áp đảo quần chúng rồi, cậu xem? Minh trang điểm lộng lẫy như vậy, chắc chắn tổng giám đốc sẽ nổi mảy mẩy vì có mỹ nhân như mình đi bên cạnh, anh ta sẽ hào phóng chi tiền cho lần đi dự tiệc này.” Cô biết Bella đang cố căng tai ra nghe các cô nói chuyện, các stylist thường nắm bắt thông tin rất linh hoạt, cho nên trách nhiệm thanh toán tiền chọn trang phục và váy áo cô sẽ ném hết cho tổng giám đốc. Cô không muốn phải quỵ tiền bất cứ ai, chỉ thích được sống vui vẻ, thoải mái mà thôi.

Bella nở một nụ cười chân thành, dứt khoát bảo: “Cho dù là cậu đến chỗ tớ hay tớ đến chỗ cậu, tớ vẫn sẽ nể tình bạn giữa chúng ta mà tính giá cả phải chăng.”

Phạm Ti Ti nở một nụ cười quyến rũ, “Cậu cứ lấy giá thoải mái nha! Dù sao sếp của bọn tớ cũng không để ý đến số tiền nhỏ nhỏ này đâu.”

“Không thành vấn đề.” Bella đã gặp qua nhiều người muốn lợi dụng túi tiền của ông chủ, nhìn các cô nàng ấy nũng nịu ngây thơ thế thôi, thật ra trong thâm tâm có những âm mưu sâu hiểm chẳng khác nào ma quỷ. Những cô nàng đó hay lên bảo cô tính giá cao lên, biến thành hai, ba cái hóa đơn rồi xin tiền ông chủ, tranh thủ bòn rút chút tiền.

Phạm Ti Ti hồn nhiên bảo Bella như vậy khiến cô càng chắc chắn rằng cô ta đang được Dương tổng nổi tiếng là kén chọn bao nuôi.

Lại có một vị khách khác giục cô tới chuẩn bị hộ, Bella nhanh chóng dời khỏi phòng thay đồ của Phạm Ti Ti và Xuân Phàm.

Xuân Phàm không những không uống phải dấm chua mà còn lo lắng thay cho bạn, “Này, cậu diễn rất xuất sắc, nhưng không sợ tin đồn nhảm sẽ chìm chết cậu à?”

“Có người bảo “Còn trẻ thì phải nổi tiếng”, già rồi thì chẳng còn ham thú gì. Năm nay mình hai lăm, cũng không tính là muộn lắm!” Phạm Ti Ti không lo ngại chiếc ghế có bản hay không mà ngồi xuống, hai chân

thon thả vắt chéo nhau, để lộ ra một bên bắp đùi tuyệt đẹp, sau đó cô lại thử tạo đủ các tư thế ngồi. “Xuân Phàm à, mình mặc như thế này có thừa gợi cảm nhưng lại không quá hở hang. Cậu không thấy mấy tạp chí hay đăng ảnh các cô nàng xấu như bò nhưng chịu khó để lộ ngực đẹp, đùi ngon, chẳng bao lâu sau đã kết hôn với đại gia, bây giờ đã làm mẹ của trẻ con, có người còn sắp lên chức bà rồi à? Thật chứ, nhìn cậu ăn mặc thế này ngoan hiền quá. Sorry, mấy tay săn ảnh sẽ không phung phí phim để chụp hình cậu đâu!”

Xuân Phàm cười như không, nói: “Đây chỉ là số ít thôi, hơn nữa lại là hạng người hám tiền. Dạo này hay xuất hiện một đồng cô nàng ra vẻ thiên kim tiểu thư trong khi tuổi đã sắp thành bà cô rồi, nhìn qua là thấy trong đầu chỉ toàn ý nghĩ trục lợi.”

“Mình chính là “thiên kim giả” đây, mình đang muốn đi áp đảo đồng người là “thiên kim thật” đấy!”

Xuân Phàm giật mình.

“Đoán ra rồi hả? Bữa tiệc tối nay có thể nói là “quần ma ra hết”, ba người nhà mình và ba người nhà cậu đều tới dự, lần này đã có cơ hội mặt đối mặt rồi, cậu nên chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đi.” Xuất thân của Phạm Ti Ti tạm gọi là từ một gia đình giàu có, nhưng cô luôn thâm hiểu rằng không thể chỉ dựa vào sức mình mới có thể vào được tầng lớp thượng lưu trong xã hội, vậy nên cô quyết tâm bắt đầu làm quen với những nhân vật tầm cỡ trong lúc còn đang làm việc ở công ty, trong đó việc tham dự tiệc tùng như thế này là điều tất yếu.

Giọng nói Xuân Phàm vẫn bình tĩnh: “Mình không có cha, sao có thể gọi là “người nhà” của mình?”

“Thoải mái một chút đi.” Phạm Ti Ti cười duyên, nói: “À, mình kể cho cậu chuyện này này. Trưa nay tổng giám đốc mời mình đi ăn, mình còn tưởng anh ta và chủ tịch cùng nói chuyện làm ăn, chuẩn bị vạch ra hướng quản cáo mới cho công ty bách hóa Empire nên đưa mình tới.”

“Cuối cùng là thế nào? Nghe cậu nói thì có vẻ như không phải thế.”

“Ôi, mình đúng là “đạn mù” chất lượng à!” Phạm Ti Ti nháy mắt, ung dung cười, “Cậu biết là thật ra chủ tịch vẫn luôn bị Lâm Á Trúc sai bảo rồi đấy, năm xưa nhờ có bà ta bày kế nên ông ta mới có thể thu

được lợi bước chân vào nhà giàu với cái móc con rết, thế nên so về tài trí thì chủ tịch sao có thể bằng được tổng giám đốc được, đúng không? Ma đầu đầu dễ bị dắt mũi như vậy!”

“Thế thì sao?”

“Bắt chủ tịch ra vẻ thân mật mời đi ăn cơm, hơn nữa còn là hẹn qua điện thoại, cậu nghĩ xem, ma đầu có phát hiện ra giọng nói gượng gạo của ông ta không? Vì vậy anh ta chuẩn bị kế hoạch đề phòng là dắt mình đi theo. Chủ tịch lúc nhìn thấy mình là thay đổi sắc mặt một chút, khoảng mười phút sau, Lâm Á Trúc dẫn thiên kim của công ty chứng khoán Bảo Thịnh, Hoa Chân Châu tới. Nói thật nhé, lúc đấy mình nhin cười đến nỗi sắp thất cả ruột lại ấy, mỗi lần Lâm Á Trúc có ngầm liếc mắt ra hiệu với mình, mình lại càng dán vào bên cạnh tổng giám đốc chứ quyết không chịu rời đi, sắc mặt cô nàng Hoa Chân Châu kia so ra còn khó coi hơn cả Lâm Á Trúc!”

Phạm Ti Ti dương dương tự đắc kể lại.

Xuân Phàm sau khi nghe xong lại có chút bối rối, cảm giác như sắp có chuyện xấu xảy đến.

Cứ cho rằng bí mật giữa cô và Dương Lập Hân có rất ít người biết tới đi, người ngoài cũng sẽ không hiểu kỳ về chuyện này, bởi hai người vốn sống kín đáo và cũng ít nói chuyện.

Nhưng, một người đàn ông mới ba mươi tuổi mà đã có một sự nghiệp lớn, vô cùng thành đạt, con đường công danh phía trước còn đang thênh thang rộng mở chào đón anh. Một người đàn ông xuất chúng như vậy, cho dù anh chưa lo về việc lập gia đình nhưng xung quanh anh còn có nhiều người lo cho anh hơn, cái danh “Phu nhân tổng giám đốc” rất hấp dẫn.

Xử lý việc này thế nào đây? Cô nên hay không nên chuẩn bị tâm lý để “lui đi”?

Đọc tiếp Nói rồi, không kết hôn đâu! – Chương 9

10. – Chương 9

Anh không thể chịu nổi thái độ xa cách, cố gắng né tránh của cô. Anh thích được ở cạnh cô, thậm chí trân trọng những giây phút quý giá mà họ ở bên nhau là bởi anh không biết được rốt cuộc anh và cô sẽ cùng chung một con đường trong bao lâu nữa, chẳng phải vì thế mà nên chung sống hòa thuận với nhau sao? Kết quả là cô hết lần này tới lần khác thách thức sự kiên nhẫn trong anh.

Tổng giám đốc và thư kí ngồi một xe riêng, trợ lý Sa Chấn lái một chiếc xe khác tới đón Phạm Ti Ti. Phân chia như thế nhưng có những kẻ tọc mạch nghĩ Dương Lập Hân và Phạm Ti Ti có gian tình sẽ tự nhủ rằng: Họ cố ý ngồi hai xe riêng để tránh bị lộ việc họ có gian tình, giấu đầu hở đuôi.

Xuân Phàm vốn định ngồi ở ghế trước, nhưng tài xế đã nhanh chân xuống xe, mở cửa ghế sau mời cô nên cô đành phải thuận theo ý tốt của sếp mà làm.

Dương Lập Hân đã thay trước một bộ Âu phục màu đen ở công ty, bữa tiệc tối nay mà anh phải tham dự là tiệc mừng thọ tám mươi tuổi của một vị quan trọng trong giới thương nhân. Nghe đâu hơn một nửa những nhân vật có máu mặt trong giới thương nhân đều được mời tới dự tiệc.

Anh ngồi thẳng, đôi mắt sáng ngời đang ngắm nhìn cô trong bộ váy thanh lịch. “Rất hợp với em.” Lần trước cô trang điểm gợi cảm cũng đẹp, nhưng không thể phủ nhận rằng anh đã quen và còn thích đáng vẻ hòa nhã này của cô hơn.

“Cảm ơn. Ngày mai tôi sẽ mang đi giặt là rồi gửi lại cho Bella.”

Anh bật cười, “Váy của em có vấn đề gì mà phải gửi lại cho Bella, tôi thích nhìn em mặc trong những bộ đồ cao cấp, đắt tiền như thế này.”

Trong lòng Xuân Phàm bỗng dậy lên một cơn sóng phức tạp mà cô cũng không hiểu nổi, “Tổng giám đốc, anh bị nhầm lẫn rồi. Tôi phải nhắc nhở anh rằng tôi không phải người tình mà anh bao dưỡng, anh đừng can thiệp vào cách ăn mặc và trang điểm của tôi.”

Anh thu lại khuôn mặt tươi tắn, “Em cứ coi như đây là phí quần áo mà công ty cung cấp khi đi tiếp khách cùng tôi.”

“Vậy thì được!” Cô đoán trang mỉm cười.

Quả thật cô nàng này không đáng yêu một chút nào! Dương Lập Hân cẩn thận ngắm nhìn lại khuôn mặt được trang điểm tinh tế của cô, trên đó không có chút biểu cảm, anh hỏi: “Xuân Phàm, em có tâm sự gì à?”

“Tổng giám đốc, bữa tiệc hôm nay ắt hẳn rất quan trọng, nếu không anh sẽ không tham dự mà còn dẫn theo ba nhân viên. Anh đã làm việc cả ngày rồi, có muốn chợp mắt nghỉ ngơi một chút không?”

Cô lại dựng lên bức tường ngăn cản anh! Anh kêu Xuân Phàm, vậy mà cô lại trả lời anh bằng giọng điệu lễ phép đối với cấp trên. Anh bảo cô tới chỗ Bella để sửa soạn cùng Phạm Ti Ti, cô không những phá bỏ bức tường đó mà còn gia cố cho nó vững chắc hơn.

“Xuân Phàm, rốt cuộc là em...” Anh đưa tay ra, nắm lấy tay cô, vậy mà cô lại né tránh.

“Tổng giám đốc, tôi chỉ là một người phụ nữ bình thường, không phải Ảnh hậu Kim Mã, không thể cứ một tí là lại thay đổi vai diễn của mình. Tôi đang cùng anh đi làm việc công, thế nên anh hãy gọi tôi là “Thư kí Nhạc”! Như vậy sẽ phòng tránh việc tôi quên mất thân phận của mình mà ở trước mặt mọi người gọi tên không hay của anh.”

Tên không hay của anh là gì? Người ngoài hành tinh ư?

Thấy cô đang đánh trống lảng, khuôn mặt lại lộ ra vẻ cười như không khiến Dương Lập Hân đột nhiên nổi giận.

“Tài xế Vương, đỗ xe lại ven đường.” Anh ra lệnh rành mạch, đợi tài xế dừng xe lại, “Anh xuống xe chờ một chút.”

Tài xế Vương lập tức xuống xe, đóng cửa lại, đi ra chỗ khác đứng chờ. Sa Chấn cùng Phạm Ti Ti đi phía sau cũng dừng xe lại, tài xế Vương thấy vậy liền đi tới, ngăn không cho bọn họ tới xe của tổng giám đốc để hỏi thăm.

Cũng may là đang đi trên con đường qua khu biệt thự cao cấp chứ không phải là khu trung tâm thành phố.

Xuân Phàm bị anh dọa cũng hơi sợ, “Anh đang làm gì thế? Anh rất ghét phải đến muộn mà.”

Sắc mặt Dương Lập Hân tối lại, lạnh như băng: “Rốt cuộc là tôi đã làm gì khiến em giận dữ? Em không nói rõ ràng cho tôi thì cả tối nay, thậm chí đến đêm cũng ở đây.”

“Tôi không giận dữ gì cả. Để tôi đi gọi tài xế Vương... A! Đau đấy!”

Anh dùng lực nắm lấy cánh tay của cô, kéo cô lại gần anh. Cô đang ngồi sát cửa, vậy mà loáng một cái mặt cô đã kề cận khuôn mặt anh tuần của anh, trong mắt anh còn lóe lên tia lửa giận dữ khiến lưỡi cô cứng đờ lại.

“Anh... Anh...” Anh ta bị ai chọc giận thế?

“Nói, em đang nghĩ gì?”

“Anh buông tay ra đi! Tôi sẽ bị đau đấy!” Cô đáng thương giơ lên cánh tay trái hằn rõ năm ngón tay của anh.

“Sợ đau thì nói nhanh!” Tuy vẫn hung dữ với cô nhưng anh đã giảm lực nắm lấy tay cô. Đây là lần đầu người con gái mà anh đang cặp kè khiến anh nổi giận như vậy. Mỗi khi ở gần cô, mọi thứ xung quanh anh như đảo lộn, không thể đoán trước được.

“Anh muốn tôi nói gì đây? Anh là ma đầu, là người tàn nhẫn, tự nhiên đánh tôi.” Cô nổi giận, giơ nắm tay phải lên trước mặt anh, không phát hiện ra cô còn bạo lực hơn cả anh lúc này. “Tôi đã làm gì nên tội mà anh lại dám hành hung tôi? Tôi chẳng qua chỉ là nhắc nhở anh rằng anh là “tổng giám đốc”, đừng để cho người ngoài phát hiện ra chuyện anh có một tình nhân lén lút trong bóng tối, tránh làm ảnh hưởng đến việc liên hôn trọng đại của anh.”

“Cái gì mà liên hôn trọng đại?” Anh bắt lấy cái tay phải đang muốn gây sự của cô. Xem ra đúng là cô đang dồn sức muốn đánh anh thật!

“Tổng giám đốc thông minh cơ trí à, chắc hẳn anh chưa biết đến một trường hợp đặc biệt trong những buổi tiệc trọng đại như thế này rồi. Những gia đình giàu sang có con gái đạt tiêu chuẩn là thực nữ, tam tông tứ đức chỉ cần nhìn trúng anh là sẽ tự động mai mối, giới thiệu người đẹp cho anh, anh không cần phải làm cao quá đâu, mau mau chọn rồi giữ lấy một cô đi!” Xuân Phàm tốt bụng nhắc nhở anh, cô cũng tự nhắc nhở chính bản thân mình rằng cô không nên dây dưa lâu dài với anh để nảy sinh tình cảm, bằng không đến lúc anh trở thành chú rể tươi cười vui vẻ bên cô dâu, người sẽ chịu đau khổ cuối cùng chỉ là cô.

Qua những chuyện mà mẹ đã từng trải, cô hiểu một điều rằng không đáng để đau khổ vì đàn ông.

Dương Lập Hân gầm nhẹ. “Em lấy đâu ra cái tin tôi muốn liên hôn hả? Em sợ chuyện giữa tôi và em mập mập mờ mờ, đến lúc đó sẽ là rắc rối sao? Yên tâm, so với em tôi càng ghét những chuyện không rõ ràng, nhất là kiểu mối quan hệ mập mờ kéo bùn dấy nước!” Nói rồi anh dứt khoát buông tay, lạnh lùng quay đầu nhìn ra phía khác, hoàn toàn không để ý đến cô nữa.

Bỗng nhiên bầu không khí trong xe trở nên yên tĩnh một cách đáng sợ.

Anh không thể chịu nổi thái độ xa cách, cố gắng né tránh của cô. Anh thích được ở cạnh cô, thăm trân trọng những giây phút quý giá mà họ ở bên nhau là bởi anh không biết được rốt cuộc anh và cô sẽ cùng chung một con đường trong bao lâu nữa, chẳng phải vì thế mà nên chung sống hòa thuận với nhau sao? Kết quả là, cô hết lần này tới lần khác thách thức sự kiên nhẫn trong anh.

Nhạc Xuân Phàm không tin được là ma đầu vừa vô cớ nổi cáu với mình?! Anh ta đang nghĩ rằng anh ta là người bình thường đi ngoài đường, thừa thời gian để tỏ ra cáu kỉnh giữa đường giữa phố sao? Thật là trẻ con, không biết tốt xấu phải trái!

Phải chăng lúc trước cô đã nhìn nhầm anh ta?

Bất kể thế nào, thân là một thư kí, cô có trách nhiệm phải nhắc nhở để sắp không tới muộn, nghĩ cách cùng anh tới bữa tiệc đúng giờ, nếu không cô sẽ

không làm tròn bổn phận của một thư kí hoàn hảo.

Kiên nhẫn nào, Nhạc Xuân Phàm.

Đối với cái tính trẻ con hơi tí là cáu kỉnh, tuy rằng cô rất muốn đập cho anh ta một phát, nhưng cô là một người được giáo dục tử tế, không thể bạo lực được... Cô đã quên mất việc vừa rồi cô ra tay với người ta không nhẹ một chút nào.

“Tổng giám đốc.”

Không có động tĩnh.

“Lập Hân.”

Vẫn không để ý đến cô.

Rất tốt, rất lạnh lùng, con bà nó lạnh lùng.

Xuân Phàm nhìn nửa khuôn mặt lạnh lùng đang hướng ra phía ngoài cửa sổ, sau đó lại hướng tầm mắt ngắm nghía đôi bàn tay đang đặt trên đùi. Mười ngón tay thon dài, móng tay được cắt gọn gàng sạch sẽ, quả là con người vô cùng nghiêm túc. Haizz, ít nhất anh ta cũng thích sạch sẽ, coi như đây là một điểm cộng, cô sẽ thử giảng hòa trước. Bàn tay của Xuân Phàm lặng lẽ di chuyển tới gần tay anh, một đầu ngón tay xoa thành vòng tròn trên mu bàn tay anh, tiếp đó là hai ngón, rồi ba ngón...

Anh nhanh chóng bắt lấy bàn tay hư của ai đó, cô đang làm nũng với anh sao? Đột nhiên tâm trạng của anh thay đổi, trong mắt gọn lên một chút ý cười khó nhận thấy.

“Tay của anh ấm thật.” Tinh thần cô cũng tốt lên nhiều nên cô nở một nụ cười tươi. Cái tên ma đầu này, không còn thời gian cho anh thay đổi tâm trạng xoành xoạch đâu, mau trở lại bình thường đi!

“Em lạnh à?” Cảm giác thấy tay cô man mát, anh nhìn lên bộ váy không tay mà cô đang mặc, sau đó tự cởi áo vest ra, choàng lên vai cô. “Tôi đã dặn là cẩn thận kẻo bị cảm mà.”

“Không sao cả, vẫn đang mùa hè mà.” Hai gò má của Xuân Phàm ửng hồng, cô nhìn anh, “May là tôi không mặc bộ váy “siêu gợi cảm” theo ý Bella, bộ đó còn hở hơn thế này nhiều. Còn phải tốn không ít thời gian để trang điểm cho hợp, nhất định phải là người không sợ bị lạnh mới mặc được chiếc váy đó.”

“Em có thể thử mặc mà.”

Cô cười một cái. “Xin anh, loại váy gợi cảm như thế phải thì ngực phải rất to mới mặc được đẹp, cho dù anh có khích tôi cũng không mặc lừa mà mặc cái đó đâu.” Người thông minh là người biết mình biết ta.

Người nào đó đen tối nghe cô nói vậy lập tức nhìn xuống ngực cô, ngắm nghía một hồi lâu. Ừm, cũng chỉ là cỡ vừa, không phải loại to đặc biệt.

“Anh nhìn cái gì đấy?” Anh ta còn dám nhìn chằm chằm!

“Không có gì.” Hồi ở bên Mỹ anh từng có mấy người bạn gái ngực khá to, nhưng anh không mặn mà lắm đối với họ.

“Để tôi nhắc anh lại lần nữa, anh sẽ đến muộn đấy.”

Dương Lập Hân nghe vậy liền lúi lúi di động ra gọi tài xế quay về xe. Tài xế Vương lập tức ngồi vào ghế lái, anh còn tò mò liếc gương chiếu hậu nhìn xem hai người phía sau thế nào. À, thư kí Nhạc đang khoác chiếc áo vest của tổng giám đốc, coi như anh chưa thấy gì.

Trong mười phút tiếp theo, anh vô tư nghịch ngón tay của cô nhưng cô ngoan ngoãn để cho anh chơi tùy ý kéo lại đỡ chứng rồi bắt “dừng lại ven đường” một lần nữa. Nếu chuyện đó thật sự xảy ra chắc cô không kiềm chế được mà “xả” ra những từ ngữ thô tục mất.

Chẳng mấy chốc mà họ đã tới hội trường tổ chức bữa tiệc, cô nhẹ nhàng bỏ chiếc áo khoác của anh trên vai mình ra rồi giúp anh mặc lại, còn cẩn thận cài khuya cho anh nữa. Anh tỏ ra vô cùng hài lòng và trở về với bộ dáng bình thường.

“Chuẩn bị vào trận địa nào, thư kí Nhạc.” Anh biết rõ lai lịch của cô nên hiểu rằng bữa tiệc hôm nay có thể sẽ chạm mặt vài người mà cô không thích, vì vậy mới nhắc nhở cô chuẩn bị tâm lý trước.

“Vâng, thưa tổng giám đốc.”

Không hổ danh là nữ thư kí có khí chất nhất công ty, cô bình thản nở một nụ cười vân đạm phong khinh.

Yêu nữ! Đồ dê tiện! Con hồ ly tinh!

Đúng là trong bữa tiệc có không ít quý cô, quý bà thắm máng chữi Phạm Ti Ti, cô vô cùng vui vẻ đón nhận những ánh mắt ghen ghét của họ.

Vừa lúc Dương Lập Hán bước vào bữa tiệc, bà mẹ kế Lâm Á Trúc liền ôm tay Dương Ngạn Phủ đi tới, ra vẻ quan tâm hỏi thăm: “Sao con đến muộn thế? Mặc dù con lo chuyện công việc nhưng thế cũng là thất lễ đối với ông Lâm rồi.”

Phạm Ti Ti nhanh chóng đứng ra đỡ lời, trước khi nói còn không quên nở một nụ cười quyến rũ, “Đều là do cháu ạ, vì không muốn làm mất mặt tổng giám đốc nên cháu đã khiến anh ấy chờ hơi lâu để lựa chọn trang phục thích hợp cho bữa tiệc ngày hôm nay.”

Trang phục thích hợp ư? Chỗ nào hở được thì hở, bộ váy mà cô ta đang mặc có khi còn chưa may đến một tắc vải, vậy mà dám bảo là trang phục thích hợp sao? Những người xung quanh đang căng tai ra nghe họ trò chuyện, đàn ông thì mắt sáng như đèn pha, phụ nữ thì chia làm hai loại: số ít tự nhận thấy mình có ngực bự nên càng ưỡn ngực ngẩng cao đầu “khoe hàng”; số còn lại vội vàng dùng ánh mắt cảnh cáo với chồng hoặc bạn trai, trong đó có cả Lâm Á Trúc đang gườm gườm chồng.

Dương Lập Hán nhân lúc ấy tránh đi, tới chỗ ông Lâm chúc thọ.

Xuân Phàm đứng sau Phạm Ti Ti nói thầm: “Mình đã bảo là sẽ có nhiều người tức nổ mắt mà!”

Phạm Ti Ti không ngần ngại. “Mình kiêu sa thế đó, đừng ghen tị nha.”

Xuân Phàm cười nhạt, nói: “Tin mình đi, mình không gia nhập đội ngũ đó đâu.”

“Mình biết mà! Cậu là kiểu người “Ăn ba bát làm nửa chén”[1], đâu có để ý đến mấy chuyện vặt này.” Phạm Ti Ti vừa cười vừa trưng ra dáng vẻ đáng yêu, dễ thương. Ban đầu khi biết chuyện Dương Lập Hán đã leo được lên giường Xuân Phàm, cô suýt chút nữa ngất lịm. Xuân Phàm không kết hôn, OK cô ủng hộ; cô ấy muốn giữ mình đến già, OK; nhưng câu phải con cá ăn thịt người mà đầu rồi cho lên giường, chuyện này sốc khỏi bàn!

[1]

“Ăn ba bát làm nửa chén: Đài ngữ, ý nói ăn hại nhiều hơn làm việc.

Người có thể khiến Phạm Ti Ti chịu cú mình báỉ phục, chỉ có thể là Nhạc Xuân Phàm.

Xuân Phàm chỉ cười rồi tiến về bàn ăn, cô tự ý thức mình hôm nay tới đây chỉ là phụ kiện đi kèm của sếp, đóng vai trò làm bình hoa[2] thôi.

[2]

Bình hoa: Chỉ những cô gái xinh đẹp nhưng ngốc, lười biếng, ăn bám các đại gia.

Lão doanh nhân này quả thật là người có tiếng tăm lừng lẫy, đến cả Dương Lập Hán cũng phải nể trọng ông Lâm mấy phần. Bữa tiệc mừng thọ đã được tổ chức long trọng tại khách sạn lớn nhất thành phố từ trưa,

buổi tối lại mở tiệc rượu thiết đãi khách quý tại biệt thự tư gia. Việc phục vụ cũng rất chuyên nghiệp, mỗi bàn ăn đều có người phục vụ giúp khách khuấy lấy đồ ăn, trong hội trường còn có bảy, tám nhân viên luân phiên đi lại mời khách đồ uống hoặc điểm tâm.

Xuân Phàm coi như mình là người tàng hình, tốt nhất là không ai chú ý đến cô. Còn gì thú vị hơn khi thoải mái hưởng thụ thú vui nhấm nháp đồ ăn ngon của nhà giàu, xem cảnh người ngoài sau khi đấu khẩu với nhau còn cụng ly rượu, không quên nặn ra nụ cười giả tạo.

Cô nhón một miếng pho mát tròn tròn từ một cái khay vào trong miệng, ngậy ngậy thơm thơm, mùi hương thật đậm đà. Bên cạnh có một chiếc khay bạc khác bày chocolate được làm thủ công, đây là thứ mà cô khoái khẩu nhất nên nhón thêm một miếng chocolate rượu vang bỏ vào miệng, cứ như thiên đường trong miệng vậy, cô không khách khí nữa mà “xử” thêm ba miếng chocolate. Bánh brownies hạt dẻ cũng thật tuyệt vời, chỉ là ăn quá nhiều điểm tâm đồ ngọt cũng không hay lắm nên cô quyết định đổi sang món mặn. Ở đây phục vụ cả bánh mì bơ sữa và bánh mì bơ tỏi kiểu Pháp, chỉ nhìn qua thôi mà đã ứa nước miếng...

“Xuân Phàm! Sao em lại ở đây?” Một người đàn ông trẻ tuổi phong thái nho nhã bước tới trước mặt cô, nhẹ nhàng hỏi.

Giọng nói cùng khuôn mặt sáng sủa đầy lôi cuốn của người đó khiến cô bất ngờ, Xuân Phàm không dám tin vào mắt mình nữa, cứ đứng đó mà nhìn chăm chăm vào anh. Hà Dân Tuấn, người con trai luôn có nụ cười tươi tắn, ấm áp như ánh nắng Mặt Trời đang đứng trước cô, nhưng nét ngây ngô của thời còn học Đại học không còn trên khuôn mặt anh nữa mà thay vào đó là sự quyến rũ của một người đàn ông từng trải, ngoài ra anh dường như không thay đổi chút nào.

Hà Dân Tuấn là đàn anh hơn cô một tuổi thời còn học Đại học, cũng là mối tình đầu của cô.

Người con trai luôn nở nụ cười hiền lành như ánh dương rực rỡ đó, thật ra đã từng đối xử rất tàn nhẫn với cô.

Tất nhiên anh ta sẽ không nghĩ vậy mà chỉ đứng đó nhìn cô, không quên nở một nụ cười tươi tắn đầy mê hoặc.

“Anh không nghĩ sẽ gặp em trong trường hợp này, thật bất ngờ.” Hà Dân Tuấn đắc chí nhìn quanh bữa tiệc như ngầm ám chỉ anh ta là chủ nhân của nơi này. “Ông Lâm là ông ngoại của vợ anh, cô rất yêu anh nên anh nói gì cũng nghe theo. Đúng rồi, em được mời đến đây sao?” Câu cuối ẩn chứa sự hoài nghi.

Mắt cô tối lại, Xuân Phàm đang tự mắng bản thân, sao tim cô lại có thể đập như trống khi nhìn thấy anh ta chứ, thật nực cười. Đầu óc cô luôn minh mẫn và rất lý trí, trong nháy mắt đối mặt với anh ta lại trở nên hoàn toàn trống rỗng. Chuyện này là sao?

Không được, chuyện cũ chỉ là mây bay gió thoảng, giữa họ chẳng còn gì nữa.

Cô nhìn thẳng vào anh, nở một nụ cười nhẹ, “Tôi không được mời nhưng sếp tôi nhận được thư mời.”

“Sếp của em là...?”

“Tổng giám đốc Dương Lập Hân, t

ôi là thư kí của anh ấy.”

Ánh mắt Hà Dân Tuấn đang nhìn cô bỗng có chút kì lạ. “Nhiều người bảo anh ta là vị tổng giám đốc đẹp trai tuấn tú nhất, nhưng bà ngoại anh luôn bảo xét về bề ngoài, anh không thua kém hẳn ta chút nào. Em nghĩ sao?”

Cô có thể nghĩ gì đây?

Xuân Phàm khẽ nhướn mày, “Anh Hà, anh và tổng giám đốc của tôi hoàn toàn khác nhau, anh ấy không để ý đến bề ngoài, chỉ chú trọng năng lực làm việc.”

Hà Dân Tuấn khẽ cười: “Mọi người truyền tai với nhau rằng anh ta là người cuồng công việc, đến cả thời gian tìm bạn gái cũng không có, mới đây chỉ có thể tiêu tiền cho một con hồ ly tinh làm tình nhân, cô ta chính là Phạm Ti Ti – bạn thân của em – đúng không?”

“Không ngờ anh Hà cũng biết rõ mấy chuyện đồn đại kiểu này.”

“Xã hội thượng lưu có gì là bí mật?” Anh ta đắc ý tự nhận mình là người trong giới thượng lưu.

Đúng là không có bí mật gì, chỉ có truyền nhau những lời nhảm nhí thôi.

Trong cô tự nhiên xuất hiện cảm giác trống rỗng. Không phải là khi bất ngờ gặp lại mối tình đầu, tìm người ta hay đập thình thịch, nhất thời bị rung động bởi người cũ sao? Có lẽ cô không nên kì vọng quá cao vào con người này.

Nghĩ lại thì, cô cần phải tìm một cái gương để tập biểu cảm khuôn mặt cho tốt.

Không còn mấy hứng thú, Xuân Phàm tự suy nghĩ viễn vông một chút. Cô đã từng nghĩ mãi về cái ngày cô và Hà Dân Tuấn chạm mặt, cô sẽ nói gì, làm gì với anh, khi những thứ mà cô muốn làm cùng anh trở thành sự thật, cô sẽ không bám lấy anh mà ngược lại còn tránh xa khỏi anh ta.

Tiếc rằng tính cách của cô quá kiêu ngạo, cô rất tự tin nên không dễ nhận mình thua.

Xuân Phàm tiếp tục thưởng thức chocolate, thuận tay vợ một nắm kẹo. Ừ, khả năng hấp dẫn phụ nữ của anh chàng này ngày càng nâng cao, có thể nói những lời khiến phụ nữ cảm thấy ngọt ngào.

“Xuân Phàm, Xuân Phàm!” Người tự xưng là mỹ nam Hà Dân Tuấn cất giọng nhẹ như gió ẩm mùa xuân gọi cô, muốn quyến rũ cô thêm lần nữa. “Em đang nhớ về những kỉ niệm chúng ta đã từng có với nhau phải không? Anh cũng thường nghĩ đến em, muốn biết xem cuộc sống của em thế nào, có tốt hay không? Tiếc rằng anh đã kết hôn nên không tiện tìm em. Xuân Phàm, em có thể thông cảm cho hoàn cảnh của anh không?”

“Đàn anh, anh cần gì sự thông cảm từ em chứ! Chúng ta vốn là hai đường thẳng song song, đến cả suy nghĩ cũng chưa bao giờ giống nhau.” Tim Xuân Phàm đột nhiên hơi thất lại, nhưng cô quyết tâm không để tình cảm vu vơ lấn át lý trí, “Nhìn anh cũng tốt lắm, xem ra cuộc sống gia đình của anh rất hạnh phúc.”

Hà Dân Tuấn quả nhiên vô cùng vui sướng vì chủ đề lại là mình, con người đen ánh lên một tia đắc ý. “Đúng là anh đang rất hạnh phúc, mẹ anh đã từng xem bói cho anh, bà bảo rằng anh có số trời sinh là quý tử, cưới được người vợ có tướng vượng phu, sự nghiệp thuận buồm xuôi gió.”

“Quả là chuyện tốt.” Cô đáp lại một cách xã giao.

“Vợ anh cái gì cũng tốt, tiếc là không được đẹp bằng em, nhưng cô ấy cũng biết cách trang điểm sao cho da trắng ngần, các đường nét rõ ràng, không đến mức khiến anh mất mặt. Cô ấy cũng rất chung thủy, một lòng theo anh, anh cũng rất yêu cô ấy.”

“Thật là tốt!” Bên ngoài nói khách khí vậy với anh ta, nhưng trong lòng cô lại thầm nghĩ: nếu như không phải vợ anh là một thiên kim tiểu thư nhà giàu, lại suốt ngày moi tìm moi gan ra ca tụng, khen ngợi anh thì chắc anh cũng chẳng yêu nổi cô ta!

“Xuân Phàm, hiện giờ anh là Quản lý của công ty, nếu như em vẫn niệm tình xưa nghĩa cũ giữa chúng ta, lúc nào em cũng có thể sang bên anh làm thư kí của anh.” Câu nói của anh ta đầy ẩn ý, muốn bảo rằng họ có thể tranh thủ ngoại tình với nhau một chút. “Dương tổng đã thích loại đàn bà làm hồ ly tinh rồi, anh ta sẽ không có hứng thú với mẫu người không hiểu chuyện yêu đương như em đâu. Mà anh, ít nhất anh cũng hiểu khá rõ về em.”

Anh đang muốn sỉ nhục ai hả? Đàng hoàng làm thư kí của tổng giám đốc không làm, lại đi làm thư kí cho tên quản lý quen như anh, tiền lương, phúc lợi chẳng phải rất xoàng sao? Huống chi cô không có hứng thú làm kẻ thứ ba.

“Không, anh không hiểu tôi đâu.” Vẻ mặt Xuân Phàm lạnh lùng.

Hà Dân Tuấn thương tiếc nhìn cô, “Chính thái độ lạnh lùng này của cô em mà năm xưa anh mới say như điên. Bây giờ cũng chẳng có thằng đàn ông nào chịu kết hôn rồi mới lên giường cùng cô em đâu, cô em cố chấp đến mức không nghĩ tới lợi ích bản thân rồi. Thử nghĩ xem, cô em đã ngần này tuổi...”

“Anh còn nói thêm nữa thì tôi sẽ buộc tội anh đang quấy rối tình dục.”

“Hà?”

11. – Chương 10

Khi đã bước chân vào xã hội, khả năng tìm được một người bạn tốt là rất khó, cơ hội để tìm một người “tri kỷ” còn khó hơn vạn lần.

Xuân Phàm đang nghĩ cách tránh xa con người huênh hoang kia, vừa định nói tiếp thì có một giọng nói vang lên từ phía sau.

“Xuân Phàm!”

Nghe thấy có người gọi, cô quay đầu nhìn về phía sau, một đôi nam nữ đang đi tới chỗ cô, trên khuôn mặt thường trực nụ cười quen thuộc.

“Dật Tâm, chị cũng tới rồi!” Xuân Phàm thân mật chạy tới, nắm tay cô gái tóc ngắn, ánh mắt lại chuyển sang người đàn ông trẻ tuổi có thân hình to cao đứng bên cạnh, cô cười tươi, “Romain, Phương Tịnh Khải?”

“Rất vui vì em vẫn nhớ tôi.” Phương Tịnh Khải cười chân thành, nụ cười của anh rất có thiện cảm và gây được ấn tượng tốt.

Thư Dật Tâm liếc qua Hà Dân Tuấn rồi hỏi Xuân Phàm: “Xuân Phàm, chẳng lẽ em định cặp kè cùng tên đó? Tỉnh táo một chút đi, đừng để hấn lừa em.”

Xuân Phàm than, “Em có cặp kè với anh ta đâu? Là anh ta tự vác xác đến rồi khoe khoang vợ anh ta là cháu ngoại của ông Lâm, cuộc sống anh ta đang rất thuận lợi, sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, sau đó còn muốn em nhảy việc làm thư kí của anh ta để cùng nhau hú hí.”

“Đúng là dạng đàn ông kém cỏi! Chỉ cần có cơ hội, chị sẽ chinh anh ta thừa sống thiếu chết.”

Thư Dật Tâm đã nói là làm, cô là một người phụ nữ quyết đoán và rất có thực lực. Năm đó, khi Xuân Phàm và Phạm Ti Ti bắt đầu học ở trường nữ sinh quý tộc thì Thư Dật Tâm là đàn chị khóa trước của hai cô. Ba người đồng bệnh tương lân^[1], đều là kết quả từ cuộc tình bên ngoài nên họ rất thông cảm và hiểu nhau, Thư Dật Tâm như một người chị cả, chăm sóc các cô rất chu đáo. Điểm khác biệt giữa hai cô và Thư Dật Tâm là Thư Đồng – bố Thư Dật – khi biết tới sự xuất hiện của cô trên đời đã muốn nuôi dưỡng cô, có điều người vợ hợp pháp của ông phản đối, mãi cho đến lúc người con duy nhất mà vợ ông sinh ra lại muốn tại ngoại ở nước ngoài, Thư gia không còn người kế thừa nữa, sau đó Thư Dật Tâm mới có thể tới sống ở nhà họ Thư một cách hợp pháp với vai trò là người thừa kế tài sản. Sau đó, cô tốt nghiệp Đại học với tấm bằng xuất sắc, trở về làm việc trong công ty của gia đình, thể hiện rõ bản lĩnh và mưu trí của mình không kém gì đàn ông cho mọi người thấy.

[1]

Đồng bệnh tương lân: Khi hoàn cảnh người ta giống nhau thì sẽ thông cảm với nhau.

Từ trước đến nay, cô không câu nệ chuyện trang điểm sao cho thật đẹp, không mặc những bộ váy dạ hội lộng lẫy hoặc váy ngắn, cô thường xuyên mặc quần dài đơn giản. Chỉ có những sự kiện quan trọng như đêm nay thì cô mới phá lệ, mặc một bộ váy xúng tẩm.

Thư Dật Tâm là mẫu người phụ nữ có tiêu chuẩn nữ trung hào kiệt. Nếu cô là đàn ông, Xuân Phàm tin chắc rằng mình sẽ yêu Dật Tâm.

Tiếc rằng kiếp này họ không có duyên, chỉ Phạm Ti Ti mới có thể độc chiếm cô ấy ở kiếp này thôi.

Thư Dật Tâm chính là “Anata” mà Phạm Ti Ti suốt ngày lú lo trên môi. Họ là một cặp từ hồi các cô còn đang đi học, nhưng hai người không thể công khai quan hệ là người yêu của nhau được. Ông Thư Đồng vẫn luôn nghĩ rằng sẽ sắp xếp cho con gái một cuộc liên hôn, ông mong cô nhanh chóng cưới chồng, sớm có con trai để có người dâng hương khi ông nhắm mắt xuôi tay.

Chuyện Phạm Ti Ti giờ thói quỵến rũ, hơi một tí là phóng điện vào đám đàn ông chỉ là để che mắt thiên hạ thôi.

“Xuân Phàm,” Thư Dật Tâm trêu ghẹo, “là yêu yêu muốn chị tới đây để giúp anh hùng cứu mỹ nhân đây. Cô ấy thấy Dương tổng cả tối nhìn về phía em nhiều lắm, mặt thì lạnh như băng. Cần thận kéo tẹo nữa anh ta chất vấn quan hệ giữa em và Hà Dân Tuấn đây.”

“Tổng giám đốc dựa vào đâu mà hạch hỏi em về chuyện đó?”

“Xuân Phàm à, sao em ngốc thế!”

“Chị Dật Tâm, Phương Tinh Khải là anh chàng mà người nhà chị sắp xếp xem mặt à?”

Thư Dật Tâm và Phương Tinh Khải nhìn nhau cười khỏ, hai người bọn họ đều chung cảnh ngộ, người thì là con gái nhà danh giá, người lại là con cả trong gia đình. Cả hai bọn họ đều chưa nghĩ đến chuyện yêu đương kết hôn một cách nghiêm túc, vì vậy chỉ có thể cộng tác để giúp nhau che dấu.

“Cô nghĩ thế này có tác dụng không?” Việc có một tình nhân với anh là điều không thể chấp nhận được, cho dù cuối cùng Romain sẽ bị bố mẹ than trách.

“Chúng ta đều đã đến tuổi kết hôn, người nhà nóng lòng thúc giục lắm, nhưng chỉ có thể đi từng bước từng bước một thôi.” Thư Dật Tâm nháy mắt vài cái, nói một cách quả quyết.

Cô

cùng Phương Tinh Khải quả thật chỉ giả vờ làm một cặp, đã và đang có quá nhiều người phụ nữ theo đuổi anh khiến anh chán ngán, nhưng riêng với Xuân Phàm, anh lại có cảm tình với cô, anh thích những cô gái cá tính như cô.

“Khi nào có thời gian chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm chứ?” Anh rất có phong độ, vừa hỏi ý kiến cô vừa đưa cho cô một ly cocktail.

Xuân Phàm không từ chối, nhận lấy ly rượu.

Khi đã bước chân vào xã hội, khả năng tìm được một người bạn tốt là rất khó, cơ hội để tìm một người “tri kỷ” còn khó hơn vạn lần. Chính vì vậy mà Xuân Phàm rất trân trọng tình bạn của cô với Phạm Ti Ti và Thư Dật Tâm, hơn nữa Romain còn là bạn của bạn, khả năng cao sẽ trở thành bạn của cô.

(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao.com)

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Cô nhìn đồng hồ, cũng không còn nhiều thời gian nữa, cô nên trở về bên cạnh sếp để làm tròn bổn phận của mình ngày hôm nay, nếu anh ta thấy chướng mắt khi nhìn cô thì cô lại chạy ra một chỗ khác để ngấu nghiến đồ ăn. Cô hôm nay đóng vai trò thư kí ngốc nghếch ăn hại kia mà! Tổng giám đốc đã keo kiệt vài lời khen thì cô vẫn tự thấy mình rất tốt.

Xuân Phàm đi men theo tường, chậm rãi tới gần Dương Lập Hân, cô nở một nụ cười thanh tao khi đã lọt vào tầm mắt của anh.

“Tôi cứ nghĩ cô quên mất mình là thư kí của ai rồi cơ đấy.” Giọng nói của Dương Lập Hân có chút nghiêm khắc.

“Anh có cần tôi lấy một đĩa đồ ăn hộ không?” Cô chỉ nhàn nhạt trả lời.

“Em ăn no chưa?” Anh bận tiếp khách, còn cô lại vui vẻ tán gẫu trò chuyện, lại còn nói chuyện với đàn ông nữa.

“Chưa, tôi chờ cho anh không cần đến tôi nữa thì sẽ tiếp tục nỗ lực ăn.”

Em được lắm!

Anh lạnh lùng nói, “Từ bây giờ, cô không được phép cách tôi quá năm bước.”

“Đến cả vào phòng nghỉ trang điểm lại cũng không được?”

Sắc mặt Dương Lập Hân càng lạnh lùng rét buốt hơn, cô biết điều ngậm miệng lại. Đây là chốn đông người, lúc này anh là cấp trên của cô nên cô không thể cư xử như lúc hai người ở riêng được. Nhưng cô thực sự nghĩ rằng vì anh đói nên tâm tình mới tệ như vậy.

Phạm Ti Ti rất biết xuất hiện đúng lúc, cô nàng bày ra điệu bộ yêu thương chăm sóc anh bằng cách bưng một đĩa đồ ăn tối, còn không quên mang theo cái đĩa để anh ăn không bị bẩn. Ánh mắt cô phong lưu đưa đẩy nhìn anh, “Tổng giám đốc đã làm việc vất vả cả ngày rồi, chắc hẳn anh bắt đầu cảm thấy đói phải không? Trước hết anh cứ ăn chỗ này đi đã, không đủ thì em lại đi lấy thêm,”

Dương Lập Hân cũng vừa tiếp khách xã giao xong, anh thuận tiện tìm một chỗ ngồi xuống để ăn, Xuân Phàm nhắm mắt theo đuôi anh, không dám rời quá năm bước. Phạm Ti Ti đón lấy hai ly rượu từ khay của người phục vụ, cô kiêu mị ngồi xuống, dính sát vào anh. Người ngoài không biết thực hư quả thật sẽ nghĩ cô nàng là một tình nhân ngoan ngoãn, biết chăm sóc, bưng bê phục vụ đại gia bao nuôi mình.

Xuân Phàm vô cùng cảm kích, liên tục nháy mắt mấy cái với cô bạn thân chí cốt, không để ý rằng mình vừa để lộ ra điệu bộ đưa đẩy đầy gợi cảm.

Dương Lập Hân bất chợt hỏi: “Người đàn ông mà em vừa nói chuyện cùng là ai?”

Xuân Phàm không nghĩ anh hỏi Phạm Ti Ti nên hồn nhiên trả lời: “Anh hỏi Phương Tinh Khải à? Anh ấy...”

“Người – trước – đó.”

“À, đàn anh Hà Dân Tuấn, hồi trước anh ta học cùng trường với tôi nhưng là khóa trên. Anh ta là chồng cháu ngoại của ông Lâm.”

“Thật sao?” Anh không tin.

“Thật.” Chỉ ít cô cho là thế.

Dương Lập Hân hơi nhú mày, nhưng anh thấy có người tới gần nên chỉ nói: “Tạm thời thế đã!”, sau đó đưa lại chiếc đĩa cho Phạm Ti Ti, cầm lấy ly rượu trên tay cô rồi nhấp một ngụm cho xuôi họng.

“Tổng giám đốc Dương!” Ông Phẩm Chân đi cùng một cô gái xinh đẹp tới trước mặt anh, vì phép lịch sự nên anh phải đứng dậy gật đầu chào. “Đây là con gái của anh trai tôi, Chu Mị Đình, nó vừa đi du học ở Úc về nên bây giờ mới về để chuẩn bị đi làm, về sau nhờ cậu dìu dắt con bé cả đấy.” Bà ta cố lắm mới giữ được nụ cười trên mặt, đương nhiên chỉ là để cho người quan trọng nhìn thấy, còn hai đứa con gái vô danh tiểu tốt đứng bên cạnh, ngay cả liếc mắt qua bà ta cũng lười.

Xuân Phàm có cùng huyết thống với bà cô Ông Phẩm Chân, chồng bà ta cũng là bố của Phạm Ti Ti, vậy mà bà ta lại coi thường sự tồn tại của các cô, chẳng lẽ các cô muốn được sinh trong hoàn cảnh này chắc? Trên mặt cô vẫn nở một nụ cười nhưng ánh mắt đã tối đi nhiều phần. Cho dù việc Dương Lập Hân và Phạm Ti Ti là tình nhân của nhau chỉ là tin đồn vô căn cứ, Ông Phẩm Chân vẫn mặc kệ, coi như việc giới thiệu Chu Mị Đình cho Dương Lập Hân là hoàn toàn bình thường.

Chu Mị Đình thấy Phạm Ti Ti ăn mặc khêu gợi, trong lòng thầm ghen tị, tự nhủ lần sau cô sẽ không để thua con hồ ly tinh này nữa.

“Dương tổng còn trẻ mà đã một mình tiếp quản tập đoàn Đức Hân, em thật sự rất ngưỡng mộ anh...”

“Chỉ rất ngưỡng mộ thôi sao!” Phạm Ti Ti phá đám, “Mọi nhân viên trong công ty tôi đều vô cùng ngưỡng mộ anh ấy!”

Nếu như ánh mắt có thể giết người, Phạm Ti Ti chắc đã sớm nằm dưới đất.

Chu Mị Đình coi thường, chẳng muốn cãi nhau với con riêng của chú, cô nàng nói với Dương Lập Hân với giọng bình thản: “Dương tổng là thần tượng của đám người trẻ tuổi chúng em, chúng em nên học tập theo gương anh, rèn luyện tài năng, hy vọng có ngày cũng trở nên thông minh cơ trí, gánh vác tài giỏi như anh.”

Phạm Ti Ti lại tiếp tục phá đám, lạnh nhạt nói: “Nếu cô mà cố gắng trở thành người giống như tổng giám đốc của chúng tôi, cẩn thận về sau không gả được cho ai đâu nha! Nếu có kết hôn thì cũng có ngày chồng cô không chịu nổi mà sinh ra hồng hạnh vượt tường.”

Sắc mặt Ông Phẩm Chân rất tệ, bà ta trừng mắt với cô, Chu Mị Đình cũng hung hăng trừng mắt theo. Cô đã hai lần liên tiếp phá đám, vậy mà Dương Lập Hân cũng không có phản ứng gì, vậy thì chẳng phải lời đồn là thật sao, anh ta lại cặp kè với loại tiểu nhân được chiều một tí là kiêu căng đi được!

Họ không phát hiện ra ánh mắt của Dương Lập Hân đã hoàn toàn tập trung vào Xuân Phàm. Thần sắc dờ dẩn của Xuân Phàm khiến tim anh đập thật nhanh, lúc này anh còn có cảm giác bất an hơn cả lúc anh nghĩ cô sẽ khóc.

Việc anh tiếp xúc với họ Ông khiến cả anh, Xuân Phàm và Phạm Ti Ti cảm thấy chán ghét.

“Tổng giám đốc Dương...” Chu Mị Đình chủ động mở lời.

Giọng nói lạnh như băng của Dương Lập Hân cắt ngang lời cô nàng, “Phu nhân đã tìm nhầm người rồi, tôi không đủ sức để đóng vai trò một người thầy. Hướng hồ công ty tôi cùng Chu gia cũng chẳng liên quan đến nhau, đừng vội nói tới việc dúi dẩy, giúp đỡ. Xin lỗi, tôi không làm được!”

Anh xoay người bỏ đi, anh biết Xuân Phàm sẽ đi ngay sau anh, không xa anh quá năm bước.

Phạm Ti Ti trước khi đi không quên ném lại cho Ông Phẩm Chân ánh mắt thách thức đầy quyến rũ, bởi vì cô biết rõ bà ta ghét hồ ly tinh, càng nghĩ càng muốn khiêu khích bà ta, cô cố ý nũng nịu nói: “Mẹ cả à ~ con đi trước đây nhé! Lần sau gặp lại.”

Cô chưa đi xa thì Ông Phẩm Chân đã nghiêng răng nghiêng lợi, “Đúng là cùng một ruộc với con mẹ nó, lúc nào cũng cợt nhả, thích làm loại hồ ly tinh, giở ra bao nhiêu trò dè tiện, lại còn không biết xấu hổ!”

Chu Mị Đình cũng lẩm bẩm: “Nhưng tổng giám đốc Dương lại thích cái loại đàn bà trơ trên như thế.” Cô nàng không dám nói ra mà chỉ thầm nghĩ rằng: đến cả chú của cô cũng thích loại người như vậy.

Có rất ít đàn ông thích kiểu phụ nữ truyền thống.

Ông Phẩm Chân lên giọng dạy dỗ cháu: “Cái loại đàn bà ấy thì chỉ suốt đời làm tình nhân mà thôi, đàn ông không bao giờ cưới loại đó về nhà đâu. Yên tâm là cháu vẫn còn cơ hội, chưa thử sao đã nản?”

“Nhưng mà anh ta lạnh lùng và nghiêm túc quá.” Chu Mị Đình chỉ thích loại đàn ông suốt ngày xum xoe bên cạnh cô nàng mà thôi.

“Cháu muốn được gả vào nhà có tiền có quyền, lại không muốn ở chung với bố mẹ chồng, ngoài Dương Lập Hân ra thì có ai đủ điều kiện chứ?”

Chu Mị Đình vừa nghe tới đó đã sáng mắt, một lần nữa cũng cố tinh thần, chuẩn bị tham gia cuộc chiến tranh chồng. Học tập, noi gương để thành nhân tài gì chứ, chỉ là cô nàng muốn lấy lòng anh ta mà thôi.

Anh ta không những có nhiều tiền, lại còn trông khá đẹp trai nữa.

12. – Chương 11

Việc đóng cửa trái tim khiến cô nhiều lúc trở nên không biết mình muốn gì, cô cũng chẳng muốn tìm một ai đó có thể khiến mình nở một nụ cười thật sự, tươi như hoa.

Vừa về đến nhà là Xuân Phàm lập tức nằm bò lên giường, không muốn động đậy.

Hiện giờ cô rất muốn làm biếng, cho dù có xảy ra chuyện gì cô cũng không còn đủ sức để phản ứng lại nữa, giây phút này mọi thứ đối với cô đều trở nên vô nghĩa.

Cô biết rõ như vậy là không tốt, nhưng lúc nào cũng ngụy trang trước mặt mọi người cũng phải có lúc mệt mỏi, đôi khi cô cũng nghĩ tới việc đường mình mình cứ đi, không quan tâm đến người đời nghĩ gì về cô.

Cô không còn cha mẹ, không có người thân, đồng nghĩa với việc cô không cần phải có tinh thần trách nhiệm với bất cứ ai.

Việc đóng cửa trái tim khiến cô nhiều lúc trở nên không biết mình muốn gì, cô cũng chẳng muốn tìm một ai đó có thể khiến mình nở một nụ cười thật sự, tươi như hoa.

Cô rất muốn mỗi khi gặp rắc rối thì chỉ cần ngủ một giấc, hôm sau tỉnh dậy thì mọi chuyện đã tốt đẹp trở lại, nhưng việc ấy sẽ chẳng bao giờ xảy ra. Cô cứ nằm yên ở đó mà suy nghĩ miên man.

Không rõ cô đã nằm bao lâu, đột nhiên có một bóng người mở cửa bước vào nhà, đi thẳng tới phòng ngủ. Người đó yên lặng ở bên giường chứ không làm phiền cô, ngắm nhìn cô thật lâu rồi mới tự cởi hết quần áo của mình, sau đó lại nhẹ nhàng kéo khóa váy của cô xuống, cuối cùng cô cũng phát hiện có người bên cạnh. Hai người cùng nhào xuống giường, anh thuận thế kéo chiếc váy của cô xuống...

“Sao anh đã về rồi?” Cô lười biếng hỏi.

“Tôi nhớ em.” Dương Lập Hân khẽ hôn làn môi hồng hào mềm mại, cởi bỏ đồ lót của cô rồi bất ngờ bế bổng cô lên. Cô sợ hãi kêu lên một tiếng, hai cánh tay vội ôm lấy cổ anh. Đây là lần đầu tiên cô được một người đàn ông bế kiểu “Rước cô dâu”, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng dung đỏ bừng, tim cô đập rộn ràng, mọi cảm giác uể oải hay cô độc đều đã biến mất.

“Lập Hân, sao tự nhiên anh lại...” Cô cố gắng dè nén sự rung động trong lòng.

“Trước hết phải tắm cái đã.” Anh ngắm nhìn khuôn mặt ửng hồng trước lồng ngực không chớp mắt. Kể từ lần đầu anh triền miên cùng cô, anh đã phát hiện ra rằng Xuân Phàm thường ngày đoan trang, tao nhã và lý trí vậy thôi, nhưng khi cô mê man trong dục vọng, làn da trắng nõn của cô sẽ trở nên ửng hồng, tỏa ra một sự quyến rũ mê người mà không gã đàn ông nào có thể cưỡng lại nổi, biểu hiện này của cô chỉ có thể thấy được khi ở trên giường.

Đó chính là sức hấp dẫn đàn ông của cô.

Nhưng tối hôm nay anh quyết định sẽ từ tốn với cô. Anh ôm cô vào phòng tắm, kiên nhẫn tháo từng món trang sức trên người cô rồi thoa sữa tắm lên khắp người cô. Những cử chỉ, hành động nhỏ nhất của anh đều khiến nhiệt độ trong phòng tắm càng lúc càng tăng.

“Sao hôm nay anh lạ thế...” Họ chưa bao giờ tắm chung với nhau, giây phút này cô thẹn đến dường như nghẹt thở.

“Vì tôi thích thế.” Anh cúi đầu ngậm lấy vành tai mềm mại của cô, lồng ngực cường tráng dán sát vào cô, nhiệt độ quá đỗi quen thuộc đối với cô lúc này khiến toàn thân cô không ngừng run rẩy vì bị kích thích.

Anh mạnh mẽ chiếm lấy đôi môi cô, không ngần ngại thể hiện khát vọng mà anh muốn...

Đầu óc cô quay cuồng bởi nụ hôn của anh, toàn thân cô như bị rút cạn sức lực, lúc này cô chỉ biết ý loạn tình mê đứng dậy kề sát vào anh.

Tiếng nước chảy ào ào cũng không thể át đi tiếng ngậm rên khe khẽ mị hoặc trong phòng tắm.

Cô mệt mỏi rơi vào giấc ngủ sau khi ân ái cùng anh.

Anh biết rõ phụ nữ có tổ ra mạnh mẽ đến mấy cũng rất mảnh mai, vậy nên anh kiên quyết không đồng ý cho cô làm thêm giờ. Còn anh thì ngược lại, thường xuyên mang công việc về nhà, coi như buổi tối làm việc giết thời gian.

Hồng rồi, mọi chuyện dường như không theo ý anh nữa.

Anh đã bắt đầu có chủ ý muốn khơi dậy ham muốn của cô, thấy cô bị ghẻ lạnh liền vô cớ cảm thấy phần nộ thay cô.

Nguy rồi nguy rồi!

Sao anh lại có thể để bản thân mình đắm chìm trong chuyện tình cảm, động lòng với một người con gái là kết quả của cuộc tình trắng hoa?

Anh cũng không phải loại người vô lý, cho rằng con riêng là người đầy tội lỗi. Nhưng đoạn kí ức về sự đau khổ mà mẹ anh đã từng phải trải qua như một chiếc chìa khóa, khóa lại cánh cửa trái tim anh: đem lòng yêu một người là con ngoài giá thú đồng nghĩa với việc anh phản bội lại mẹ mình.

“Xuân Phàm, tôi phải làm thế nào đây?”

Dương Lập Hân rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng nan.

Không phải tất cả kẻ thứ ba đều đáng chết như Lâm Á Trúc, không phải người con riêng nào cũng giống đứa em gái ngạo mạn tùy hứng cùng cha khác mẹ Dương Đa Lệ!

Anh hiểu điều này rất rõ, thứ duy nhất làm vật cản đối anh chính là tâm lý.

“Đã nói là không kết hôn rồi, nhưng liệu tôi và em có thể cùng đi chung một con đường không?” Anh thấp giọng thở dài, ngắm nhìn khuôn mặt đang say ngủ của cô, mỉm cười. Vào giây phút này, có một sự ấm áp và hạnh phúc không thể diễn tả bằng lời hiện hữu trong anh.

Anh chỉ mới ba mươi tuổi, mẹ anh đã qua đời từ lâu, người đàn ông sinh ra anh cũng không thể coi là một người bố, vậy nên chẳng ai có thể ép anh kết hôn với một người mà họ định sẵn.

Nghĩ vậy, anh an tâm nằm xuống ngủ. Cho dù cả đêm họ không làm gì, chỉ cần hai người cùng ôm nhau nằm ngủ trên một chiếc giường là anh có thể ngủ một mạch tới sáng.

Tốt quá, tạm biệt chứng mất ngủ!

Sáng sớm hôm sau, Xuân Phàm lèm bèm mở mắt sau một giấc ngủ dài, một khuôn mặt đẹp trai ngời ngời lập tức đập vào mắt cô. Tim cô bắt đầu đập mạnh hơn rồi trở nên loạn nhịp, sau đó cô mới nhớ lại toàn bộ chuyện tối hôm qua.

Thứ đầu tiên nảy ra trong đầu cô là, tại sao anh ta còn chưa bỏ về?

Phản ứng thứ hai là, đêm qua quả thật cô ngủ rất ngon, không bị mất ngủ vì có người nằm bên cạnh như hồi trước.

Thói quen thật là đáng sợ, nhưng sao thói quen của cô lại là quen với việc anh ta ở bên cạnh?!

Lúc trước cô đã xác định giữa hai người họ không có tương lai, không bị trói buộc, đơn giản chỉ là “sưởi ấm” cho nhau mà thôi, vì thế nên mới công tư phân minh, hai người cũng tự hiểu không thể có chuyện yêu đương như trong tiểu thuyết tình yêu được. Nhưng cô không thể phủ định rằng mấy hôm nay cô liên tục tự hỏi vợ tương lai của anh ta là ai, như thế nào? Mới đây cô còn định rút lui, một khi anh đã có đối tượng chính thức rồi, chỉ sợ cô muốn cũng không thể làm thư kí nữa. Chẳng phải là cô không thể rời khỏi công ty, chỉ là cô không biết phải nói lời chúc phúc một cách chân thành với anh như thế nào thôi.

Từ đầu cô chỉ muốn đây là một mối quan hệ đơn giản, nhưng bây giờ nó đã trở nên phức tạp hơn cô tưởng rồi.

Có ai ngờ chuyện này lại xảy ra chứ. Mất xích sai lầm mà họ đã phạm phải là đâu? Đúng rồi, đều là do anh cả. Sau khi em gái anh kết hôn, anh suốt ngày leo lên giường cô ngủ một mạch tới sáng, khi dậy lại thay một bộ quần áo mới tinh rồi tới công ty.

Mọi tội lỗi đều là ở anh hết, dám để quan hệ bạn giường đơn thuần thành quan hệ tình nhân, hoàn toàn ngược lại so với những gì cô suy tính.

Dương Lập Hân thỏa mãn tỉnh dậy sau một giấc ngủ say, vừa mở mắt anh đã thấy cô tỉnh táo nằm đó, mắt trừng trừng lườm trần nhà nhưng đầu óc bay đi đâu, cô ngây ngốc nghĩ về một việc gì đó hình như quan trọng lắm.

“Em đang nghĩ gì thế?” Thấy cô nghĩ ngợi một lúc lâu mà không nói năng gì khiến anh khó chịu vì cảm giác như bị cô bỏ rơi.

Xuân Phàm khẽ động dậy, đôi mắt dờ dẩn chuyển hướng về phía anh, mặt đối mặt. Ngay lúc cô nhìn vào đôi mắt trong suốt của anh, dường như trong lòng cô có những ngọn sóng dồn dập.

“Em nghĩ gì mà thần người ra thế?” Tay phải anh vươn lên, tay trái khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn bên cạnh. Cô ngủ khi cả một đêm, sáng ra lúc tỉnh dậy mặt lại bầu bĩnh như trẻ con, đáng yêu vô cùng.

Cô rùng mình, “Tôi cứ nghĩ là anh về rồi chứ...”

“Nằm cạnh em tôi ngủ rất ngon, sao lại phải về?” Anh vừa nói vừa hôn lên đôi môi nhỏ nhắn, hôn rồi lại hôn.

“Anh anh anh... Anh lập âm mưu làm da tôi xấu đi phải không?” Tim cô đập càng lúc càng nhanh.

“Tôi nói thật mà.”

“Nhưng tôi đã nói rõ là không được để thế này rồi cơ mà.” Cô phải kiên trì giữ vững lập trường mới được.

“Cái gì có lợi với tôi thì tôi sẽ không bỏ qua.” Anh lại hôn cô lần nữa, nhưng lần này anh giả trò đùa giỡn với lưỡi cô, ngăn lại câu nói kháng nghị trước khi kịp thoát ra từ miệng cô, nhất quyết không rời.

Anh phải thừa nhận rằng khi ở bên cô, dục vọng của anh không bao giờ là đủ, anh chỉ mong thời gian kéo dài hơn nữa khi họ bên nhau, thích nhìn biểu hiện đam mê của cô trong vòng tay mình, thân thể cô khi ấy sẽ nóng lên, lý trí bị thiêu đốt, chỉ còn nhu cầu sâu thẳm giấu kín trong cô mà thôi.

Anh không muốn buông tay, cũng chẳng thể rời xa cô được.

Hình như có người muốn thay đổi cục diện tình hình, rõ ràng Dương Lập Hán tỏ rõ thái độ sẽ không kết hôn trong mấy năm nữa, nhưng các “vợ tổng giám đốc” tương lai không quan tâm tới việc anh ta xác định thế nào, cứ tăng tăng tấn công nhằm chiến thắng trái tim trai đẹp.

Thời đại bây giờ người ta thường không kết hôn sớm, một người phụ nữ dù độc thân đến năm ba lăm tuổi cũng không ngại kết hôn lần đầu, có cơ gì một người đàn ông lại vội chuyện yên bề gia thất chứ? Đây là còn chưa nói tới việc nữ giới bị hạn chế tuổi sinh con còn nam giới thì không. Đàn ông chỉ cần có tiền có thể là lúc hơn sáu mươi tuổi cũng có những cô em trẻ trung xinh đẹp mới hai mươi tuổi đầu muốn được gả cho với ý định về sau dễ được phân chia tài sản khi chồng chết.

Từ trước tới nay, Dương Lập Hán vốn không phải người thân thiện, khi xem mặt bảo người mua hộ trang sức để tỏ ra lịch sự thôi chứ chẳng

có ý lấy trái tim của ai hết. Anh ta có rảnh đến mức đó đâu! Mặc dù vậy nhưng vẫn cứ có rất nhiều cô nàng mê muội đắm đuối theo lao.

Nhưng sau bữa tiệc tối hôm trước, anh không đi tham dự sự kiện nào nữa mà chỉ đến công ty rồi về thẳng nhà, trong nhà anh trước giờ không tùy tiện tiếp khách, đến cả giám đốc kế hoạch cũng không dám bén mảng đến nhà anh nếu không có việc gì quan trọng, vì thế mà biệt thự anh sống luôn luôn yên tĩnh.

Điều này đã cản trở tới công việc của các bà mối, họ phải nghĩ cách làm sao để gặp được anh và giới thiệu các cô gái đúng tiêu chuẩn thực nữ nhà gia giáo cho anh. Thế nên họ dời địa điểm gặp mặt ở những bữa tiệc hào hoa thành những buổi ăn trưa, anh và cô gái họ muốn giới thiệu sẽ “tình cờ” chạm mặt.

Trùng hợp là từ đó Phạm Ti Ti cũng “tình cờ” ăn trưa cùng anh, sau ba buổi ăn trưa căng thẳng, cô không nhận được nữa mà túm lấy Xuân Phàm cầu nhàu: “Ma đầu của cậu cứ coi mình như đạn mù, còn dọa cắt tiền lương của mình khiến mình không thể phản kháng! Anh ta muốn thử độ dày của da mặt mình bằng cách cho mình ngồi đó, lúc có người đem một cô nàng xinh đẹp đến thì ngồi im như khúc gỗ, một chữ cũng không chịu nói, để mặc mình phải tiếp chuyện rồi cười cười nói nói những lời nhạt toẹt. Ôi trời ơi, mấy cô nàng thấy mình chần chừ vừa về nhà đã lên mạng tìm mua hình nộm mình rồi đóng đinh, mấy hôm nay mình cứ có cảm giác lạnh lạnh ở sống lưng ấy, như là có ma bước xuyên người...”

“Phịch” một tiếng, Xuân Phàm không nói hai lời, bê lên mặt bàn một thùng giấy to.

“Cho cậu chọn, thích gì lấy đó.”

“Cái gì đây?”

Phạm Ti Ti đứng lên nhòm vào thùng giấy, nhìn xong không khỏi thốt lên “A a”, “Chuyển tới lúc nào thế?”

“Vừa sáng nay.”

“Mới chỉ có hai tháng mà anh ta cho rằng đồ dưỡng da và mỹ phẩm của cậu đã dùng hết rồi sao?!” Phạm Ti Ti tấm tắc, mấy đồ trang điểm này đắt chết người đó, chắc chắn người bán hàng hôm đó yêu quý loại khách béo bở như Dương Lập Hân lắm. Nhìn nhìn một cái là mua đầy một thùng, trong đó phải có hơn hai mươi hộp mặt nạ dưỡng da, sáu lọ nước hoa, còn đồ trang điểm khác đầy đủ không thiếu một thứ.

“Cậu cho mình thật à?” Đồng đồ trang điểm này chỉ nhìn thôi cũng thèm muốn chết rồi.

“Tất nhiên, coi như bồi thường tinh thần cho cậu. Hơn nữa mình cũng chẳng dùng hết nhiều đồ thế này.”

“Mặt nạ dưỡng da này vừa tốt vừa đắt, mình có thể lấy mười hộp không?” Cô giả vờ khách khí.

Xuân Phàm đưa hẳn một cái túi cho cô rồi để cô thoải mái giả vờ.

“Tiểu Phàm Phàm à, mình yêu cậu chết mất!” Phạm Ti Ti hôn gió một phát, phái đẹp không bao giờ có thể kháng cự lại đồ mỹ phẩm giúp họ xinh đẹp hơn. “Nếu bình thường cũng có loại mỹ phẩm tốt thế này thì số người ‘đổ’ vì mình sẽ tăng vùn vụt!”

“Mình chỉ thấy cậu đang rất hưng phấn, oán thán một đằng nhưng mắt sáng lấp lánh một nẻo.” Xuân Phàm ngồi xếp bằng trên chiếc ghế sofa yêu thích, cô cười thần nhiên nói với bạn, trên cằm cổ trắng nõn đeo một chiếc vòng cổ đơn giản nhưng vô cùng tinh tế, đẹp một cách thuần khiết. Nếu có người hỏi thì cô chỉ nói: “Là tiện đeo một chiếc vòng ngọc, chỉ vài khối thôi.” Thật ra cô hiểu rằng Dương Lập Hân sẽ không tặng được đúng món đồ cô thích.

Phạm Ti Ti cười ha ha, đôi mắt lả lướt, “Đúng là chỉ có cậu mới hiểu mình, nhớ lại khuôn mặt tội nghiệp của mấy cô nàng thiên kim tiểu thư bị ma đầu cho ra rìa mà mình không ngừng cười!” Bảo cô ghen tị hay tính tình xấu xa cũng chẳng sao. Có vấn đề gì à? Thử cần tôi xem!

Xuân Phàm trầm tư, “Anh ta có gì tốt nhỉ? Chẳng có thời gian nói chuyện yêu đương, không rảnh để đưa người yêu đi ngắm hoa ngắm trăng, ngồi tâm sự ở những nơi lãng mạn, đi xem phim một buổi cũng không xong, bữa tối lãng mạn với ánh nến và hoa hồng cũng chỉ làm tốn thời gian của anh ta. Anh ta hoàn toàn không giống với những hình tượng mà các cô gái luôn mơ mộng, bởi vì anh ta có quá nhiều gánh nặng, công việc giấy tờ luôn chồng chất đợi anh ta giải quyết, chẳng còn sức đâu mà ân cần, chăm sóc cho bạn gái nữa. Chẳng phải các cô gái trong gia đình gia giáo, giàu có đều muốn được đàn ông yêu chiều, cung phụng hay sao, thế mà sao lại chuyển mục tiêu về phía Dương Lập Hân không đáp ứng nổi một chút nhu cầu của họ chứ?”

Phạm Ti Ti bĩu môi hừ một tiếng, “Tiểu Phàm Phàm, cậu ngây thơ quá. Chỉ có cậu là hàng ngày thấy được khối lượng công việc khổng lồ của ma đầu thôi, tất nhiên không thấy anh ta có gì thú vị rồi. Nhưng những cô nàng kia chỉ cần nghe đến cái danh ‘Tổng giám đốc’ thì sáng mắt, thiên kim tiểu thư mà, có bao giờ phải trải đời như chúng mình đâu. Chỉ có một số ít mới có khả năng tự nuôi bản thân thôi. Đa số những nàng công chúa được bố mẹ yêu chiều từ nhỏ, sống cuộc sống xa xỉ quen rồi, tất nhiên phải nghe theo sự sắp xếp của bố mẹ rồi, như vậy thì mới được hưởng cuộc sống vừa có tiền có quyền, được chồng cho quẹt thẻ tín dụng không ngại ngần!”

“Cậu ghen tị à?” Xuân Phàm giễu cợt.

“Ghen tị chết đi được ấy!” Phạm Ti Ti cố tình nâng cao giọng, “Chẳng cần cố gắng làm việc mà được nổi tiếng, mỗi năm nghỉ phép đi du lịch nước ngoài trên dưới mười lần, mua đồ không cần nhìn giá tiền, mang tiếng là lấy chồng nhưng cũng chẳng được chồng chăm sóc quan tâm, tìm mãi không ra một chút lãng mạn nào trong cuộc sống vợ chồng.”

“Quá đáng thương.”

“Ai đáng thương? Đám đàn ông có tiền bị lợi dụng hay phụ nữ muốn làm giàu?”

Xuân Phàm nhún vai, “Chúng ta tương đối đáng thương.”

Phạm Ti Ti cười rộ lên.

“Tự biết bản thân mình mơ tưởng cái gì thì có gì đáng thương. Ngược lại, chúng mình chỉ là dân thường chân đất mắt toét, muốn sống được ở thành phố bon chen này vất vả lắm chứ, một tháng tiền lương cũng chẳng đủ để gửi vào ngân hàng tiết kiệm, lo cho mình chưa xong còn đi thương hại người khác thì được gì?”

“Không sai, không sai, người đáng khen là phải là một nữ thư kí có đầu óc tinh táo, thực tế.” Phạm Ti Ti không khỏi tiếc cho tuổi thanh xuân của bạn, “Tiểu Phàm Phàm, cậu thật sự không để ý sao? Cho dù hiện tại vẫn bình thản, nhưng nhất định một ngày nào đó anh ta sẽ phải lấy vợ sinh con, chịu trách nhiệm nối dõi tông đường, đến lúc ấy liệu cậu có thể thản nhiên tránh đi mà không nuối tiếc hay đau lòng sao?”

Xuân Phàm gập người, hai tay ôm lấy đầu gối, lông mi che mắt đôi mắt hạnh, “Nói rồi, mình sẽ không kết hôn đâu. Cho dù không muốn từ bỏ, đau khổ đến mấy thì mình cũng phải kìm nén lại.” Mới chỉ nghĩ đến thôi mà trong lòng cô bỗng đau nhói, cô có cảm giác như đang tự cầm một con dao cứa từ từ vào trái tim mình.

Phạm Ti Ti ngồi kề bên bạn mà tâm trạng bứt rứt không thôi, cô quyết định phải nói sự thật, cho dù rất khó để chấp nhận nó. “Xuân Phàm, trước khi lún quá sâu thì hãy thôi đi, cậu cần phải tìm một người mới thật tốt. Nếu như gặp được người có điều kiện khá thì cũng không được ngăn cấm bản thân, nhất định cậu phải cưới trước mà đầu cho anh ta mở to mắt ra mà xem!”

Xuân Phàm ngẩng đầu, “Lời khuyên của cậu rất tốt, rất đúng. Nhưng cậu có làm được vậy không?”

“Mình đã lún sâu vào vũng bùn rồi, không thể trèo lên bờ được nữa.” Phạm Ti Ti vỗ nhẹ lên vai Xuân Phàm, trìu mến nói: “Đồ ngốc này, cậu biết mình và Anata đã gắn bó với nhau mấy năm rồi, trong vũng bùn của cô ấy có mình, trong vũng bùn của mình có cô ấy, chưa bao giờ chúng mình nghĩ đến cách phải thoát khỏi vũng bùn ấy như thế nào, mà cậu và ma đầu mới chỉ ở bên nhau trong một thời gian ngắn thôi!”

“Việc này không liên quan đến thời gian dài hay ngắn, mà là hiện thực mình không muốn kết hôn. Ý mình muốn nói là, mình không muốn làm cậu mất hứng, nhưng thực sự mình không muốn kết hôn rồi phải làm bà chủ của một gia đình, trong khi đây lại là điều mà cậu vẫn luôn mong muốn. Một khi mong ước của mình không thể đạt được thì cậu phải xử lý thế nào?”

“Ăn salad.”

“Hả?”

“Ngoại trừ hưởng thụ cuộc sống hiện tại thì ai có thể đoán trước được tương lai? Cũng chưa chắc là ma đầu sẽ không cưới cậu.”

Xuân Phàm không khỏi rùng mình, “Cậu đừng có nguyên rủa mình chứ, chuyện ấy không thể xảy ra.”

Phạm Ti Ti xấu xa hỏi, “Cậu là sợ phát run hay vui mừng đến phát run?”

“Sợ.” Cô hơi rụt rụt cổ.

“Xí, không tính! Cẩn thận mình tuồn tin cho ma đầu đấy.”

“Cứ tự nhiên, trước hết trả lại hết mặt nạ dưỡng da cho mình đã.”

“A ha ha ha ~ từ trước đến nay mình chưa bao giờ phản bội bạn tốt, mình chỉ thuận miệng đùa một cái mà cậu cũng tin à?”

Xuân Phàm lắc lắc đầu, cô ấy chẳng giống những người đang sống trong cảnh bế tắc tí nào.

Giống như cô lúc này đây, cô ngày càng mất đi sự tự tin có thể thản nhiên rời khỏi Dương Lập Hân, không để lại một dấu vết gì như dự định trước đây; cô cũng đành phải tin vào việc để mọi thứ diễn ra thật tự nhiên, coi như việc Thư Dật Tâm bị bố bắt ép kết hôn, không thể công khai tay trong tay với người thương, chỉ có thể lấy danh phận “chị em học cùng trường” mà nói

chuyện trước mặt người đứng.

Nếu Thư Dật Tâm quyết tâm tiếp quản Xí nghiệp Thư thị thì ít nhất cũng phải phấn đấu thêm mười, hai mươi năm nữa, bởi bố cô sẽ không dễ dàng buông tay gia sản kếch xù đó. Vì vậy mà cô ấy không thể và cũng không dám công khai.

Tại Đài Loan, người đồng tính vẫn bị ngăn cách bởi xã hội, quan niệm của mọi người về vấn đề này đã thoáng hơn là một chuyện, nhưng nếu chuyện đó phát sinh ngay trong gia đình mình lại là một chuyện khác.

Gia đình bảo thủ như Thư gia lại càng không thể tiếp nhận việc nữ thừa kế tương lai của cả cơ ngơi khổng lồ là một người bị đồng tính. Cho dù họ chỉ vô tình biết được cái tin động trời kia thôi thì cũng sẽ dốc sức che dấu sự thật, bắt cô kết hôn với bất kì một người đàn ông nào có khả năng giữ bí mật.

Vì họ không thể phức tạp hóa tình cảm với người yêu, càng không thể để cho chính bản thân lâm vào cảnh khổ sở, nên có thể giấu được chuyện tình cảm bao lâu thì giấu.

Nếu như họ đã quyết định làm đà điểu[1] thì ai có thể bắt họ chui ra chứ?

[1]

Đà điểu mỗi khi sợ hãi thường rúc đầu xuống cát để trốn. Người ta ví với đà điểu để nói những người trốn chạy khi có rắc rối xảy đến.

Hai người họ không thể công khai tình cảm trước mặt bàn dân thiên hạ, nhưng sự thật là đâu có ai làm gì sai trái?

Thấy bạn có vẻ buồn bã, Phạm Ti Ti lại bày ra điệu bộ “rắn thành tinh” ghé sát vào vai cô, khe khẽ thở bên tai Xuân Phàm, “Tiểu Phàm Phàm, hôm nay chúng ta đều cô đơn, không ai quan tâm không ai yêu thương, thế thì chúng mình chiều chuộng bản thân một chút đi! Đi nào, đi uống trà chiều đã, sau đó ăn một bữa thật đã.”

“Hôm nay cậu không phải giảm béo á?” Xuân Phàm mắt to mắt nhỏ hỏi.

“À à... Thì phải ăn no đã thì mai mới có sức để giảm béo chứ!”

“Được!”

“Mình về nhà trang điểm qua cái đã, cậu cũng chuẩn bị nhanh lên, nửa tiếng nữa xuống nhà mình.” Phạm Ti Ti dặn dò xong liền tạo dáng người mẫu, ông ẹo bước đi.

Xuân Phàm làu bàu: “Cho xin, là ai mỗi lần bảo trang điểm qua đều bắt người ta đợi siêu lâu!”

Nhưng cô vẫn giữ tinh thần ăn uống là vàng, thay một bộ váy đơn sắc kiểu dáng xếp lớp không tay, chỉ cần đeo một chiếc dây chuyền là đã hoàn hảo rồi, thêm chiếc xách tay yêu yêu trang nhã nữa. Sau đó cô lấy ví tiền, điện thoại di động, hộp phấn nền và son bỏ vào chiếc túi xách màu xanh lam nhạt, đi tới chỗ tủ đựng giày chọn một đôi giày bệt màu hồng sen thoải mái rồi bước ra khỏi cửa nhà. Whoa la! Chưa đầy mười lăm phút.

Ngay dưới nhà cô là tầng lầu nhà Phạm Ti Ti, lần này cô nàng chỉ bắt cô chờ mười phút, có tiến bộ. Phạm Ti Ti không hổ là người đẹp, mặc một chiếc áo tơ tằm mỏng vàng in hoa cổ tim, kết hợp cùng quần đùi màu xanh lá cây mát mắt ngăn cũn, khoe ra đôi chân thon thả. Cô nàng đeo một chiếc thắt lưng kết lại bằng những hình kim loại màu ánh kim, toàn thân toát lên một vẻ đẹp khiến vạn người mê!

13. – Chương 12

“Cách tốt nhất để báo thù là vui vẻ sống mỗi ngày, nhất định phải sống thật khỏe mạnh, thật sung sướng, thật hạnh phúc, để những người ganh ghét với mình chỉ còn cách ngậm miệng lại”

Hai người đi xe taxi đến một nhà hàng kết hợp quán cà phê màu hồng. Đây là nhà hàng của một nữ ngôi sao nào đó đầu tư, nghe nói các món ăn ở đây rất ngon và tinh tế nên thu hút không ít những khách thuộc tầng lớp thượng lưu tới tiêu tiền hưởng thụ. Mọi nhân viên phục vụ đều ăn mặc gọn gàng, lịch sự, thái độ phục vụ khách hàng cũng rất ân cần và chu đáo như hoàng tử công chúa, chẳng trách việc làm ăn ở đây lại phát triển đến thế.

“Một cái hay nữa là không phải xếp hàng.” Phạm Ti Ti nhâm nhi tách latte nóng cùng lát bánh mì nướng mật, ở đây còn bày sẵn các loại hoa quả tươi phong phú, chỉ cần là phái đẹp thì đều thích và hưởng thụ sự chu đáo này.

“Mình thì ngại nhất là phải xếp hàng, đồ ăn có ngon đến mấy mà phải đứng chờ thì bỏ đi.” Xuân Phàm thực tế hơn Phạm Ti Ti, cô không kén chọn trong việc ăn uống nên cũng chẳng thể hiểu nổi tại sao một đồng người lại có thể chen chúc vào một quán bé tí chỉ vì một món ăn.

“Chỗ này bày trí cũng rất dễ thương mà, hợp với những người thích làm công chúa. Buôn bán cũng cần phải chú trọng tới cảm giác của đối tượng, đương nhiên đồ ăn phải ngon và được bày biện tinh xảo nữa, thế mới đủ tư cách để phục vụ cho Hoàng tộc!”

“Này này, cậu không cần kể chi tiết về “bệnh công chúa” cho mình nghe đâu.”

“Cậu đúng là loại vô tâm không biết lãng mạn là gì. Đến cả việc mỗi cô gái đều có mong ước được làm công chúa của ai đó mà cậu cũng không biết ư?” Máy chiếc móng vuốt màu sắc sặc sỡ vung vẩy trước mặt Xuân Phàm, chỉ thiếu mấy phân nữa là chọc vào chóp mũi của cô.

“Cậu đã không còn là nữ sinh ở tuổi mộng mơ từ lâu rồi.” Xuân Phàm tiếp tục dội một gáo nước lạnh.

Ai đó ôm ngực ai oán, “Mình đã làm gì nên tội mà cậu lại liên tục đả kích mình như thế?”

“Thế tức là cậu không ăn chứ gì? Mình ăn hết hộ cậu luôn nhé!”

“Không được!” Phạm Ti Ti ngân nga một giai điệu, chuyên tâm thưởng thức đồ ngọt được bày biện khéo léo trước mặt, đôi mắt mị hoặc tranh thủ đảo qua nhà hàng một vòng. Hừm, khách ở đây chín mươi phần trăm là những người trẻ tuổi, đa số là nữ giới, cánh đàn ông đến đây cũng là đi cùng bạn gái. “Ấy, người kia không phải là Paul sao?”

“Ai cơ?” Xuân Phàm nhìn theo ánh mắt của Phạm Ti Ti.

“Bạn trai của Liễu Nghi, Paul, người mà hồi trước quỳ trước cổng công ty rồi làm loạn một phen ấy.”

“Là anh ta sao? Mình chỉ mới gặp qua một lần, chẳng nhớ gì cả.” Nhưng cô lại nhớ khá rõ về cái mặt biểu tình đen thui lần đó của Dương Lập Hân.

“Mình còn nhớ vì hồi ấy mình đã nói chuyện với anh ta khá lâu.” Phạm Ti Ti trợn mắt, “Xem ra thằng cha đó lại giở trò bắt cá hai tay, người đi cùng anh ta không phải là Liễu Nghi.”

“Có lẽ chỉ là một người bạn nữ bình thường thôi, Liễu Nghi bảo anh ta làm ăn cũng khá, không khỏi có nhiều mối quan hệ.” Xuân Phàm không thích nghi thần ngờ quỷ, huống chi chuyện này cũng không liên quan đến cô, Liễu Nghi chỉ là một đồng nghiệp mà thôi.

“Cũng đúng. Chuyện tình cảm của mình còn lo chưa xong nữa là đi lo hộ chuyện của người khác.” Phạm Ti Ti nhấp một ngụm latte nóng, chợt điện thoại cô reo lên, cô mở điện thoại đọc tin nhắn rồi cười ha hả: “Sắp bão rồi hay sao? Tự nhiên bố mình lại rủ mình đến nhà ông ấy ăn tối, ông ấy không sợ bà vợ mình sẽ phát điên lên à?”

Xuân Phàm cũng vô cùng kinh ngạc, “Cậu có đi không?”

“Đi chứ! Sao lại không? Để xem xem lão cáo già có chiêu gì muốn dụ mình đây!”

“Ấy khoan đã, cậu phải về nhà thay quần áo trước chứ.”

“Thay làm gì? Mình mặc thế này không đẹp sao?”

“Đẹp lắm, nhưng không thích hợp cho việc dùng bữa tối với người khác, hơn nữa còn là bố cậu.”

Phạm Ti Ti không phản đối, “Cậu muốn đi cùng mình không? Thăm hỏi bà cô của cậu luôn.”

“Mình không có người thân thích gì, lấy đâu ra bà cô nào? Mình không dám trèo cao.”

“Haizz, đời người có mấy chục năm để sông chứ, người nhà họ Ông cũng có kinh khủng lắm đâu?”

“Mình mừng vì bọn họ có khủng khiếp như thế đấy, nhờ họ mà mình có thể sống một cách kiên cường, vừa tự lập lại được tự do.”

“Được thôi! Vậy thì mình sẽ tự dần thân vào hang hùm, quyết tìm hiểu đến cùng.”

“Khoác lác.”

Hai người nhìn nhau cười, sau khi thưởng xong trà chiều thì mỗi người đi một ngã.

Xuân Phàm quyết định tới cửa hàng sách xem qua một chút, cũng lâu rồi cô không có thời gian rảnh rồi như thế này, còn bữa tối thì... cứ ăn đại một bát mì đi! Cũng chỉ có mình cô, ăn cái gì cũng xong.

Lúc cô đi qua một cửa hàng thời trang cao cấp dành cho nam giới liền nghĩ ngay đến Dương Lập Hân, anh đã tặng cô cả một thùng mỹ phẩm rồi, nếu không đáp lễ thì cô cũng cảm thấy áy náy. Nghĩ vậy, cô tiến vào cửa hàng rồi chọn hai chiếc cà vạt và một bộ cúc áo bạch kim.

Đang đợi nhân viên gói đồ thì Dương Lập Hân gọi điện cho cô.

“Em đang ở đâu?” Nghe giọng anh là cô biết ngay tâm tình anh đang rất tệ.

“Đang mua vài thứ cho anh.” Cô đáp theo bản năng của một thư kí muốn tránh trận lôi đình của tổng giám đốc.

“Mua đồ cho tôi?” Anh bất ngờ, lửa giận cũng bị thổi mất sạch.

“Ngày mai tôi mang đến cho anh.”

“Không, bây giờ em đến đây, đến ngay nhà tôi.”

“Đến nhà anh?” Sao thế nhỉ?

“Em đang ở đâu? Tôi cho xe đến đón luôn.”

“Không cần...”

“Địa chỉ!” Anh không cho phép cô cự tuyệt.

Xuân Phàm đành phải hỏi nhân viên địa chỉ cụ thể rồi nói lại với anh, trong lòng cô thầm suy đoán xem hôm nay ai đã vuốt râu hùm khiến anh khó chịu? Mãi mới có được một ngày nghỉ phép trọn vẹn, chẳng phải anh ta muốn ăn mừng cùng em gái và em rể sao, thế nào mà lại thành ra tức tối như vậy? Sao mấy cô nàng thiên kim tiểu thư có thể đâm đầu mê mẩn ma đầu trong khi không hiểu chút gì về anh ta? Mai sau làm vợ người ta thì cũng khó sống với cái người có tính tình tệ hại này.

Mà còn phải sống chung cả đời nữa! Mới nghĩ đến

đó thôi mà cô đã thấy nhức đầu.

Bây giờ về nhà xem phim truyền hình hay chỉ lái xe đi loanh quanh cũng được, cô không muốn phải nhìn thấy mặt của ai đó. Nhưng nếu cô trốn anh thì ngày hôm sau đi làm sẽ bị “ăn hành” mất.

Một chiếc xe hơi màu đen đỗ xịch trước cửa hàng quần áo, cô đành phải làm theo mệnh lệnh của anh. Tài xế Vương còn xuống xe mở sẵn cửa mời cô vào khiến cô hơi ngại, cô nhanh chóng chui vào xe. Ý, ma đầu cũng đến sao?

Dương Lập Hân cũng không hiểu nổi mình đang nghĩ gì nữa, chỉ là anh muốn được gặp cô sớm hơn một chút thôi.

Hôm nay cô không trang điểm nhiều, khuôn mặt thanh thoát của cô khiến anh càng thêm động lòng.

“Ừm, anh tìm tôi có việc gì?” Giọng cô lí nhí, cô phải xem tâm tình anh đang ra sao đã.

“Đi một mạch đến đây cơ đấy, em đi với ai thế?” Đôi mày kiếm nhíu lại.

“Tôi đi uống trà chiều cùng Ti Ti, nhưng bố cô ấy gọi cô ấy đến dùng cơm tối nên hủy kế hoạch ăn một bữa thịnh soạn rồi.” Xuân Phàm bình tĩnh đáp, sao anh ta lại hỏi lảm thế?

“Vậy tôi mời em đi ăn một bữa thịnh soạn.”

“Không được! Sáng hôm nay tôi đã được một thùng mỹ phẩm rồi, nếu bây giờ anh lại đái tôi nữa thì chắc chắn lương tâm tôi vô cùng cắn rứt.

“Xuân Phàm, đừng từ chối tôi nữa, nếu không tâm trạng của tôi sẽ càng tệ hơn đây.”

Cô trợn mắt, “Cho tôi hỏi một chút, là ai đã chọc phải anh thế? Tôi tưởng hôm nay là ngày nghỉ ngơi thư giãn của anh cơ mà.” Cho dù là ma đầu máu lạnh thường ngày cũng cần tình cảm từ phía gia đình.

“Bụng Đa An đã to hơn nhiều rồi, cơm nước xong thì em rể tôi cũng kéo con bé về ngủ trưa để dưỡng thai.”

Vấn đề không phải là em gái anh ta.

“Rồi sau đó?”

“Bố tôi cũng muốn tôi qua nhà ông ăn tối nhưng tôi từ chối, sau đó ông lên giọng giáo huấn tôi nửa tiếng đồng hồ qua điện thoại. Tôi biết là người đàn bà đó buộc ông phải làm thế, nếu không thì ông ấy cũng chẳng rảnh rỗi mà để ý đến tôi.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi.

Có vẻ anh ta rất tức giận khi biết rằng bố mình bị một mụ đàn bà giả hoạt thao túng? Xuân Phàm trầm nghĩ. Anh ta muốn bố mình chủ động hẹn gặp mặt trực tiếp chứ không phải vì lời người đàn bà kia mà lên giọng giáo huấn anh.

“Lập Hân, anh bức bối vì chủ tịch bị mẹ kế dắt mũi, luôn chiều theo mọi yêu cầu của bà ta, cho dù người xung quanh có dèm pha cũng mặc kệ. Vì ông hành xử như vậy nên anh mới không chịu được!”

Mặt Dương Lập Hân lại lạnh băng, anh không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận lời cô nói.

“Anh có thể hiện rõ thái độ của mình trước chủ tịch không?”

“Không cần.” Anh thâm trầm.

“Anh không cần hay chủ tịch không cần?”

“Cả hai.” Anh lạnh lùng liếc cô.

“Anh không lo quan hệ giữa hai người sẽ căng thẳng hơn sao?” Cô biết mình không nên quan tâm quá tới đời sống riêng của anh, nhưng nhìn anh khó chịu như vậy, cô cũng không thể mặc kệ anh được. “Nếu không thể tự giải quyết rắc rối trong lúc bế tắc, tôi sẽ chọn cắt đứt mọi quan hệ hoặc vứt bỏ nó.”

Dương Lập Hân nghe cô nói vậy thì im lặng nhìn cô.

“Từ nhỏ tôi đã không có cha, khi rời khỏi nhà họ Ông mẹ tôi cũng không cầm một xu nào của họ. Bà khổ cực kiếm tiền nuôi tôi lớn khôn, cho tôi học trường tư đắt đỏ nhưng sang trọng. Bà hi vọng rằng tôi không phải chịu thiệt thòi vì không có cha để chiều chuộng, yêu thương. Khi học ở trường nữ sinh, tôi và Phạm Ti Ti trở thành bạn tốt của nhau, bởi vì chúng tôi đồng bệnh tương lân.” Xuân Phàm cố gắng tạo ra một nụ cười tự nhiên nhất có thể, đôi môi hồng đào cong thành một hình vòng cung hoàn mỹ. “Anh chẳng thể tưởng tượng nổi đâu, đầu tiên cô ấy cố ý tiếp cận tôi, mẹ cả của cô ấy là Ông Phẩm Chân mà. Bà ta thay mặt Ông gia phái người tới “nằm vùng” để theo dõi mẹ con tôi. Bọn họ chưa bao giờ thăm hỏi mẹ con tôi sống như thế nào, đã thế họ còn lo sợ rằng sau khi dọn ra riêng, chúng tôi sẽ lợi dụng danh tiếng nhà họ Ông để kiếm tiền mà sống! Ti Ti từ đầu đã nói thẳng hết mọi chuyện cho tôi, đến lúc đó tôi mới biết sự tồn tại của mình đã làm chướng mắt nhiều người tới vậy. Nếu như bố tôi còn sống, bọn họ sẽ chẳng dám đối xử với mẹ con tôi như thế đâu! Trong một thời gian rất dài, chuyện này đã trở thành sự bế tắc mà tôi không thể nào thoát khỏi, cho đến một ngày...”

Dương Lập Hân đột nhiên nắm lấy đôi tay của cô, hai bàn tay lạnh buốt.

“Khi biết tin mẹ tôi qua đời do tai nạn máy bay, tôi rơi vào tình trạng suy sụp hoàn toàn. Ti Ti và chị Dật Tâm như hai cánh tay đắc lực của tôi vậy, họ giúp tôi lấy lại ý chí, còn lo liệu đám tang của mẹ họ tôi chu đáo nữa. Cũng đúng lúc ấy, bạn trai tôi đột nhiên bốc hơi khỏi thế giới, về sau tôi mới biết trong lúc còn đang hẹn hò với tôi, anh ta đã theo đuổi một vị thiên kim tiểu thư nào đó rồi, nhân dịp tôi đau khổ nhất thì đá tôi! Đây là sự bế tắc thứ hai ập lên tôi.”

“Ti Ti sợ tôi nghĩ quẩn nên ở cùng tôi để trông nom. Cứ thế suốt ba tháng, Ti Ti bảo có chuyện cần phải nói với tôi, đó là việc Ông phu nhân không cần cô ấy “nằm vùng” nữa, bởi vì mẹ tôi đã chết rồi.”

Đối diện với đôi mắt sâu thẳm đang chăm chú nhìn mình, Xuân Phàm chỉ biết cười nhạt, vậy nhưng trên khuôn mặt cô đã xuất hiện những giọt lệ trong suốt.

“Từ đó trở đi, tôi quyết định từ bỏ, cắt đứt toàn bộ bết tắc mà mình mắc phải! Bởi vì những bết tắc đó sẽ chẳng bao giờ giải quyết được, chỉ có cách dứt bỏ nó thì tôi mới có thể sống vui vẻ mỗi ngày.”

Anh nhẹ nhàng thở dài, đưa tay lên lau nhẹ những giọt nước mắt vương trên má cô, sau đó anh vươn mình dịu dàng ôm lấy cô.

“Tôi nhớ hồi xưa mẹ tôi từng nói rằng: Cách tốt nhất để báo thù là vui vẻ sống mỗi ngày, nhất định phải sống thật khỏe mạnh, thật sung sướng, thật hạnh phúc, để những người ganh ghét với mình chỉ còn cách ngậm miệng lại.”

“Xuân Phàm.” Anh chợt căng thẳng.

“Thật ra... Nhiều lúc tôi cảm thấy thật mệt mỏi...”

“Tôi biết.” Anh đã tận mắt thấy khuôn mặt dờ dẩn của cô, biểu cảm đó so với khóc còn khiến người ta đau lòng hơn. “Nhưng em vẫn sống tốt, luôn hoàn thành xuất sắc công việc, em cũng rất đẹp nữa.”

“Cảm ơn.” Cô ghen ngào.

Anh ôm chặt cô, cuối cùng cũng hiểu lí do tại sao anh lại ghét “liên hôn” đến thế, anh không thể chấp nhận nổi chuyện cưới vì mục đích kinh tế.

Và, bởi vì anh không thể rời xa cô được nữa.

14. – Chương 13

Tình cảm của anh đối với cô đã trở nên sâu nặng rồi, anh muốn ngủ ở nhà cô chỉ để ngắm nhìn khuôn mặt đang chìm vào giấc ngủ kia và được ôm cô vào lòng.

Đã đến mức này rồi, liệu anh còn có thể tự lừa gạt chính bản thân rằng mình không có tình cảm với cô không?

Nhân dịp Dương Đa An vượt cạn được mẹ tròn con vuông, mẹ chồng quyết định tổ chức tiệc mừng ở khách sạn và mời khá nhiều khách quý, đương nhiên Dương Lập Hân cũng phải tham dự tiệc mừng.

Mọi người trong họ hàng và bạn bè trong nhà họ Dương đều được mời, Lâm Á Trú còn mời mọc Hoa Chân Châu tới dự tiệc; bà của Dương Đa An cũng quen biết với nhà họ Chu nên Ông Phẩm Chân tự nhiên dẫn Chu Mị Đình tới tham dự. Họ đã gọi Phạm Ti Ti tới ăn tối nhưng thực chất chỉ là vừa đầm vừa xoa, nói cái gì mà làm người thì phải có tình có nghĩa, thuyết phục Phạm Ti Ti hứa sẽ không cản trở việc cưới xin này của Chu Mị Đình. Có như vậy thì mới đúng là đền ơn đáp nghĩa, không uống công nhà họ Chu bỏ tiền ra nuôi lớn cô thành người.

Coi như Phạm Ti Ti đã biết thân phận, hôm nay cô ta không dính lấy Dương Lập Hân, làm chứng mất bao nhiêu người nữa.

Cũng không rõ là ai đã xe chỉ luồn kim mà cả Hoa Chân Châu và Chu Mị Đình lại được xếp ngồi cùng bàn với Dương Lập Hân. Xem ra hôm nay hai cô nàng này sẽ phải thi triển sắc đẹp, cùng đấu tay đôi đây!

Hai người đẹp đều đã gặp yêu nữ Phạm Ti Ti nên cho rằng Dương Lập Hân thích phụ nữ có phong cách trang điểm và cách ăn mặc như cô ta. Hoa Chân Châu diện một bộ váy khoét ngực rất sâu ra trện, Chu Mị Đình rất tự hào về vóc dáng của mình cũng lấy tiêu chí “càng tiết kiệm vải càng tốt” để áp dụng cho bữa tiệc ngày hôm nay, cả hai cô nàng đều quyết tâm khiến cho Dương Lập Hân phải choáng ngợp về mình.

Trong suốt bữa tiệc, Lâm Á Trúc không ngừng khoe khoang về cô cháu gái Hoa Chân Châu. Nào là gia thế tốt, bằng cấp cao, khí chất đặc biệt,... Ông Phẩm Chân cũng rất cay cú nên lôi toàn bộ điểm tốt của Chu Mị Đình ra khoe khoang mất nửa ngày, càng nói càng rõ ý tứ rằng người nào có phúc lắm mới rước được cô nàng về dinh.

Người khổ cực nhất trong bàn ăn lúc này là Dương Đa An, cô phải vất vả lắm mới nhịn được cười. Người đang bị tranh giành là ông anh trai uy nghiêm mặt lạnh quanh năm của cô đó nha! Ông ấy thích loại con gái trang điểm đậm thế này sao? Hiện giờ cô rất khó xử, làm em gái của ông anh khó tính này không dễ, nhiều người muốn kết hôn với anh vì mục đích kinh tế nên quen thân với cô chỉ để được anh chú ý tới. Nhiều khi cô không biết phải làm thế nào, đặc tội với người ta không được, mà ủng hộ cũng chẳng xong.

Từ đầu đến cuối, Dương Lập Hân vẫn bình tĩnh trưng ra mặt than, kh

ông nói không cười gì, chỉ ngồi ăn ngoan ngoãn. Nói trắng ra, nếu anh không phải tổng giám đốc của tập đoàn Đức Hân thì chuyện suốt ngày bị các thiên kim tiểu thư danh giá bám lấy sẽ không bao giờ xảy ra.

Dương Đa An mím môi nói, “Anh trai tôi luôn trầm tính, ít nói thế đấy. Mong Hoa tiểu thư và Chu tiểu thư đừng để bụng! Cua mùa thu ngon lắm, mời mọi người nếm thử!”

Hoa Chân Châu nũng nịu nói: “Tôi muốn có chàng trai nào đó phục vụ cơ.” Người đàn ông có phong độ là phải biết chủ động, giúp cô bóc vỏ cua, lấy ra thịt cua sạch sẽ ngọt lành, móng tay của cô cần được chăm sóc và làm đẹp kỹ lưỡng nên không thể động chạm vào mấy thứ tanh tưởi như vậy được.

Chu Mị Đình không chịu yếu thế, “Chưa nhắc đến đàn ông phục vụ, kể cả đi với bạn bè hoặc chị em gái, mọi người đều phải phục vụ tôi, lột vỏ tôm cua, nhặt xương cá rồi mới ăn cần mời tôi ăn. Ai cũng nâng tôi như nâng trứng, hứng như hứng hoa.”

Cuối cùng Dương Lập Hân cũng chịu mở miệng nói mấy câu quý giá: “Tôi chỉ tự làm cho mình ăn thôi. Còn nữa, tôi không thích loại phụ nữ chỉ được cái bề ngoài mà vô dụng. Tôi ấn tượng với người có năng lực làm việc, nếu có thể nấu cơm, làm được những món ăn hấp dẫn thì càng tốt.” Phải cho anh ăn uống đầy đủ, đừng để anh gầy đi vì đói.

Hai cô công chúa nghe anh nói vậy thì mặt biến đổi như bảy sắc cầu vồng, đã bao giờ có người đàn ông nào dám trách móc họ như anh đâu?

Ông Phẩm Chân khá hiểu tâm lý đàn ông nên nghiêm túc nói: “Xét về địa vị của Dương tổng, cậu không nên có quan hệ với loại người là con ngoài giá thú như Phạm Ti Ti. Có ả không đáng.”

Ánh mắt Dương Lập Hân nhìn bà ta lạnh buốt, “Bà Ông có liên quan gì tới tôi sao, tôi thích mẫu người nào cũng không dính dáng gì tới bà. Hơn nữa, bà coi thường con ngoài giá thú như vậy, chẳng lẽ đến cả con gái của anh trai mà bà cũng mắng chửi?”

Sắc mặt Ông Phẩm Chân khê đỏ, “Anh trai tôi chỉ có hai người con trai, làm gì có đứa con gái nào? Chẳng lẽ bên ngoài còn có người dám mạo danh là người nhà họ Ông để lừa bịp ư? Nếu như anh đang nhắc đến Nhạc Xuân Phàm, thư kí của anh thì...”

“Không phải! Thư kí của tôi nói với tôi rằng cô ấy không cha không mẹ, cũng không có người thân thích.” Giọng Dương Lập Hân lạnh như băng, xoáy thẳng vào đối phương, “Bà Ông vừa nói người anh trai đã khuất không có con gái, vậy lời thanh minh của bà có thể hiểu là lời nói của cả họ Ông không?”

Ông Phẩm Chân đột nhiên rùng mình, cảm thấy như có một trận gió mùa đông thổi vù tới. Dương Lập Hân là loại người nào chứ, muốn giữ một nữ thư kí tận tụy làm việc bên mình đồng nghĩa với việc anh ta chắc chắn phải nắm rõ mọi thứ về cô ta. Nhưng cái lối suy nghĩ đó của bà đã tồn tại hơn hai mươi năm rồi, sao có thể vừa nói dối là đã dối được luôn?

“Tất nhiên là tôi còn có hai người em trai nữa, nhưng hai em trai của tôi tất cả cũng chỉ có mười một người con trai chứ không sinh con gái.” Ông Phẩm Chân ngang ngạnh nói rõ lập trường.

Dương Đa An nghe vậy thì rất khó chịu, Lâm Á Trúc bên cạnh cũng không hài lòng, bởi Ông Khai Tường và Nhạc Dương Linh đã có một người con gái, chuyện đó năm xưa là bí mật công khai, mọi người đều biết

chuyện đó, chỉ là không nói ra, nhưng bà ta cũng không thể phủ nhận hoàn toàn như vậy! Dù sao đây cũng là con gái của anh trai chứ không phải là con rơi con vãi bên ngoài của chồng bà ta.

“Ông phu nhân nói rất rõ ràng, mạch lạc, rất hay.” Dương Lập Hàn dừng một chút, ánh mắt bỗng trở nên thâm sâu ý nhị, “Chẳng phải bà mong tôi và tiểu thư đây tìm hiểu nhau sao?”

“Chuyện đó là đương nhiên, Tiểu Đình xinh đẹp nhường này, mới nhìn thoáng qua đã biết là vô cùng hợp với cậu.” Ông Phấn Chân không sinh được một tấm con gái, cả Chu gia có mình Chu Mị Đình là nữ nên ai cũng coi cô như con ruột, chiều cô nường như công chúa.

“Tiếc là tôi đành phải từ chối.”

“Tại sao?”

“Vì bà, bà Ông ạ. Tôi không thích có người họ hàng thân thích như bà. Vậy nên, trước hết bà hãy về ly hôn chồng mình đi đã, sau đó tôi sẽ suy nghĩ xem có nên tìm hiểu tiểu thư đây không.”

“Cậu...” Ông Phấn Chân tức giận, đập bàn nói: “Cậu nông cuồng quá rồi đấy, Dương Lập Hàn! Ngoài kia không thiếu người có điều kiện hơn cậu đâu, không có cậu thì chúng tôi vẫn sống tốt! Tiểu Đình, chúng ta đi thôi!”

Bà ta thở phì phò, kéo Chu Mị Đình thẳng một đường ra khỏi bữa tiệc.

Đã giải quyết xong một rắc rối, Dương Lập Hàn chuẩn bị ngắm tới mục tiêu thứ hai: Hoa Chân Châu tới cùng Lâm Á Trúc.

Sao trên đời lại có một cô nàng ngu ngốc như vậy chứ? Cả thế giới đều biết anh ghét bà mẹ kế Lâm Á Trúc nhường nào, vậy mà Hoa Chân Châu vẫn vô tư nghĩ rằng cô ta có thể làm “vợ tương lai” của anh qua giới thiệu của bà ta ư?! Anh càng không có hứng với một người ngu ngốc như vậy.

Lúc này Lâm Á Trúc và Hoa Chân Châu cũng đã lường trước được mấy phần. Lâm Á Trúc không muốn phải ly hôn thì mới làm mai thành công cho Hoa Chân Châu. Trong lòng bà ta đang cố tìm một đường lui, may sao Trời giúp, điện thoại di động bà ta vang lên.

“A, là bà Giang à...” Lâm Á Trúc mượn cớ nghe điện thoại mà bỏ chạy.

Hoa Chân Châu cũng tự giác được mình không có cửa nào bèn đứng dậy, sang bàn khác chào hỏi người quen.

Dương Đa An lúc này dở khóc dở cười: “Anh à, chừng nào anh chưa kết hôn thì vẫn sẽ có người làm mai cho anh thôi.”

Dương Lập Hàn một tay vuốt ngực nói: “Anh không ngăn em cưới sớm thì em cũng đừng quản việc kết hôn của anh.”

“Em biết mà! Em cũng hi vọng có một người con gái thật lòng yêu anh rồi cùng anh mới kết hôn. Nhà mình không thiếu tiền, chẳng cần vì lợi ích kinh tế mà phải làm trò liên hôn.”

“Ừ.”

“Nhưng mà, anh này, cái cô Phạm Ti Ti kia chỉ là quân cờ để che mắt người khác của anh thôi đúng không?” Dương Đa An cũng không phải loại con nhà giàu chỉ biết ngồi mát ăn bát vàng, người khác có thể không hiểu Dương Lập Hàn nhưng cô thì rất rõ tính cách của anh trai.

Dương Lập Hàn cười nhạt, nói lảng sang chuyện khác, “Đầu bếp hôm nay làm món canh vi cá được lắm, vậy đây mà thịt vẫn mềm. Em bảo nhà bếp chuẩn bị cho anh một phần canh sạch sẽ nhé, tẹo nữa anh mang đi.”

“Xem như anh còn biết chăm sóc người con gái của mình! Được thôi, em hiểu rồi.” Dương Đa An ngoan ngoãn nghe lời.

Chỉ cần ai đó có thể khiến anh trai cười thật sự thì cô nhất định sẽ yêu ai yêu cả đường đi, chấp nhận cô gái đó làm một thành viên trong gia đình nhỏ của hai anh em cô.

Anh trai cô đã phải chịu sự cô đơn trong một thời gian quá lâu rồi, anh cũng có tư cách để được hạnh phúc chứ.

“Wow, ngon ngon ngon! Phải lâu lắm rồi mình mới được ăn vi cá to thế này! Món canh này thật sự quá tuyệt vời, hương vị thuần túy nguyên chất, hoa nắm cũng được nấu vừa tới, một nồi nhỏ này chắc chắn phải năm nghìn tệ!” Phạm Ti Ti hoàn toàn không để ý đến sắc mặt ngày một sầm lại của ma đầu, cứ một mình xử lý hết nửa nồi canh vi cá.

Xuân Phàm bắt đầu xuất hiện triệu chứng cảm mạo, cô không ăn hết nổi một bát canh, để mặc Ti Ti ăn được bao nhiêu thì ăn.

Dương Lập Hân lạnh lùng nói: “Cô ăn no rồi thì biến đi!” Mũi cô ta thính như yêu tinh ngàn năm, anh mang canh vi cá đến cho Xuân Phàm, vậy mà cô ta lại tự mời mình đến rồi vô tư chén.

Phạm Ti Ti lè lưỡi đáp: “Tổng giám đốc đừng nhỏ mọn thế chứ! Xuân Phàm nhà anh mỗi ngày không ăn ké ba bữa ở nhà tôi thì cũng phải tranh thủ một bữa sáng hoặc một bữa tối, lúc nào tôi cũng ngoan ngoãn để cô ấy cướp bóc đấy!”

Dương Lập Hân xoa xoa đầu Xuân Phàm, “Em làm tốt lắm!”

Thật bất công! Đường đường là một tổng giám đốc lấy lòng, thế mà không công tư phân minh, cổ vũ việc “ăn cướp” là rất tốt.

Phạm Ti Ti quyết tâm báo thù, tiếp tục tiêu diệt cả nồi vi cá.

Dương Lập Hân thấy Xuân Phàm thật sự không muốn ăn gì, anh dịu giọng nói: “Chờ cho em hết cảm thì anh sẽ mang thêm một nồi nữa tới. Hay em thêm ăn gì khác không?”

“Không cần đâu!” Xuân Phàm đỏ mặt, mắt cô long lanh, “Em đang không muốn ăn gì cả, chỉ muốn ngủ thôi.”

Thèm ngủ? Phạm Ti Ti cắn thìa: “Xuân Phàm, liệu cậu có mang thai không?”

Im lặng năm giây.

“Không thể nào.” Một nam một nữ đồng thanh bác bỏ ý kiến của cô.

Họ lúc nào cũng dùng biện pháp tránh thai, sao có thể xảy ra “sai sót” được chứ?

Phạm Ti Ti trừng mắt, “Xem ra đến cả tổng giám đốc cũng không thích cậu có thai nhỉ! Xuân Phàm, tốt nhất là cậu đừng nên mang thai. Nếu chẳng may có thật thì nói với mình, mình sẽ cùng cậu đi lấy nó ra.”

“Nói vớ nói vẩn!” Mặt Dương Lập Hân biến sắc.

Xuân Phàm làm hòa, “Chuyện này sẽ không xảy ra đâu, không có gì phải tranh cãi cả.” Haizz, cô chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon thôi mà, hai người kia sao cứ làm phiền cô mãi thế?

Phạm Ti Ti muốn ép Dương Lập Hân phải nói những lời từ đáy lòng, cô thấy anh ngày càng quan tâm tới Xuân Phàm, còn mang cao lương mỹ vị tới tận nhà cho cô, nếu không có ý thì anh ta sẽ chẳng mất công săn sóc bạn cô đến vậy.

“Mình bảo này...” Ghét thật, đang lúc quan trọng thì có người gọi tới, Phạm Ti Ti vội cầm đi-

ên thoại lên nghe. Cô nàng “Alo ~” một tiếng đầy nũng nịu, biết được đối phương là ai thì hai chân mày dựng đứng, giọng điệu châm biếm: “Ồi chà, con rể của xí nghiệp Hoa Vũ sao lại có thời gian gọi cho tôi thế này? Anh tìm Xuân Phàm làm gì? Hà Dân Tuấn, anh là đồ tồi, đã kết hôn rồi còn dám mơ tưởng đến Xuân Phàm sao? Ha ha, vậy anh định xử lý thế nào? Xuân Phàm đang bận. Bận gì hả? Liên quan gì đến anh mà anh hỏi! Được một ngày nghỉ thì đương nhiên phải cùng tôi và Anata tụ tập rồi, nghe nói có một nhà hàng mới khai trương tên là “Ma sát thiết”, ở đấy cái gì cũng có, không đi thử một lần thì lạc hậu mất. Anh Hà rảnh rồi không có việc gì làm mà, sao không dẫn thử vợ đi một lần? À đúng rồi, đàn ông đã kết hôn thường không nhiệt tình với vợ lắm...”

Phạm Ti Ti huyền thuyên một tràng khiến Hà Dân Tuấn ức chế, cuối cùng không chịu nổi mà phải đập máy.

Xuân Phàm ngồi một chỗ nghe bạn nói chuyện rõ ràng rành mạch, không nhịn được mà trừng mắt lườm Ti Ti.

Đầu Dương Lập Hân cũng bắt đầu bốc khói, lông mày nhíu chặt lại.

“Sao Hà Dân Tuấn lại gọi cho cậu thế?” Xuân Phàm hoàn toàn mờ mịt. Giờ đây bọn họ như hai người xa lạ, vì sao anh ta đột nhiên liên lạc lại?

Phạm Ti Ti lên giọng giải thích: “Thứ nhất, mình không đổi số điện thoại từ hồi đó đến giờ, còn cậu thì đổi; thứ hai, mình là quản lý bộ phận quan hệ xã hội của công ty nên gặp ai thì đưa danh thiếp thôi, tìm mình dễ dàng hơn nhiều.”

“Anh ta là người của hội nam sinh đúng không? Sao lại tìm chúng mình nhỉ?”

“Xuân Phàm, cậu sốt đến mức mê man rồi à? Hà Dân Tuấn chỉ muốn ngoại tình với cậu sau lưng vợ anh ta thôi. Nếu đã ngoại tình thì phải tìm người nào không thích tranh cãi, không vì đàn ông mà một khóc hai nháo ba tự tử. Dương nhiên cậu là sự lựa chọn đầu tiên của anh ta rồi.”

Xuân Phàm liếc nhanh sang Dương Lập Hân rồi mết mết nói: “Mình không phải là không thích so đo, chỉ là mình không đủ sức để đi tranh cãi với người ngoài.” Nói rồi cô đứng lên, “Đầu mình đau quá, mình muốn đi ngủ. Hai người cứ tự nhiên nhé!” Nói rồi cô đi về phía phòng ngủ và nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

Phạm Ti Ti không tìm được, nặng nề thở dài, “Xuân Phàm đáng thương, về già rồi chắc vẫn ở vậy mất, bao nhiêu đàn ông tốt trên đời biến đi đâu hết rồi? Tuy cô ấy hơi vụng về một tí nhưng không đến nỗi để nhà cửa bừa bãi như chuồng lợn, nhất là tính cô ấy lại ôn hòa thiện lương, nhân phẩm tốt, chắc chắn sẽ là một người vợ, một người mẹ tốt.”

Cô ta đang ngẫm đá xoáy anh! Dương Lập Hân có phải loại người nghe mà không hiểu gì đâu?

Anh vẫn im lặng, khuôn mặt tuấn tú vẫn cứng ngắc như bỏ trong ngăn đá, nhưng anh lừa được người không có nghĩa là lừa được bản thân.

Thực ra là để ý, chết tiệt, anh rất để ý.

Im lặng cả nửa buổi, cuối cùng anh cũng nhìn cô, “Hà Dân Tuấn chính là bạn trai cũ của Xuân Phàm, đúng lúc mẹ cô ấy qua đời thì bỏ mặc cô ấy đúng không?”

“Anh cũng biết sao? Anh ta là mối tình đầu của cô ấy đấy!” Cô không sợ chết mà còn dám vuốt râu hùm.

“Mối tình đầu cái gì. Cô đem tất cả những gì cô biết nói hết cho tôi.”

“Anh định trả đũa giúp Xuân Phàm à? Hay là để làm việc khác?” Phạm Ti Ti nhanh nhẩu hỏi.

“Cô đi quá bốn phần của mình rồi đấy, trưởng phòng Phạm!” Anh giận dữ mắng cô.

“Vâng, thưa giám đốc. Tôi sẽ kể lại hết cho anh những gì tôi biết.” Cô lập tức ngồi ngay ngắn, trở về với tác phong làm trưởng phòng ngoại giao chuyên nghiệp, kể mọi chuyện mà cô biết về Hà Dân Tuấn trong quá khứ và những tin tức vật mới xuất hiện về anh ta.

Dương Lập Hân nghe xong mặt vẫn không có biểu cảm gì mà chỉ nói: “Cô có thể về.”

Điển hình của qua cầu rút ván là đây.

Phạm Ti Ti không chấp, “Tôi mang canh vi cá còn thừa về nhé?” Món ngon tuyệt hảo thế này không được lãng phí.

“Lấy đi, Xuân Phàm không ăn đồ thừa.”

“Dương nhiên rồi!” Cô vui vẻ nói, cướp thành công rồi!

Dương Lập Hân đợi cô đi hẳn rồi lập tức khóa kỹ cửa chính, không thể để cô nàng quay lại rồi lải nhải tiếp được.

Anh vừa bước vào phòng ngủ đã nghe thấy tiếng Xuân Phàm ho khan.

“Khó chịu lắm à?” Anh ngồi lên mép giường, sờ lên trán cô.

“Vấn ỉn. Anh nên về đi, cẩn thận kéo bị lây đấy.” Xuân Phàm trước giờ không quá tham lam sự ân cần từ anh, nhưng lần này anh quá đối xử sắc sảo khiến cô cảm động, tim dường như sắp tan ra rồi.

“Ngày mai em không cần đi làm. Trước hết ở nhà nghỉ cho khỏe hẳn đã.”

“Không được. Tôi...”

Anh nhẹ che lại khuôn miệng nhỏ xinh, “Mau khỏi bệnh cảm đi. Tháng sau em đi Mỹ công tác với anh.”

“Tôi?” Cô hít sâu một hơi.

“Đây là lệnh của tổng giám đốc.”

“Tôi có thể giúp được anh sao?”

“Tất nhiên, anh sẽ luyện cho sao em tự tin hơn, những người ngoài sẽ không dám mơ đến việc tới gần em nữa.” Cô là người con gái của anh, là người mà anh giữ cho riêng mình. Chỉ mới nghĩ đến việc một gã đàn ông khôn nặn có ý định nhúng chàm cô là anh đã không thể kiềm chế nổi bản thân nữa rồi.

Người ngoài gì cơ? Xuân Phàm băn khoăn, thôi thì để sau hẵng nghĩ vậy. Phải ngủ trước đã.

Dương Lập Hân nhìn cô say giấc nồng, không phát hiện ra rằng ánh mắt mình nhìn cô đã trở nên thật dịu dàng.

Tình cảm của anh đối với cô đã trở nên sâu nặng rồi, anh muốn ngủ ở nhà cô chỉ để ngắm nhìn khuôn mặt đang chìm vào giấc ngủ kia và được ôm cô vào lòng.

Đã đến mức này rồi, liệu anh còn có thể tự lừa gạt chính bản thân rằng mình không có tình cảm với cô không?

Cũng đến lúc phải đưa ra quyết định thật sự rồi.

Trở về sau khi đi công tác ở Mỹ thì trời đã chuyển sang tiết thu mát mẻ.

Khoác lên mình những bộ quần áo mới mùa thu, Nhạc Xuân Phàm dường như lột xác hoàn toàn, cô trở nên xinh đẹp động lòng người như một đóa hoa tường vi đang độ nở rộ.

Đối với những anh chàng còn đang độc thân trong công ty mà nói, cô là con mồi ngon lành khiến họ phải chảy nước miếng. Nhưng nữ thư kí của tổng giám đốc không phải loại tùy tiện trêu đùa, nếu không cẩn thận động vào thì sẽ nổ ra chiến tranh giành cô ấy mất.

Phạm Ti Ti xinh đẹp mịn người, có thể đón đố bao nhiêu người đàn ông nhưng không nhiều người có đủ dũng khí để rước cô ấy về nhà. Nhạc Xuân Phàm bề ngoài xinh đẹp, khí chất đoan trang tao nhã, đây chính là hình mẫu vợ hiền lí tưởng mà mọi đàn ông đều khát khao sẽ lấy làm vợ.

Liều Nghi nghi ngờ hỏi, “Chị Xuân Phàm, chị trở nên xinh đẹp hơn rồi! Cách ăn mặc và trang điểm cũng khác trước, nhìn một cái là thấy sang trọng, chị đổi bạn trai à?”

Xuân Phàm điềm đạm cười, “Đâu có, vẫn là người đó mà.”

“Hay là bạn trai chị tăng lương?”

“Chị cũng không biết anh ấy có tăng lương hay không, công việc của anh ấy cũng không thay đổi mấy.”

“Wow, đồng hồ của chị này... Cái này đắt lắm đấy!”

“Có lâu rồi, chỉ là không muốn lấy ra dùng thôi. Bây giờ đã nghĩ thông, nếu không lấy ra dùng mới là lãng phí.”

“Bạn trai tặng à?”

“Tất nhiên. Chị làm sao đủ tiền để mua.” Xuân Phàm thản nhiên đáp.

“Oa, đáng ghét, thế mà em vẫn nghĩ bạn trai chị kém cỏi lắm cơ!” Liễu Nghi chu môi đỏ chót, “Ghen tị chết đi được! Em cũng muốn Paul mua đồ cho em thế này này, mỗi lần em muốn mua cái gì, chỉ cần nhìn giá quá năm nghìn là anh ta đã kêu oai oái rồi, cứ thế thì làm sao mà em đủ dũng cảm để gả cho anh ta chứ?”

Xuân Phàm nhớ lại lần thưởng trà chiều lần trước cùng Ti Ti, hình như đúng là gã Paul đang chơi trò bắt cá hai tay.

“Hai người bọn em có cùng chung một chí hướng trong tương lai không?”

“Chí hướng tương lai gì cơ ạ?” Liễu Nghi không nghĩ xa đến thế.

“Là kết hôn xong thì có cùng một chí hướng, cùng nhau nói về cuộc sống hôn nhân, những kế hoạch gì sẽ làm với nhau đó. Chẳng hạn như tiền tiết kiệm để phòng trừ có việc xấu xảy ra, hoặc vấn đề sinh con dưỡng cái.” Xuân Phàm tốt bụng nhắc nhở, chưa nghĩ đến mấy vấn đề này mà đã vội kết hôn thì quả thật là đáng lo.

Liễu Nghi không nghĩ ngợi, nói luôn: “Có gì đâu mà phải bàn bạc chứ? Đương nhiên là anh ta kiếm tiền còn em thì giữ tiền, đàn ông mà có tiền thì làm loạn mất! Còn nữa, em đã sớm bảo với anh ấy là không được ở chung với mẹ chồng; em cũng không thích việc sinh đẻ gì cho cam, nhiều nhất chỉ sinh một con thôi. Nếu mẹ chồng không giúp chăm được con thì thuê bảo mẫu về chăm sóc nó, em không muốn còn trẻ mà mặt đã vàng vọt vì phải trông trẻ con đâu.”

Xuân Phàm nghe xong thì mặt tròn tròn, “Thế tức là em được ưu tiên hơn, liệu bạn trai em có đồng ý không?”

“Tất nhiên rồi, bởi vì anh ta yêu em hơn em yêu anh ta, cho nên nhất định phải nghe theo em.”

“Hâm mộ em ghê.” Quả là đồ con gái ngu ngốc!

15. – Chương 14

Xuân Phàm hạnh phúc vô ngần, lòng bàn tay ấm áp của anh đang áp sát vào lòng bàn tay cô, những giọt thuốc tình yêu đang chậm chậm nhỏ từng giọt vào trái tim họ. Anh và cô không cần chuyện tình thiên lôi động địa, chỉ cần những lời hứa hẹn rõ ràng từ đối phương mà thôi.

Liễu Nghi ha ha cười, hỏi lại Xuân Phàm: “Chị Xuân Phàm, chị với bạn trai chị đã có kế hoạch trong tương lai rồi sao?”

Tương lai! Cô cảm thấy một sự hạnh phúc đang lặng lẽ dâng trào trong lòng.

“Nếu có thể, chị muốn có ba đứa con xinh xắn, bởi nếu là con một trong nhà thì sẽ cô đơn lắm, chị rất hiểu cảm giác ấy. Nếu có thể, chị sẽ chỉ giành trọn mười năm của mình để chăm sóc con, đến khi con nào chị học tiểu học, dần dần trưởng thành và rời xa vòng tay của chị. Nếu có thể, chị hi vọng cả gia đình có thể ngày ngày quay quần bên bàn ăn vào bữa tối; nhưng không được như vậy thì chỉ ít bố của các con chị cũng phải về trước khi con lên giường ngủ, đọc truyện cổ tích cho con nghe. Nếu có thể, chị mong không ai trong gia đình chị phải chịu cảnh phân cách xa rời, mãi mãi ở chung dưới một mái nhà mà thôi. Nếu có thể,...”

Dương Lập Hân đứng trước cửa phòng mình, yên lặng nghe những cái “Nếu có thể” của Xuân Phàm. Nhưng lời ấy dù chỉ là thủ thủ thì, nhưng đã chậm rãi mà nhẹ nhàng làm tan giá trái tim đóng băng đã nhiều năm của anh.

Những điều mà cô mong ước đều rất bình thường, tâm nguyện nhỏ bé mà đơn giản đến vậy nhưng chưa chắc tiền tài đã có thể mua được. Những tâm nguyện đó đều là mong muốn của cả anh và cô – về những điều mà từ nhỏ họ thiếu thốn và luôn khao khát có được.

Nhẹ nhàng khép lại cánh cửa phòng tổng giám đốc, Dương Lập Hân tĩnh lặng suy nghĩ thật lâu.

Lúc đó, ở ngoài cửa.

Liễu Nghi đã bắt đầu ngáp, “Chị Xuân Phàm à, mấy cái mong ước đó của chị đơn giản quá.”

“Thật không?” Ánh mắt Xuân Phàm trở nên trầm ngâm, “Chị thấy nó không đơn giản lắm đâu!”

Liễu Nghi bị chọc giận nên liếc cô một cái, trong đầu chỉ có suy nghĩ làm sao để mở mang đầu óc cho người trước mắt, “Dạy chồng phải ngoan ngoãn nghe lời, tiền lương mỗi tháng đều phải đưa hết cho vợ tiêu, cái đấy mới là vấn đề quan trọng. Chị có nhớ lần trước tổng giám đốc ném mấy vạn cho con hồ ly tinh kia chỉ để mua mỹ phẩm làm đẹp thôi không? Lần đó em cũng yêu cầu Paul ít nhất phải mua một vạn tiền mỹ phẩm và đồ trang điểm cho em. Kết quả là anh ta chỉ mua tặng em một lọ nước hoa rẻ tiền bé tí làm em giận suýt chết, em phải điên lên rồi cãi nhau, sau đó còn dọa chia tay thì anh ta mới dẫn em đến cửa hàng chuyên doanh để tự em chọn đồ rồi mua cho em đấy. Chị xem, lũ đàn ông đều hèn hạ như nhau cả, chúng ta rơi vào tay họ thì có là công chúa cũng thành nô lệ mà thôi!”

Xuân Phàm cười như không, “Liễu Nghi, tiền lương của em cũng không thấp, về sau em cũng không sống chung với bố mẹ chồng, đồ trang điểm tự mua là được rồi, cần gì phải làm khó bạn trai như thế?” Cô đã ra lệnh cấm không cho Dương Lập Hân bén mảng tới gần cửa hàng mỹ phẩm rồi, nếu thiếu gì thì cô sẽ tự mình mua chứ cô không thích tích trữ đồ trong nhà.

“Đấy là để thăm dò tấm chân tình của anh ta mà!”

“Nhưng cũng không đến mức đấy, đàn ông không thích bị ép phải trả tiền cho thứ này thứ kia. Mà chẳng riêng gì đàn ông, phụ nữ cũng không thích bị coi là cái máy hái ra tiền và bị quản thúc chuyện tiền nong đâu em.”

“Tiền lương của em phải để dành để mua nhiều thứ khác chứ, thỉnh thoảng còn cùng bạn bè đi tiệc tùng này nọ nữa. Không bảo Paul mua vài món đắt tiền cho em thì sao mà em có thể diện để đi cùng bạn bè cơ chứ? Anh ta yêu em, yêu đến mức không tiếc phải quỳ xuống cầu xin em tha thứ trước mặt mọi người, huống chi tốn chút tiền để làm cho em vui vẻ, đó chẳng phải là rất đơn giản hay sao?” Liễu Nghi là một người con gái đẹp, không ai có thể phụ nhận điều đó, thế nên cô nàng đã quen với việc tùy tiện đòi bạn trai tiền tiêu và tin rằng giá trị bản thân không thấp kém ai.

Nhưng quan niệm này hoàn toàn sai lệch, Xuân Phàm biết mà cũng chẳng thèm khuyên làm gì nữa, không cần thiết phải mang chuyện vợ vắn vào thân.

Phạm Ti Ti trang điểm xinh đẹp lộng lẫy như thường ngày mang một chồng công văn cần phê duyệt lên, nũng nịu nói: “Tiểu Phàm Phàm, gần đây nhìn cậu tươi tắn xinh đẹp hẳn ra, thần sắc cũng tốt hơn trước nhiều rồi đấy! Đi công tác với tổng giám đốc nên được cải thiện tư tưởng rồi đúng không? Đến cả mình cũng muốn yêu cậu rồi đấy.”

Xuân Phàm vừa cười vừa đem công văn cần xử lý vào trong.

Liễu Nghi nhân cơ hội khinh thường khiêu khích, “Này, đồ hồ ly tinh, chị đã cầu được tổng giám đốc rồi mà vẫn chưa thỏa mãn sao, còn định dụ dỗ ai nữa? Tôi thấy chị cũng đã bị thất sủng rồi, lần đi nước ngoài vừa rồi còn không cho chị đi theo mà lại bảo chị Xuân Phàm đi cùng. Nếu không phải chị ấy đã có bạn trai, chị nghĩ rằng chị còn có cơ hội với tổng giám đốc sao?”

“Cô em muốn phá bình tình bạn của chị với Tiểu Phàm Phàm sao, vô dụng thôi! Hai chị đây không bao giờ thích chung một người đâu.” Phạm Ti Ti đùa cợt cô, “Liễu Nghi thân yêu à, kỳ thực em rất lo sẽ có một ngày chị đi quyến rũ Paul đúng không? Cô em yên tâm, chị không có hứng thú với loại bắt cá hai tay đâu, em nên lo việc Paul quan tâm thái quá với khách hàng nữ ấy, anh ta cũng đẹp trai phết.”

“Chị đừng có nói vớ nói vắn, Paul sẽ không phản bội tôi đâu!” Liễu Nghi thở dốc, bảo vệ tình yêu của mình.

“Ô, sao em mau quên thế, chẳng phải anh ta đã từng phản bội em rồi sao? Em có thể chắc chắn rằng sẽ không có lần thứ hai, lần thứ ba không? Chỉ là bây giờ em không bắt quả tang được anh ta mà thôi.”

“Chị...” Liễu Nghi tức giận muốn đập bàn, “Cái đồ hồ ly tinh không biết thân biết phận, chị chẳng bao giờ gặp được ai tử tế đâu!”

“Sao thế?” Xuân Phàm ra khỏi phòng tổng giám đốc, nói: “Trưởng phòng Phạm, tổng giám đốc mời cậu vào trong đây.”

“Được.” Phạm Ti Ti đi qua Xuân Phàm, nhỏ giọng nói: “Cậu vào phòng vệ sinh trang điểm lại đi!” Cô nàng không quên nháy mắt một cái rồi mới vào trong diện kiến ma đầu.

Xuân Phàm khẽ che miệng, trở về với phong thái bình thường rồi vào chỗ ngồi lấy ví da, đi vào phòng vệ sinh. May là Liễu Nghi không chú ý tới cô, cô nàng đang nhìn theo bóng lưng Phạm Ti Ti mà phì nhỏ, giờ ngón giữa.

Trong lúc tô lại son môi, Xuân Phàm hơi xấu hổ nhớ lại lúc nãy. Cô vừa vào phòng thì Dương Lập Hân nhiệt tình ập đến, vừa ôm cô vừa hôn cô khiến cô muốn dừng mà không được. Anh ấy làm sao vậy? Nhưng, cô thật sự thích được anh hôn.

Khi quay về chỗ ngồi, cô chuyên tâm làm việc. Tâm tình tốt nên hiệu suất công việc càng cao hơn, Xuân Phàm thậm chí hôm nay có thể về đúng giờ tan tầm rồi.

Ngược lại với cô, Liễu Nghi hôm nay vừa bị Phạm Ti Ti dọa cho một trận khiến tâm trạng thấp thỏm không thôi, cô biết rằng những lời của con hồ ly tinh lẳng lơ kia là không đáng tin, nhưng cuối cùng tâm trạng vẫn bị ảnh hưởng rất nhiều.

“Chị Xuân Phàm.” Cô không chịu nổi nữa.

“Sao hả em?”

“Phạm Ti Ti liệu có giở trò quyến rũ bạn trai của chị không?”

“Không bao giờ! Sao thế?”

“Vậy chị ta sẽ không cướp Paul của em đúng không? Suy cho cùng em với chị ta đâu có thù oán gì?”

Xuân Phàm cẩn thận nhìn Liễu Nghi, nếu không có căn cứ thì những lời thế này đừng nên nói ra. “Sự thật thì mất lòng”, cô nhẹ nhàng nói: “Ti Ti luôn nhiệt tình và chân thật, có lẽ cậu ấy lo rằng em sẽ bị tổn thương!”

“Em cùng Paul thật sự không có vấn đề gì, không cần chị ta quan tâm! Đúng là mèo khóc chuột, giả vờ tốt bụng!” Liễu Nghi tức giận nói: “Chỉ vì anh ấy làm sai một lần mà đã gán tội nặng nề, như thế có công bằng cho Paul không?” Cô quên mất người bắt đầu sự việc là cô, chính cô là người gán tội ngoại tình cho bạn trai của mình.

“Tất nhiên, tình cảm là chuyện riêng, không nên mang đến công ty mà bàn tán. Chị sẽ nhắc nhở Ti Ti lần sau không đùa chuyện tình cảm của em nữa.” Xuân Phàm kết luận, muốn chấm dứt đề tài này tại đây.

Liễu Nghi không được tiếp tục dè bủ, chê cười Phạm Ti Ti một cách công khai nữa nên quay trở về làm việc nghiêm túc. Dù sao tẹo nữa cô cũng đã có hẹn, đợi tan việc là ra ngoài liên hoan tiệc tùng cùng bạn bè, ở đó bọn họ sẽ tha hồ mà bàn tán, nói xấu loại người thứ ba và hồ ly tinh.

Đã đến giờ tan tầm.

Xuân Phàm yên lặng chờ chỉ thị của tổng giám đốc, thư kí không thể rời công ty sớm hơn tổng giám đốc được.

Dương Lập Hân vừa bước ra khỏi phòng thì mọi người lập tức đứng dậy chào.

“Xuân Phàm, em xong việc chưa? Cùng về nhà nào.” Anh đứng trước bàn làm việc của cô, vẻ mặt rất tự nhiên hỏi.

Hả? Há há há?

Không chỉ có Liễu Nghi suýt nữa thì trượt tròng mắt mà tất cả mọi người trong văn phòng đều tự động kéo dài lỗ tai ra hóng chuyện, ánh mắt đồng loạt hướng về phía Nhạc Xuân Phàm.

Xuân Phàm chỉ ngậy người trong ba giây rồi duyên dáng cười, “Anh muốn vậy thật sao?”

Ánh mắt Dương Lập Hân nhìn cô trở nên ấm áp và dịu dàng, “Không phải hết giờ làm việc rồi sao? Đi, về nhà nào!”

Hốc mắt Xuân chợt nóng lên, cô cầm ví da, ngẩng đầu lên thì thấy Dương Lập Hân đã quay người đi trước.

“Lập Hân.” Cô khẽ gọi, đôi mắt dường như chưa bao giờ sáng đến thế.

Anh quay đầu lại, dùng ánh mắt hỏi cô.

“Lập Hân, anh vẫn muốn em ở sau nhìn theo bóng lưng anh sao?”

Anh ngạc nhiên, nghĩ gì đó một chút rồi khẽ môi chậm

rãi cong lên, đi về phía cô, bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, hai người thân mật sánh vai nhau đi ra khỏi văn phòng.

Xuân Phàm hạnh phúc vô ngần, lòng bàn tay ấm áp của anh đang áp sát vào lòng bàn tay cô, những giọt thuốc tình yêu đang chậm chậm nhỏ từng giọt vào trái tim họ. Anh và cô không cần chuyện tình thiên lời động địa, chỉ cần những lời hứa hẹn rõ ràng từ đối phương mà thôi.

Cuối cùng thì Dương Lập Hân đã công khai nắm tay Nhạc Xuân Phàm, người con gái mà anh yêu trước mặt mọi người.

Những gì anh cho cô có thể không nhiều, nhưng cùng cô ăn bữa tối giản dị chỉ có hai người thì anh có thể làm.

Bởi vì đôi mắt tinh tường, sự lý trí thông minh, cái tôi rõ ràng, cá tính không ghen ghét không tham lam nên cô không e sợ anh, ngang nhiên yêu cầu sự bình đẳng trong mối quan hệ giữa hai người.

Chỉ một nụ cười nhẹ nhàng, ấm áp tựa nắng xuân của cô thôi cũng đủ để khiến trái tim vắng lặng của anh được lấp đầy.

Anh yêu cô.

Anh thật lòng với cô.

Hai người tay nắm tay tiến vào thang máy, cửa thang máy khép lại.

Ngay lập tức, cả tầng ba mươi sáu nổ tung!

Ôi! Ôi! Tổng giám đốc và thư kí Nhạc cặp kè từ lúc nào? Chẳng lẽ tình cảm giữa họ nảy nở trong lần đi công tác ở Mỹ vừa rồi sao? Phạm Ti Ti cũng có ngày chịu thua rồi ư? Hay là tổng giám đốc bắn mũi tên trúng hai đích?

Phạm Ti Ti ra khỏi phòng làm việc chậm hơn nên không được chứng kiến màn vừa rồi, chỉ kịp thấy đôi tình nhân kia dắt tay nhau đi vào thang máy, cô hậm hực dậm chân: “Khiếp, vừa định bảo Xuân Phàm đêm nay tổ chức tiệc ngủ mà đã bị ma đầu nhanh tay cướp trước rồi.”

Liễu Nghi đắc chí, hả lòng hả dạ cười, “Chị đúng là trò hề Phạm Ti Ti ạ. Dám nghi ngờ bạn trai tôi không chung thủy, kết quả là tổng giám đốc lại bắt cả hai tay, ném chị sang một bên mà chọn Nhạc Xuân Phàm.” Mồm thì nói vậy nhưng trong lòng cô nàng cũng ăn chút dấm chua, sao tổng giám đốc lại nhìn trúng Nhạc Xuân Phàm chứ? Chị ta trước sau đều không có động tĩnh gì, chớp mắt một cái mà đã đá văng cô bạn thân Phạm Ti Ti được, quả thật cũng thật đáng gờm.

Ma đầu cuối cùng cũng công khai rồi hả? Tốt lắm.

Phạm Ti Ti liếc xéo Liễu Nghi, cười lạnh lùng: “Cô em to gan nhỉ, dám nói tổng giám đốc anh minh lạnh lùng của mình là “bắt cả hai tay”, cẩn thận không bị đuổi đó nha!”

Liễu Nghi cả kinh, cổ cái chày cái cối: “Chị bị vút xó đấy, lại còn bị bạn thân ném đá sau lưng nữa, chị không tức giận chút nào à?”

“Giận dữ gì chứ? Chị vui còn không kịp nữa là.” Phạm Ti Ti bắt đầu nghi ngờ chỉ số thông minh của Liễu Nghi, “Chẳng phải chị đã bảo với cô em là chị và Xuân Phàm không bao giờ thích chung một người được sao?” Huống hồ cô còn chán ghét đám đàn ông, động chạm một chút với họ thôi đã muốn nôn.

“Nhưng... nhưng... Rõ ràng chị là nhân tình của tổng giám đốc mà.”

“Ai thừa nhận điều đó? Chị sao? Hay là tổng giám đốc thừa nhận?”

“Cái đó... cái đó... Hai người tới cửa hàng mỹ phẩm nổi tiếng mua đồ trang điểm...” Nhân chứng rành rành, ai cũng tin đây là sự thật.

“Mấy thứ đó là mua cho Xuân Phàm, sắp gặp chị chỉ để hỏi mua đồ thôi.”

“A... Cái gì?”

“Từ đầu đến cuối, người con gái ở bên tổng giám đốc chính là Xuân Phàm!” Phạm Ti Ti vui vẻ công bố lời giải, nhìn người khác mồm chữ O miệng chữ A quả là thú vị.

“Ồ... Chị thì...”

“À, chị bị tổng giám đốc biến thành “đạn mù” để bảo vệ Xuân Phàm ấy mà. Sếp mình nhìn lạnh lùng thế thôi chứ yêu Xuân Phàm lắm.”

“A... Thật sao?”

“Nếu không làm thế thì bọn họ có thể ở bên nhau hai năm mà không bị phát hiện chứ? Bây giờ là thời điểm phù hợp thì tổng giám đốc mới công khai đó!”

Hai năm ư?

Sếp và nữ thư kí bí mật qua lại, che mắt bọn họ đã hai năm rồi sao?!

Mọi người biết được sự thật thì choáng váng, đầu óc lảo đảo.

Xì, đúng là một đám người có mắt không trông! Phạm Ti Ti bỏ đi, để lại bóng lưng quyến rũ cho những người còn đang sững sốt.

Nguồn Bài: <http://tuthienbao.com/forum/showthread.php?t=172462&page=4#ixzz2ddL7iqBp>

“Cô ấy là phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Đức Hân, hữu danh hữu thực!”

Tuy đã nói là không kết hôn, nhưng anh và cô đã trở nên gắn bó thể không rời xa, muốn đường ai nấy lo như trước cũng không được.

Dương Lập Hân công khai yêu Nhạc Xuân Phàm không gặp phải trở ngại gì, mọi người trong công ty cũng dần quen với việc hai người ở bên nhau bởi họ công tư phân minh, nhất là thư kí Nhạc, cô ấy chưa bao giờ điều vô dương oai, thái độ làm việc ở công ty vẫn nghiêm túc như trước.

Chỉ có khác là bây giờ tổng giám đốc thường xuyên ăn cơm trưa với thư kí Nhạc. Khoảng thời gian ấy là lúc mọi người được nghỉ ngơi, khi đi ăn nhìn thấy đôi tình nhân ân cần hỏi han, chăm sóc lẫn nhau thì không khí trong công ty cũng thoải mái hơn hẳn.

Tiết trời dần chuyển sang đông, có người tinh ý phát hiện thư kí Nhạc không đi giày cao gót nữa, chuyển sang đi dép hoặc giày đế bằng, cô cũng ít mặc váy bó sát hơn trước hẳn. Mọi người nhao nhao suy đoán xem có phải cô ấy đang mang thai hay không? Nhưng bụng cô vẫn nhỏ nhắn như trước, tự dưng chạy ra hỏi cũng ngại, mà hầu hết phụ nữ mang thai chưa quá ba tháng có hỏi cũng sẽ phủ nhận.

Xuân Phàm nhân lúc giữa trưa đang ăn cơm hộp thì hỏi thăm Liễu Nghi, “Lần trước em nói về kế hoạch đám cưới là thật sao? Chị hỏi thật này, em có muốn được thăng chức thành thư kí tổng giám đốc không?” Hôm nay Dương Lập Hân có hẹn ăn trưa với khách hàng, cô tranh thủ vừa ăn vừa nói chuyện với Liễu Nghi.

Liễu Nghi ngó xuống bụng cô, “Chị Xuân Phàm, chị có thật à?”

“Cái đó bây giờ không quan trọng, cái chính là bây giờ sếp không muốn chị làm thư kí cho anh ấy nữa.”

“Vì sao chị lại chọn em?”

“Vì chị thấy em có năng lực, trước hết tập sự một chút là có thể tiếp nhận công việc của chị rồi, thế nào?”

Ánh mắt Liễu Nghi nhìn cô có chút nghi ngờ, nói, “Công việc của chị rất nhiều, em sợ không gánh vác nổi. Hơn nữa em và Paul cũng đã chọn công ty tổ chức đám cưới và địa điểm cho tuần trăng mật rồi. Paul nhất định không muốn em vì tham công tiếc việc mà bỏ rơi anh ấy đâu.” Tự nhiên cô cảm thấy thương hại cho Xuân Phàm, đã mang thai rồi mà còn chưa kết hôn.

Xuân Phàm yên lặng nhìn cô, “Liễu Nghi, cơ hội chỉ có một thôi, sao em không suy nghĩ kỹ một chút?”

“Không cần thiết. Tuy rằng em không có mong muốn được gả vào nhà nào giàu có, nhưng ít nhất gia cảnh của Paul không cần phải dựa vào tiền lương của em mà sống, em cũng không muốn mang mệt mỏi vào thân.”

Xuân Phàm không miễn cưỡng nữa, một người không muốn trèo cao thì cô cũng không có hứng vác gậy ra nâng giúp.

“Vậy chị sẽ báo cáo lại với tổng giám đốc, điều một người có kinh nghiệm làm thư kí ở phòng tài vụ lên chức vụ này, chắc khoảng một tháng nữa là chuyển giao công tác xong hết! Đến lúc ấy em nhớ phải giúp đỡ thư kí mới đấy nhé!”

Liễu Nghi nghe rồi cảm thấy hơi chói tai. Tổng giám đốc trước sau luôn nghe theo lời chị ta nói, vậy mà chị ta quyết định rời khỏi công việc để làm bà mẹ trẻ sao? Lại còn chưa kết hôn nữa, làm nhân tình của tổng giám đốc thì có gì mà đắc ý chứ?

“Nếu như bố mẹ mình biết mình chưa cưới mà đã sống chung rồi có con với một người đàn ông thì chắc chắn họ sẽ ngất xỉu mất.” Liễu Nghi lẩm bẩm xong vội nín nọt, “Chị Xuân Phàm à, em không nói chị đâu!”

Xuân Phàm không ý kiến mà chỉ cười, “Chị không để ý đâu, em yên tâm. Chị thì thật lòng hi vọng em sẽ là một cô dâu thật hạnh phúc, nhớ phát thiệp cưới mời chị đấy.”

Liễu Nghi hơi bất ngờ, “Xuân Phàm, chị đúng là người tốt! Quả nhiên mọi người đều bầu cho chị là ‘Nữ thư kí có khí chất nhất’.”

“Nếu em muốn thì em cũng có thể làm được.” Chỉ là muốn hay không mà thôi.

“Em á? Em không được đâu! Paul toàn trêu em là tùy tiện chẳng khác gì trẻ con.” Giọng cô trở nên ngọt ngào, đắc ý vì có một người đàn ông yêu cô ngay cả khi tính cách cô tùy tiện.

“Đã cưới là không được tùy tiện nữa đấy!” Xuân Phàm đùa.

“Dù mới cưới hay đã cưới lâu rồi, nếu yêu em thật lòng thì cả đời anh ấy sẽ bao dung, chăm sóc cho em.”

Chuyện đó chỉ có thể xảy ra trong mơ! Quả thật Xuân Phàm không hiểu nổi tự tin của cô nàng từ đâu mà có, trừ phi tên Paul kia sinh ra đã là nô lệ.

Sau khi xác định Liễu Nghi không muốn được thăng chức, là một thư kí chuyên nghiệp nên Xuân Phàm đăng nhập vào hệ thống hồ sơ nội bộ để tìm người phù hợp thay thế mình trong phòng tài vụ.

Dương Lập Hân muốn chính cô chọn thư kí tiếp theo cho mình chẳng qua là vì muốn cô an tâm khi anh làm việc cùng thư kí mới mà thôi! Anh sợ cô sẽ phải lo lắng liệu anh có bí mật ngoại tình với thư kí mới hay không.

Anh là một người đàn ông không khéo ăn nói, những câu nói sến tới mức buồn nôn sẽ không bao giờ thốt ra từ miệng anh được, nhưng ít nhất anh cũng muốn cô yên tâm, không phải lo lắng về anh.

Ngược lại với suy nghĩ của anh, Xuân Phàm chưa từng nghi ngờ rằng anh làm thỏ ăn cỏ gần hang nữa không, khẩu vị của anh đâu có được như vậy. Huống chi nếu đàn ông có

ý định ngoại tình thật thì thiếu gì chỗ kín đáo mà lại thoải mái, sao phải chọn ngoại tình với nữ thư kí đắc lực bên mình chứ?

Cô sẽ chọn một người có bề ngoài bình thường thôi, nhưng phải là một người rất có năng lực làm việc, có thể gánh vác tốt những nhiệm vụ nặng nề của một thư kí, giúp tổng giám đốc được nghỉ giải lao chứ không phải khiến anh phải làm nhiều việc hơn. Hơn nữa, người ấy còn phải biết kết hợp làm việc với trợ lí Sa Chấn nữa.

Tìm được người đáp ứng được những yêu cầu đó quả thật không dễ chút nào.

Cô đang chuyên tâm tìm người trên máy tính thì có một bóng người đi tới trước mặt cô, cô ngẩng đầu lên nhìn thì hơi ngạc nhiên, vội vàng đứng lên, “Phu nhân Chủ tịch, chào cô ạ! Tổng giám đốc đang dùng cơm trưa, vẫn chưa trở về...”

Lâm Á Trúc xua xua tay, “Tôi biết, chính tôi đã bảo ông nhà hẹn nó ăn cơm để nói chuyện. Hôm nay người mà tôi muốn tìm là cô, thư kí Nhạc ạ.” Ánh mắt bà ta nhìn cô không ngừng đánh giá, toát ra sự thông minh nhanh trí nhưng không có chút gần gũi nào.

Xuân Phàm mỉm cười, khuôn mặt tao nhã đáp: “Vâng, vậy mời phu nhân sang phòng khách chờ cháu một chút, cô muốn dùng cà phê, trà đen hay là nước trái cây ạ?”

“Cà phê đen.” Lâm Á Trúc kiêu ngạo quay người tao nhã bỏ đi, hướng thẳng đến phòng khách. Chỉ có những vị khách mà tổng giám đốc tiếp mới có thể vào phòng khách trong văn phòng của anh.

Liễu Nghi thấp giọng nói: “Xuân Phàm này, chị phải cẩn thận một chút, em thấy bà ta đến đây không phải vì thiện ý đâu! Lại còn cố ý khiến tổng giám đốc không về sớm được, đúng là vai mẹ kế ác độc mà. Cà phê cứ để em pha, chị ra ứng phó với bà ta trước đi.”

Xuân Phàm cười sâu xa, “Không cần đâu, phu nhân muốn chị phục vụ, người chịu thiệt là bà ấy, không biết kĩ thuật pha cà phê của em còn ngon hơn chị pha.”

Liễu Nghi nhe răng cười rồi vội che lại miệng, sợ bị nghe thấy.

Xuân Phàm đến phòng trà nước, chậm rãi pha một cốc cà phê đen rồi tự trấn tĩnh lại, cô phải vững vàng. Cô hiểu Lâm Á Trúc đang là vai thứ ác, cách bà ta đối xử với anh em Dương Lập Hân cũng không tốt đẹp gì nên sẽ làm anh bận rộn mà tới tìm cô. Không khó để nhận ra rằng Lâm Á Trúc cũng rất kị gặp mặt Dương Lập Hân.

Đặt cốc cà phê lên khay đựng nước, cô chậm rãi đi vào phòng khách, nhẹ nhàng đặt khay lên bàn trà.

“Tôi mong rằng cô không nhân cơ hội đi pha nước mà gọi điện cầu cứu.” Giọng điệu Lâm Á Trúc châm chọc.

“Phu nhân cũng có thể gọi cho chủ tịch để xem xét tình hình mà?” Đôi mắt Xuân Phàm nhìn bà ta dụ dằng nhưng cũng không kém phần sắc sảo.

Lâm Á Trúc bưng tách cà phê lên nhấp một ngụm, “Kĩ thuật pha cà phê của cô quá tầm thường!”

Xuân Phàm ngồi xuống đối diện bà ta, đáp: “Pha cà phê không phải sở trường của cháu.”

“Cũng đúng, sở trường của cô là quyền rũ cấp trên mới phải.”

“Phu nhân đang nói chính mình sao?” Cô buồn cười.

“Cô... Cô rất hỗn láo! Vợ chồng chúng tôi thật lòng yêu nhau.” Đã lâu rồi Lâm Á Trúc không bị người khác hỏi ngược lại nên tức giận vô cùng.

Xuân Phàm hỏi lại: “Vậy thì vì sao cháu và Lập Hân lại không thể nói rằng chúng cháu thật lòng yêu nhau? Ngược lại, cháu còn bị vu là quyền rũ cấp trên, xin cô cho cháu hỏi tiêu chuẩn là như thế nào?”

“Cô giỏi lắm, dám cãi lại cả người lớn cơ đấy!” Bà ta nghiêng răng nói.

“Chỉ là cháu không thích bị hiểu lầm thôi ạ.” Cô từ tốn cười.

“À, vậy ra cô không thích bị hiểu lầm, thế mà lại tạo chuyện lớn lừa người khác hơn nửa năm trời rằng Phạm Ti Ti chỉ là nạn mù đánh lạc hướng!” Lâm Á Trúc tức muốn chết, bà ta đã phải chịu sự trách móc từ mẹ Hoa Chân Châu rằng Lâm Á Trúc đã dạy con gái nhà người ta giả bộ quyền rũ, uốn éo thành ra bị cười nhạo.

Về mặt Xuân Phàm vô tội, “Cháu và Lập Hân đã quen với cuộc sống tĩnh lặng rồi, chúng cháu không quấy rầy tới chuyện tình cảm của người khác, sao lại có thể gây ảnh hưởng tới ai được? Ai cũng thích suy đoán, giải đố, đoán sai lại quay ra trách cứ chúng cháu, bác không thấy chuyện đó rất kì lạ sao?”

Tóm lại một câu, mắc mớ gì tới mấy người? Ban đầu thì hăng hái lập thành các đội để ủng hộ rồi phản đối, bình luận chuyện tình cảm của người ta giống truyện cổ tích bao nhiêu phần trăm, diễn biến tình cảm của

đôi nam nữ chính không như kịch bản mong đợi lại bắt đầu nhao nhao có ý kiến, sao lại có những người hóng hớt đến thế?

Lâm Á Trúc bị cô nói cho thì sắc mặt đen lại, ánh mắt bà ta nhìn Nhạc Xuân Phàm không khác gì lưỡi dao sắc nhọn, “Cô không biết tôi là ai sao? Tôi là mẹ kế của Lập Hân, nếu cô đắc tội với tôi thì không có cái kết hạnh phúc cho cô đâu!”

“Nếu cô không thích cháu thì liệu việc cháu lấy lòng cô còn có tác dụng sao?”

“Còn phải xem cô muốn tôi thích cô như thế nào nữa chứ?”

“Cháu không hiểu ý cô là gì.”

“Tóm lại là, cô không xứng với Lập Hân!” Lâm Á Trúc không chút khách khí nói thẳng.

“Thế theo ý cô, ai mới xứng với anh ấy ạ?” Xuân Phàm vẫn ôn hòa, bình tĩnh tiếp chuyện.

“Hoa Chân Châu. Hoặc ít nhất, điều kiện con dâu tương lai của tôi không được kém hơn gia đình của Hoa Chân Châu.”

Xuân Phàm hơi trầm xuống, nghĩ cách sao để nói chuyện được với một người có tư duy lệch lạc như bà ta, cô hỏi: “Phu nhân, cô và chủ tịch hẳn là rất quan tâm tới hạnh phúc của Lập Hân?”

“Tất nhiên, thế nên chúng tôi mới hi vọng nó chọn được một người vợ có đủ điều kiện, xứng đáng với nó.” Lâm Á Trúc lớn tiếng đáp.

“Vậy thì gia đình Hoa Chân Châu sẽ đáp ứng cô chú những ưu đãi trong kinh doanh đúng không ạ?”

“Ý cô là gì?” Bà ta lập tức biến thành con nhím dựng lông.

“Nếu không được lợi, tại sao cô lại can thiệp giúp Hoa Chân Châu? Cô không nghĩ tới chuyện Lập Hân sẽ càng có ác cảm với cô sao?” Xuân Phàm chậm rãi lắc đầu.

“Cô... Cô dám dạy lại tôi hả?” Lâm Á Trúc thẹn quá hóa giận.

“Không ạ, chỉ là cháu cảm thấy thương cho Lập Hân mà thôi.” Xuân Phàm buồn bã thở dài: “Lập Hân luôn mong chủ tịch hẹn anh ấy đi ăn không phải vì mục đích bàn bạc chuyện làm ăn gì cả, chỉ đơn thuần là hai cha con cùng ăn một bữa cơm mà thôi. Anh ấy cũng luôn hi vọng rằng “người nhà” của anh ấy sẽ chấp nhận người mà anh ấy yêu, chúc phúc anh ấy vô điều kiện.”

Những lời nói chân thành của cô khi lọt vào tai Lâm Á Trúc biến thành những câu chói tai, bà ta cảm thấy khó chịu khi có người đáng tuổi con mình lại lên giọng dạy lại mình, Lâm Á Trúc lập tức phản kích: “Người nhà sao? Nó chưa từng xem tôi và con gái tôi là người nhà, cũng chẳng cần chúng tôi phải chúc phúc cho nó! Cô cũng lắm chỉ là một ả đàn bà được nó bao nuôi mà thôi, cô làm sao hiểu nó là hạng người có lợi trước mắt thì sẵn sàng, đến khi cô bị chơi chán rồi bị bỏ thì đừng có khóc lóc!”

“Phu nhân, cô đang lo lắng thay cho cháu ạ?” Cô nhin cười.

“Ai đã bỏ đỡ cô hả? Dương Lập Hân sao? Hay là Dương Đa An? Cô đã gặp qua Dương Đa An mưu kế hiểm độc chưa?” Lâm Á Trúc tỏ vẻ khó chịu, mặt được trang điểm đẹp đẻ của bà ta dài ra.

“Đa An ư, chúng cháu đã cùng nhau đi uống trà chiều hai lần rồi, nói chuyện cũng hợp lắm. Chồng của Đa An cũng rất tử tế, đứng ra mời chúng cháu tới nhà ăn tối, Lập Hân bảo cuối tuần này muốn mời lại bà thông gia bên đó đáp lễ. Cháu cũng không phải lo gì nhiều vì hôm đấy sẽ không nấu ăn một mình, may là trong nhà có người giúp việc làm đỡ.”

Giọng Xuân Phàm trêu mến, hạnh phúc. Những lời nói ngọt ngào của người con gái trước mặt lại như những lưỡi dao sắc nhọn, đâm thẳng vào tim Lâm Á Trúc, bà ta khó thở, gân xanh bắt đầu nổi trên trán.

“Cô cùng Dương Lập Hân đã ở chung, lại còn trong nhà của anh ta sao?”

“Vâng! Nhà cháu thuê rất nhỏ, anh ấy ở không quen nên cháu cũng theo ý anh ấy chuyển sang nhà khác.”

“Ý cô là cô đã chuyển đến biệt thự Thực Viên sao?!”

“Vâng ạ, Lập Hân cho người đến thu hết đồ của cháu, không muốn chuyển cũng không được.”

Lâm Á Trúc đau khổ híp mắt lại, “Cô dựa vào đâu? Dựa vào cái gì?” Hai mắt bà ta mờ đi, giọng nói the thé: “Tôi là mẹ kế của nó, con gái tôi là em gái cùng cha ruột với nó, vậy mà chưa bao giờ nó mời chúng tôi vào Thực Viên, không chỉ thế, nó còn nghiêm cấm mẹ con tôi chuyển vào đó mà sống. Vậy mà cô... Cô có tính toán gì hả? Cô chỉ là một đứa con hoang rơi vãi, là kết quả của một cuộc ngoại tình mà thôi! Cô không gia thế cũng chẳng có cửa hồi môn tử tế, chỉ làm một thư kí hèn mọn thôi, dựa vào đâu mà cô có thể vào đó ở hả? Dựa vào đâu!” Bà ta cắn hận.

“Phu nhân?” Xuân Phàm khó hiểu, Thực Viên đối với bà ta có ý nghĩa gì.

“Cô có toan tính gì? Muốn làm gì? Hả?” Lâm Á Trúc kích động, cầm phấn hất cốc cà phê trong tay vào mặt cô.

“A...!” Xuân Phàm dùng tay che mặt, may là cà phê đã nguội nhiều rồi nhưng cô vẫn cảm thấy ran rát tay.

Một tiếng quát chói tai vang lên: “Bà đang làm cái quái gì thế?!”

Ma Đầu điên lên, nhìn anh chẳng khác nào Ma Vương tái thế.

Dương Lập Hân gần như mất lý trí, anh tới gần Lâm Á Trúc, từng câu từng chữ rít qua kẽ răng: “Bà cho rằng đây là chỗ n

ào mà bà có thể tùy tiện diễu võ giương oai? Bà muốn người khác tôn trọng bà, nhưng loại người như bà xứng là một trưởng bối sao? Bà dám dùng bạo lực với vợ tôi hả, tôi cảnh cáo bà, từ giờ tôi cấm bà không được bén mảng tới gần Xuân Phàm trong vòng năm mươi mét!”

Lâm Á Trúc bị dọa cho ngây ngốc, “Dì...” Không chỉ có bà ngây người mà Sa Chấn và các quan chức cấp cao gần đó cũng đồng loạt chạy tới khi nghe thấy tiếng gầm gừ giận dữ của ma đầu.

Dương Lập Hân vội vàng quay lại kiểm tra xem Xuân Phàm có bị thương chỗ nào không thì thấy cô đang luống cuống dùng giấy ăn chà lên chỗ cà phê bị đổ vào váy áo, “Có bị đau không?” Cô lắc đầu, anh quay người ra lệnh cho Sa Chấn: “Gọi tài xế.”

Xuân Phàm an ủi anh: “Lập Hân, em không sao thật mà!”

“Anh đưa em về thay quần áo.” Anh đỡ lấy vai cô, định đưa cô đi thì bỗng quay người lại nhìn Lâm Á Trúc thêm một lần nữa, lạnh lùng nói: “Bà hỏi là dựa vào đâu mà cô ấy đến Thực Viên sống đúng không? Dựa vào việc tôi là chồng cô ấy, cô ấy là vợ tôi, là vợ cả của Dương Lập Hân này.”

“Anh... Hai con kết hôn từ khi nào?” Lâm Á Trúc thất thanh hỏi.

“Vừa rồi trong chuyến công tác ở Mỹ, tôi kiên quyết kéo cô ấy vào Giáo đường kết hôn, ở Đài Loan cũng đã nhập tịch. Chỉ cần đợi bao giờ Xuân Phàm thích thì mới tổ chức hôn lễ.”

Lại thêm một quả bom hẹn giờ mới nổ!

“Cô ta... Cô ta...”

“Cô ấy là phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Đức Hân, hữu danh hữu thực!”

Dương Lập Hân không quan tâm đến bà mẹ kế điên rồ nữa, chỉ chăm chăm đỡ vợ yêu đã mang thai hai tháng nghênh ngang ra khỏi công ty, nguyên buổi chiều hôm đó anh cũng không đi làm. Nghe nói anh gọi cho em gái và em rể để bàn bạc về hôn lễ sắp tới.

Một tháng sau, hôn lễ lớn của thế kỉ được tổ chức xa hoa tại khách sạn sáu sao trong thành phố, những hình ảnh đời thường ảnh cưới ngọt ngào của cô dâu, chú rể được trình chiếu trên màn ảnh lớn khiến mọi người ngưỡng mộ bàn tán, nói chuyện say sưa quên cả thời gian!

16. – Chương 15 (end)

Anh ôm vợ yêu vào lòng, dùng tiếng Trung, tiếng Anh, tiếng Nhật, lần lượt thì thầm nói gì đó với cô, chỉ có cô nghe thấy những lời âu yếm.

Tại bữa tiệc đầu tiên sau khi kết hôn, Dương Lập Hân luôn dính lấy Xuân Phàm, nếu anh không dắt tay thì cũng phải ôm ngang eo cô, bộ váy dạ hội xinh đẹp mà cô đang mặc cũng không dấu nổi bụng cô nữa, bụng Xuân Phàm bắt đầu nổi lên rõ rồi. Bây giờ ai cũng biết cô có em bé.

Nhiều người cho rằng cô có thai với anh nên bây giờ được ăn sung mặc sướng, họ không biết rằng sau khi kết hôn ở Mỹ, anh và cô đã không còn sử dụng bao và thuốc tránh thai nữa. Hai người đều muốn được làm cha mẹ, chăm sóc con cái và có một cuộc sống gia đình hạnh phúc. Tuy bị hiểu lầm nhưng Dương Lập Hân và Xuân Phàm cũng không chủ động giải thích gì cả. Có một câu tục ngữ thế này: Thanh giả tự thanh!

Tiếp khách một vòng, Xuân Phàm đi vào nghỉ trang điểm lại một chút, lúc cô rửa tay để tô lại son bóng thì có một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trong gương.

Ông Phẩm Chân lẳng lẳng nhìn khuôn mặt xinh đẹp trong gương, giọng bà ta lạnh lùng: “Tân hôn hạnh phúc chứ?”

Đóng lại chiếc xắc, Xuân Phàm tao nhã xoay người nhìn bà, cười ngọt ngào đáp: “Cảm ơn phu nhân đã quan tâm, mọi chuyện đều như ý.” Nói rồi cô đi trước.

“Xuân Phàm, thật ra... Cô chỉ tỏ ra lạnh lùng với con như vậy thôi, nhưng, con hãy hiểu cho cô, đều là dòng đời đưa đẩy. Cô cưới phải người chồng phản bội, lòng cô cũng đau đớn khôn nguôi, cộng thêm việc anh trai sớm qua đời nữa, cho nên các cô chú mới chọn ủng hộ chị dâu...”

“Việc tốt mà, mọi người cứ tiếp tục ủng hộ bà ấy đi! Bởi vì tôi không cần ai ủng hộ cả, hồi xưa không cần, bây giờ không cần, tương lai về sau cũng không cần.”

Xuân Phàm chậm rãi nói rồi bước ra khỏi phòng nghỉ. Chồng cô đã phải đợi cô một lúc rồi!

Dương Lập Hân cười nhạt hỏi cô: “Bà Ông làm hòa với em à?”

Xuân Phàm tinh nghịch nháy mắt trêu anh, “Ừ. Nhưng em không đủ vĩ đại để chấp nhận lời hòa giải của bà ta. Chuyện gì cũng đã xảy ra và qua rồi, nước giếng không phạm nước sông, tội gì mà phải miễn cưỡng nhau?”

“Em muốn anh trả thù cho em không?”

“Không! Thật đấy, em không muốn. Anh phải bắt đầu tích đức dần cho con đi!” Cô nhẹ nhàng xoa bụng mình rồi ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng cười với anh.

Từ sau khi kết hôn, Dương Lập Hân cũng chịu khó cười triu mến với vợ yêu chứ không lạnh lùng như trước nữa, đầy mắt anh nhìn cô yêu chiều, “Xuân Phàm, em yêu trẻ con như vậy, nhất định về sau sẽ là một người mẹ tốt.”

“Em cũng tin rằng nhất định anh sẽ làm một người bố tốt!” Xuân Phàm không keo kiệt khen lại anh, cô cũng có niềm tin vào anh, tin rằng anh có thể làm được. “Anh yêu, đợi đến lúc con chào đời, dù là nam hay nữ thì tiệc đầy tháng sẽ do anh tổ chức đấy nhé!”

“Tất nhiên rồi, con trai hay con gái đều là của Trời cho.” Dương Lập Hân đáp không chút chần chừ.

“Việc chuẩn bị tiệc trà gặp mặt mọi người trong gia đình thế nào rồi anh?”

“Đã giao lại cho khách sạn rồi, tổ chức khá long trọng.”

“Anh này, có thể mời mọi người trong gia đình tụ họp lại không? Mời bố, dì Đa An, Đa Lệ, chồng của hai em và gia đình thông gia nữa, em tin là mọi người sẽ rất mừng khi hội tụ đông đủ và chúc phúc cho con chúng ta.” Cô không dám kể với anh rằng cô đã tặng một chiếc ví da cá sấu của Tod’s cho Lâm Á Trúc vào sinh nhật tháng trước của bà. Cô vẫn giữ thói quen như hồi làm thư kí cho anh, ghi nhớ hết ngày sinh nhật, đám tang, đám cưới của bạn bè anh như ghi lại hồ sơ, sau đó giúp anh mua quà cho họ.

Dương Lập Hân hơi ngạc nhiên khi cô nói vậy.

“Anh yêu, em tin là mẹ anh trên Thiên Đường vẫn luôn hi vọng anh và Đa An có một cuộc sống hạnh phúc an vui, bà không muốn anh phải suy nghĩ nhiều, tự đem gông xiềng xích mình lại đâu.” Xuân Phàm từ tốn nói: “Em nghĩ, năm đó mẹ muốn nói với anh rằng: Nếu đã không hợp nhau thì đừng miễn cưỡng ở bên nhau để hành hạ đối phương, tạo thành sự thù hận. Mẹ đã nhận ra anh và dì cùng Đa Lệ không hợp nhau, không thể sống chung một mái nhà được nên mới cấm không cho dì và Đa Lệ chuyển đến Thực Viên sống, tránh khó xử cho mọi người. Nhưng bây giờ anh và các em gái đều đã lập gia đình hết rồi, không nên tiếp tục giả vờ làm người qua đường, không liên quan gì đến nhau nữa!”

Dương Lập Hân âu yếm nhìn vợ yêu, khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ suy tư.

“Anh không thể thích nổi hai mẹ con họ.” Thật, sự, không, hợp.

“Anh không cần ép mình quý họ, nhưng cũng không được căm ghét như thế. Lập Hân, bố và dì đã có tuổi rồi, đến lúc họ già, bệnh tật, anh vẫn hờ hững với họ được sao?”

“Em không sợ phiền phức à?”

Cô bật cười, “Nếu đã sợ thì làm gì đủ tư cách để làm thư kí của anh! Công việc của thư kí mới thực sự là phiền toái.”

Anh bắt đầu lay động nhưng vẫn không ý kiến. “Em là chủ nhân của Thực Viên, là mẹ của con anh, việc gia đình cho em tự ý sắp xếp đây.”

“Được, chồng yêu à, em sẽ không làm anh xấu hổ đâu.”

“Về cái này thì anh hoàn toàn tin tưởng em.”

Ánh mắt Xuân Phàm hiện lên sự xúc động, hạnh phúc. Trong mắt người khác, anh là “ma đầu” lạnh lùng, tàn bạo trong thương trường, anh cũng từng khiến cô đau đầu, hao tổn tinh thần khi ở bên, nhưng sau một thời gian bên anh thì cô mới phát hiện ra rằng thật ra anh không khéo miệng, sống với anh không khó như cô từng tưởng tượng.

Bề ngoài anh lạnh như băng, nhưng trong tâm hồn anh lại rất tình cảm. Vì thế nên lúc Đa An chưa lấy chồng, cho dù đã là nửa đêm hay rạng sáng, anh cũng sẽ rời giường cô, mặc quần áo tử tế rồi về nhà ngủ, sáng ra em gái có thể thấy anh, cùng anh ăn bữa sáng.

Vì cá tính đó, khi vô tình nghe được lời “oán trách” của cô, cho dù phải kéo bỏ thể diện đàn ông để đến cửa hàng mỹ phẩm chọn đồ cho cô, anh cũng phải mua một lô một lốc mọi sản phẩm chăm sóc sắc đẹp ở đó.

Anh từng xác định chắc chắn sẽ không cưới ai là con riêng sau một cuộc ngoại tình, chỉ tới lúc anh thật sự phải lòng cô, anh không thể trở mặt nhìn cô bị mọi người coi thường, chỉ chỉ trở trở vì cô không có thân có phận, cuối cùng mới bắt cô phải vào Giáo đường kết hôn.

Anh đứng là đồ ngang ngược, mất nết! Nhưng, cô lại yêu anh, yêu cả sự ngang ngược, đôi lúc mất nết của anh.

“Em đã từng nói với anh chưa nhỉ? Anh yêu, em yêu anh bằng cả mạng sống này.” Cô thì thầm bên tai anh.

Dương Lập Hân run lên vì hạnh phúc, đôi mắt anh sáng rực rỡ, nhìn cô: “Thế em muốn anh nói gì bây giờ?”

“Em không biết, anh không nói thì hôm nay đừng hòng về.”

Anh ôm vợ yêu vào lòng, dùng tiếng Trung, tiếng Anh, tiếng Nhật, lần lượt thì thầm nói gì đó với cô, chỉ có cô nghe thấy những lời âu yếm.

Xuân Phàm nở một nụ cười quyến rũ, động lòng người nhìn anh.

Bữa tiệc ngày hôm nay Hà Dân Tuấn cũng tham dự, khi thấy cô, anh ta nhìn cô không chớp mắt, thiếu chút nữa là quên sự tồn tại của vợ ở bên cạnh. Xuân Phàm hồi xưa đẹp như thế sao? Cô giống như đóa hoa mẫu đơn xinh đẹp, cao

quý không thể chạm vào.

Dương Lập Hân hộ tổng vợ ra sảnh khách sạn, chuẩn bị ra về. Mọi người đều đi tới chào hỏi xã giao anh, những người không dám tới gần đưa danh thiếp, giới thiệu thì anh cũng chẳng cần phải chú ý.

Trong xe, Xuân Phàm thấy Phạm Ti Ti gọi thì cười hỏi: “Hôn lễ thế nào rồi? Chắc là náo nhiệt lắm!”

Hôm nay là ngày Liễu Nghi và Paul kết hôn ở một khách sạn trong thành phố. Xuân Phàm đã nhận được thiệp cưới của Liễu Nghi nhưng Dương Lập Hân bảo “hỉ xung hỉ” nên không cho cô đi, đêm nay anh cũng có việc nên cô nhờ Phạm Ti Ti chúc mừng hộ và đưa hộ cô một phong bì lì xì lớn cho Liễu Nghi rồi.

Xuân Phàm còn đặc biệt dặn dò Phạm Ti Ti tối nay nhất định phải thu hồi sắc đẹp, khắc chế trong bữa tiệc, không thể đẹp hơn cả cô dâu rồi mọi sự chú ý đều đổ dồn vào cô được.

Giọng Phạm Ti Ti trong điện thoại dở khóc dở cười: “Hơn cả náo nhiệt ấy chứ, còn có người phá đám cưới nữa cơ mà!”

“Cái gì? Ai phá đám cưới?”

“Một cô gái, nghe nói là đồng nghiệp của Paul, xuất hiện rất khoa trương, nhìn qua đã biết là muốn đọ sắc với cô dâu rồi. Cô ta mặc váy lụa trắng trễ ngực, trang điểm rất đậm, cứ như cô ta mới là cô dâu ấy, sau đó kéo Paul đi khắp các bàn mời rượu bàn bẻ, cướp luôn việc chính của cô dâu chú rể! Cô ta xứng làm sư phụ của mình lắm! Lần đầu tiên mình thấy một cô gái dám làm như thế, thật là đáng để quỳ gối dập đầu.” Đến cả Phạm Ti Ti cũng phải nhận thua.

“Quá đáng thế! Paul không cản cô ta sao? Liễu Nghi thế nào?”

“Mãi đến lúc cô gái đó uống rượu say mềm rồi thì Paul cũng hoảng loạn, người nhà Liễu Nghi lúc ấy đã phát hiện rồi, còn trách mắng anh ta nữa... Hội trường náo loạn phải đến bốn mươi phút thì mấy người bạn của anh ta mới rục rịch đưa cô gái ấy đi lên phòng khách sạn nghỉ ngơi. Đám cưới thì vẫn tiếp tục, nhưng xem ra không khí u ám hết cả rồi. Minh nghĩ đêm nay trong phòng tân hôn sẽ có một trận đánh nhau đấy.”

“Khổ thân Liễu Nghi, cô ấy mong ngóng đám cưới từ lâu lắm rồi.” Xuân Phàm hiểu rõ ngày vui trong đời mà gặp phải chuyện như vậy thì thật khổ cho cô dâu.

“Bảo nó trước khi kết hôn thì phải suy nghĩ kĩ đi, ai bảo nó không nghe! Thôi, đừng lo việc nhà người khác nữa! Minh chuẩn bị về với Anata đây, bye.” Nhiệm vụ đã hoàn thành, Phạm Ti Ti cúp điện thoại.

Đặt di động xuống, trong lòng Xuân Phàm hơi lo lắng.

Dương Lập Hân ôm lấy cô, không có hứng hỏi han về đám cưới của người khác. Anh khẽ vuốt tay cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn ấy lên hôn, nụ hôn của anh nhẹ nhàng như dòng nước nóng sưởi ấm, vỗ về trái tim của cô, làm cô quên hết những chuyện buồn chán của Liễu Nghi.

Hai trái tim gần gũi, hai con người gắn bó, đây là hạnh phúc mà họ luôn mong mỏi.

Năm năm sau.

Tiếp khách được một lúc, Dương tổng liếc đồng hồ đeo tay, theo thường lệ đã đến lúc anh về trước.

“Lại phải đi đâu thế?” Một vị khách lạ lùng hỏi.

“Sắp đến giờ con trai, con gái tôi đi ngủ rồi, tôi muốn về sớm để đọc truyện cổ tích trước khi đi ngủ cho hai đứa nghe.”

“Lỡ mất một tối không sao đâu, tổng giám đốc Dương tối nay đừng về sớm nữa.”

“Làm bố sao có thể nuốt lời? Xin lỗi, tôi đi trước.”

Có người bảo tổng giám đốc Dương sau khi có con trở nên ôn hòa hơn một chút, nhưng trên thương trường, ai muốn cướp cái gì từ tay anh vẫn phải chịu đường cùng. Cuối cùng vẫn là một đồn thành mười, mười đồn thành trăm.

Vậy mà sao người đàn ông lạnh lùng như anh ta vẫn phải vội vàng chạy về nhà đọc truyện cổ tích cho con?!

Không chỉ có hai đứa trẻ ngóng bố, mà ngay cả Dương Lập Hân cũng muốn lập tức bay đến trước mặt các con, dành thật nhiều thời gian cho con trai, con gái xinh đẹp của mình.

Anh và cô cuối cùng cũng không sinh ba con. Trong lúc sinh con gái, Xuân Phàm bất ngờ bị rong huyết ngoài ý muốn. Anh bị dọa cho chân tay rụng rời, mặt mũi tái mét, suýt nữa thì ngất xỉu trong phòng chờ. Đến khi Xuân Phàm thoát khỏi nguy hiểm, anh nhất quyết chạy đến chỗ bác sĩ khoa sản, một mình yêu cầu làm phẫu thuật thắt ống dẫn tinh. Hai đứa bé là đủ rồi, anh không muốn Xuân Phàm phải mạo hiểm tính mạng để sinh con nữa.

Anh vững vàng lái xe về nhà.

Sắp về đến nhà rồi.

Ở nhà có vợ yêu đang chờ anh, người vợ xinh đẹp, thánh thiện như thiên thần đang đợi anh trở về. Mỗi khi anh vào đến cửa nhà, một lớn hai nhỏ nhanh nhẹn như chim én, đồng loạt ủa vào vòng tay mạnh mẽ, ấm áp của anh chào đón.

Tuy anh không uống rượu nhưng đã bắt đầu cảm thấy lâng lâng rồi. Thời còn trẻ, anh đã có được cảm giác yêu thương thật sự khi ở bên cô; khi đã kết hôn, cô tạo cho anh một gia đình đáng yêu, chan chứa tình thân mà anh hằng mong ước!

Đêm đã khuya, hai bé con sau khi nghe anh kể chuyện cổ tích đã say giấc nồng, giấc mơ của chúng tràn ngập hi vọng về tương lai tươi đẹp. Đôi vợ chồng trẻ nhìn nhau đầy hạnh phúc, trao cho nhau ánh mắt trìu mến, nụ cười ấm áp. Họ âu yếm ôm nhau, khẽ bước ra khỏi phòng ngủ của hai con rồi nằm ôm nhau ngủ trên chiếc giường rộng lớn của họ.

==== The End =====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-roi-khong-ket-hon-dau>